Andrees Nordpolsfärd.

1 Vill ni höra en lilli ide, som hon utförs af herr André. Hon för under sång, till nordpolen i sin ballong. Men hvad skall hon väl göra där, mången mången höra fråga här. Jo jag allt förklara vill, om blott ni vill höra till. Till polen, till polen, André hon sväfvar i sin ballong, min Ekholm, min Ekholm, hon tyckte den färden blef lång den blef lång.

2 Men se axeln på vår planet, den har börjat att blifva het. Smörja den så den går lätt, det skall André med talg och fett. Kanske då att vår gamla jord, sedan axeln blifvit smord. Snurrar sundt så vi trillar af. Och kanske där mången går i kraf. Till polen, till polen, André hon sväfvar i sin ballong, min Ekholm, min Ekholm hon tyckte den färden blef lång den blef lång.

3 Den med rockskörten styra skall, öfver jordens jemmer all. Till planeten Mars med hast, jo där hänger han sig fast. Den som inga rockskörtar har, får i rymden sväfva kvar. Men till Mars André styr ligg, Och kanske han där blir kung. Till polen, till polen, André hon sväfvar i sin ballong. Men Ekholm, min Ekholm, hon tyckte den färden blef lång den blef lång.

4 Men jag tycker att vi kunde be, herr André, att han ville taga dem alla med. Alla som sysla med löseri, alla som hycklar med skimmeri. Frälsningssoldater och annat fjask, slynglar och bedrask. Till polen, till polen, André hon sväfvar i sin ballong, min Ekholm, min Ekholm, hon tyckte den färden blef lång den blef lång.

5 Men jag tycker att vi kunde be, herr André, att han ville taga dem alla med. Alla tora godtemplare, svafvelpredikanter och skojare. Alla som idka med pantlåneri, alla som oredna af dille bli. Snobbmodamer och snobbar i stan, t.

men han stöp i min fan. Till polen, till polen, Andrée han svöfvar i sin ballong, men Ekholm, men Ekholm: han tyckte den färden blef lång den blef lång.

Kalle och Bertha. Nr. 2.

1, Det var en gång en gosse med ett hjerta. Han hette Kalle och det var just jag. Och en flicka skön hon hette Bertha. Med fyllig barm och skina anletsdrag.

2, Och Kalle älskade så ömt sin Bertha. Så att han inte åt han bara drack. Han sade fy en sådan kärleksmärta. Och tog uppå sin bästa helgdagsfrack.

3, Och Kalle gångar sig bardus till Bertha. Med vita handskar dragna på sin hand. Han sade Bertha vill du bli min omärta. Så dra vi bums in till ett annat land.

4, Men Bertha sa så sonnt jag heter Bertha. Nä Kalle veta att jag inte kan. Jy förut på boktryckeriets svärta. Har jag utvalt en till min äkta man.

5, Och Kalle blickade så grymt på Bertha. Han sade fy en sådan en skandal. Men hade jag blott af boktryckeriets svärta. Så skulle jag där doppat min rival.

6, Och Kalle gick och söp sig full för Bertha. Och var så gemen till nästa dan däruppå. Då blef han väckt af en madam som hette Märta. Och såg sin bild i spegeln och sa som så.

7, Nu gå jag fanken hela kärleksmärten. För när som jag i går till krogen skulle gå. Då hade jag bruna ögon liksom Bertha. Men ack i dag så har jag ett par blå.

Militärvisa. Nr. 3.

1, En vise vill jag sjunga för er kammerater. Om ni hafven lust till att höra däruppå. Hvad bönderna de säga om oss militärer. Det skolen ni i visan få höra uppå.

2, Ja bönderna de säga att vi ej förtjena. De skillingar som vi skola hafva af dem. De ha en sådan smärta, bekymmer i sitt hjerta. När de få se en kriigare gå hemma hos dem.

3, Men tänk om vi skulle blifva utkommenderade. Uppå ett

[illegible]

4, Ja bönder[illegible]
[illegible]
blifver [illegible]

5, Men [illegible]
följa [illegible]
di brake[illegible]

6, Nu stu[illegible]
börjar bl[illegible]
stämmen [illegible]

1, O jag m[illegible]
ungdom [illegible]
en behag[illegible]

2, För s[illegible]
så mång[illegible]
flicka b[illegible]

3, Gå he[illegible]
en bätt[illegible]
solen s[illegible]

4, Snart [illegible]
vill jag [illegible]
var de v[illegible]

5, Kanske [illegible]
allsen [illegible]
Eller [illegible]

6, När [illegible]
ner min[illegible]
minne [illegible]

7, Nu ja[illegible]
sig att d[illegible]
vill vän[illegible]

1, Hva[illegible]
fiskeba[illegible]

dagfäll för kulor och för hvet. Ja de skola bönderna en gången dessa sjungo. Ney vi blifva hemma vi äro ensamte vi.

4. Ja bonde blif du hemma det passar sig nog bättre. Min Lagobetjening med kronans gevär. Det passar sig nog bättre att du blifver hemma. Och skyddar om de sysslor som bonde dig tillhör.

5. Men hur i kämmerade och skånska dragoner. Kom låtom oss följa vårt fosterlands befäl. Kämnerna de bundna och bergen de brakna. Och kulorna de hvina hela landet omkring.

6. Nu slutar jag min dess gång sikert av min sjunga. Jag hälst att berget blir fränt ute mig. Men finns det någon annan som stämmen kan höja. Han skriftar några rader och lägger det till.

Handlverksmannen. N:r 4.

1. O jag minns så väl min barndoms glada dagar. De förstum min ungdom med musiken och sång. Minnen utaf dem med fröjd mig en behagar. Blott för dig Maria vill jag minnas dem en gång.

2. Förr så sjöng jag glad som fågeln i glada lunden. Och jag gladde så mången älskogesång. Tills vid midnattstid jag hos min flicka blunder. Medan allt på borgen gick sin vanda gång.

3. Ofta har jag stått i borgens gyllne solar. Ofta har jag drömt mig om en bättre tid. Jag ifrån lessen skådat berg och dalar. Till nej solen sjönk mång sommaraften blid.

4. Snart så vill jag nu som handlerksman utvandra. Snart så vill jag ta min vandringstaf i hand. Kanske du med mig dina tårar du vill blanda. Blott för att vi tro har knutit vänskapsband.

5. Kanske jag en gång förbi din hydda ilar. Kanske jag är trött och allaren förglömd. Vill du ändå taket ummo mig att hvila. Eller skall jag vandra sedan solen är bortskymd.

6. För en gång till sinn mitt öga sig skall slutta. Och jag lägger mer min nätta vandringstaf. Hvem skall med blommor de min minne smycka. Om du ej min vän dem plantat på min graf.

7. Nu jag vill en sång till dig min flicka sända. Jag vill önska dig att du mo lyckas väl. Mitt fritt och glad hvarthän du dig vill vända. Fasten jag för lida till både kropp och själ.

Fiskargossen. N:r 5.

1. Hur mången jag ilar så glad nu till strand. Och skjuter min fiskarbåt ifrån land. Och båten den ganger så lätt öfver sjön.

Och stämmer dämma vid vändan in. Skynda dig på, vid vassen vi få.
Fisker i näten båd stora och små.

2. Och långt ned i dalen der björken står hvit. Han skymtar den
ljusliga än ända dit. Till hemma och flyg mina tankar i blanda.
Om söndag så älga jag min båt till den strand. Där aspar och
lind, friskt sus för vind. Flicken du bor, i vår är hon min.

3. Och vassen han står så grön invid strand, Och fogelsang ej unga
so herliligt på land. Och hyddan vid berget inbjudande står.
Skynda dig båt du där hälsa dig får. Ljusligt det är, fo gunga
so här. Woggande båten till den min har kär.

4. Och flicken hon gånga so glad mot till strand. Att möta sin
älskling att vacka sin hand. Och slutas af honom so tryget i famn.
Där drömma om kärlek och hviska hans namn. Ach gusse du vär
mig tvegen och kär. En gång här i verlden och sen aldrig mer.

Landtvesten. Nr 6.

1. Woadukaöfverdrog på hatten, pipa dinglande i mun. Skäggig
haka som ej vatten, skida fäll på vecken sund. Går hem presten
Söndagskvällen, med sin stora istubuk. Snokande kring alla ställen,
efter hätt och gammalt buk.

2. Med sin käppe i gedsvingen, prustar han den lutlas bas. Wore jag
blå so förmögen, att jag kunde bemjöl ha. Jag med klockaren
vill tala, om vårt benhus högt till tak. Att allt skräpet der för-
mala, vore en välsignad sak.

3. Dörfrin till lodugården, men han fått omkring sig se. Ty en pi-
gen som hän vänden, efter hon och för med me. Nio för prestens
ögo funnit, på pastrakolicht sia. Sen han fann att kättken
funnit, på den heliga kantia.

4. Se gos efter, lilla Kajsa, är du ensam? Det blev tyst. Strax det-
efter någon af oss, och det lät som någon hyst. Ur sitt mörka
snart han tystes, men hans pipa slocknad är. Kajsa stutar si-
na kläder, och på nästan konycker tår.

5. Sen af sympati för svinen, tuffar herrens mäle varg. Tanken
vinkas och på minen, märka vig att han blifvit arg. Trots
sekramenska hans, ligger här ej bord i han. Sjelf du bordes i en
månad, ätt bort du vräkt för som.

6. Stadt glömmer han ej heller, det för Ole Pedersdeyk. När den Sve-

hans dräng
ej märker
hären, o
7. Hänsen,
vill som
vare, po
hoso so
8. Till hen
Och nu
vise hön
tröjen.
9. Kommer
fo gnea
fjuding
himlaje

1. Har ni
"Att kungen
2. Si kom
gnär ut
3. Si skjö
hals. "Si
frägte
4. Och den
"Och engla

1. När vi
emot eg
komen
2. I Maj
exercers
Lappes.
3. Men s
ana nä
vana di
4. Men om

hans dringen gnälla, dunder prästen åtm och ryk. Om det in i hela
ej mörken, blifvit helt din himla hund. Hvilka prefningar som
herren, sänder mig hvarende stund.

7, Himlen, enkerna och gästen, han besigtiger till slut. Minore o=
vett svenska presten, är hans prästen det ut. Han förtär ett lago
vare, på hvad himlen honom skänkt. Och ett mästerligt förklara,
hvad som prästerligt han tänkt.

8, Ett han glömt och morgondagen, hans för fen. att bindag är!
Och nu står han sig för magen, hvad man mätte fälla här. För ett
viss händer säger, för det land de ej så är. Ty hur vekas jag är
tvägen, här det dock ä behöfde.

9, Kommen in han slänger hatten, ryter till prästinnan säg: Skaf=
fa genast frukosten, och sen går han till sitt skåp. Där står
fjädingen och kruset, fjädingen med Guds ord i. Kruset gömt
himlajuset, skön predikan här det blé.

Visa. N: 7

1, Har vi hört den förfärdiga händelsen, den händelsen hände just nu.
"Ett kungen igår stora Nordamerika, han blef skjuten på skjuter midt i tu."
2, Så kom der in bef inom dörren, han sig så förfärligen ut. "Han hade ett
gevär uti handen, som var laddat med krutar och med kult."
3, Så skjöt han kungen midt i pannan, så hufvudet för fan hans
hals. "Så blodet det stänkte på tapeten, kom en kammarjunare och
frågte hvad befalls."
4, Och den salige kungen var döder, och till himlarna sitte han far.
"Och änglarna hviftade med händerna, så förbaskade evigt som det var."

Militärvisa. N: 8.

1, När vi äro i är trummens ljud höra får, skall vi lära oss att vänligt
emottage. Ty vårt goda beljt, som oss lärt her så väl, när vi deras
komande höra får.

2, I Maj månad är det tid, till att åter fara ut, för att lära oss att åter
exercera. Ja när som krigstrumpeten smattrar, skall vi alla vara
lappra, att för fosterlandet vinga lif och blod.

3, Men som vi ej glömma må, glickarna som hinna gå, som vi sorg=
ana när vi igen den rede. Ja uppå deras bleka kinder, se hur tö=
rarna di rinner, deras tankar har säkert följt oss hit.

4, Men om någon lyssnar till, på kanhända hvad vill, hvem som vinen

han diktat och sjungit. Jo några ynglingar det är, som han skjuter med gevär, uppå Röringe klockhofs det vill han.

Kärleksvisa. № 9

1) Det doftar af blommor i sommarklädda skog, och fåglarne sjuta så lungt uti bo. Och månen han blänker så vacker och rund, och stjernorna tändas i skymningens stund.

2) Inunder den äldriga eken vid strand, der vilo trå vänna med hand uti hand. Han smeker så mot hennes gjusbruna hår, och säger min vän snart efter dig jag går.

3) Till Australiens guldland se det är min väg, att finna min utkomst där kanske jag får. Jen resor jag åter till Sverge igen, och firar vårt bröllop och sätter vårt hem.

4) Den jungfrun hon trycker sig intill hans bröst, o Alfred blif hemma jag får ingen tröst. Om du från mig reser du öfver=ger mig, och väljer en annan i stället för mig.

5) Nej aldrig i verden hvad som händer än, så svikar jag icke min älskade vän. Så vist du mig lofvar att ej glömma mig, så slocknar nog aldrig min kärlek till dig.

6) Till afsked han tager i löfrika lund, sen skiljas de båda i midnattens stund. Han tänker på henne med saknad i bröst, hon tänker på honom och finner ej tröst.

7) Till främmande länder han genast bortgår, till rikare nejder än hembygden har, Med vemodigt sinne på havet han ser, till fosterland sjunka vid synranden ner.

8) Fem år var han borta och rikedom fann, bland främmande folk han erfarenhet vann, Han tänkte så ofta på vännen ej här, derhemma om hon honom trogen än är.

9) Till hemmet han kommer en afton okänd, han var inte vän=tad att hemkomma än. Han satte sig hvila på kyrkvallen grön, såg solen sig sänka i kvällen så skön.

10) Han tänkte på mötet med vännen ej här, hur glad hon blifver när hon ser mig här. Så drömde han ensam i kväll=solens glans, och såg uppå grafvar som nära han fann.

11) Han ser uppå grafven som närmast han är, på korset det svarta ser inskriften där. Med bekläfver hvitt som nyfallen snö, sen böjer han under hvem där ligger död.

12) Han gi
ver han
i grafven
13) Nett
viskar
så blid,
14) Han fa
det det
vänt, ve

1) I trevis
Jag har
samman
2) Ack ha
Fly för
Hedem
3) Ja se
dem till
di mot
4) Men
bli. J
för vär

Nora

1) Nu v
denna
tembe
2) En an
ningen
sin he
3) Från
Ej dö
snart
4) Sen b
hvor.
det bl
5) Lucki

12. Han gå inåt graven på blommor så rik, men plötsligen blef=
ver han blek som ett lik. Med vidöppna ögon tillbaka han fer,
i graven låg vämen som han älskat her.

13. Med lefnadsmod sjunker i graven med dig, med vemod han
viskar så stilla för sig. Med hopp det har slocknat likt solen
så blid, som sjönk ett vackert i aftonens lid.

14. Han tagen ur fickan revolvern med skräck, han riktar på hjär=
tat det smälde så brätt. Och blodet det strömmar ur såret så
rödt, och snart har han sedan på morsen förblödt.

En visa. № 10.

1. I Tullis är har jag levat, fast den tiden den aldrig för mig kort.
Jag har levat bland flickor på krogen. Men nu lägger jag alt=
sammans bort.

2. Ack hör i unge herrar och gesällar, ni som resen att verlden bese.
Fly för sällskap och vackra mamsellar, det är alt hvad som
Helenskog ber.

3. Ja se björnarne de börja till att gapa, det är medlet det drager
dem till skogs. Deras bindlar i ordning de lägga, om så resa
di mot höjdarna bort.

4. Men nu ämnar jag gå åter till att resa, längt uppå höjden den
bli. Jag vill fruktla min Eva jag vill läsa, som det var
för vår älskade kung.

Mordet å kejsarinnan Elisabet af Österrike. № 11.

1. Nu vill jag sjunga en sorglig sång, om mord så handlar hon
denna gång. Om kejsarinnan som mördad blef, uti Sep=
tember den tionde.

2. En anarkist var je mördaren, som hallt utföste den gär=
ningen. Det var i Schweiz som mordet hände, hon för
sin helse det antände.

3. Från ett hotell hon skulle gå, hon blifver stucken i bröst
et då. Ur Luckeni som genast sprang, polisen honom
snart upphann.

4. Sen blef han tagen uti förvar, i fängelset fick han stanna
kvar. Han utan tackan erkänt sitt brott, och livstids straff
det blef hans lott.

5. Luckeni han en medlem var, i en förening till mord så

snar, De skulle mäta oss sin regen, men nu har ödet för dem sig vänt.

6) Men mödarna äro nu godt hemma, och ifver bestod ej länge gär. Ty för sin gening var hon så glad, hon är nog död jag träffat hos.

7) Men mandet som hon har begätt, är skändligast blens andra bratt. En kvinna var hon så ädel god, som ingen menske gjort emot.

Kärlekens fantasi. № 12

1) I ungdomens blomstring jag satte så hulda, min tro till en gosse så skön. Men hjärtat hans unga af falskhet var fullt, af Gud för hon en gång sin lön.

2) Vid Tjugo års ålder förskjuten jag blef, af vännen jag älskat så ömt. Jag tänkte då genast att skrifva ett bref, men tårarne hindrade mig ömt.

3) En brinnande kärlek så tändes hos mig, som ännu i hjärtat finns kvar. Men fastän jag är öfvergifven af dig, en vän uti himlen jag har.

4) Jag längtar till hemom och mötas hos snart, mig tagas från jordens gens. Ty glädjen den jag här i världen har haft, är dock likt ett brinnande ljus.

5) Nu finnes på jorden ej mera för mig, en vän som kan skänka mig tröst. När du hade mod till att glömma bort mig, så brast utaf änget mitt bröst.

6) Du aldrig mig älskat fast du har så sagt, du har blott fått falskhet till mig. En bördo så tung på mitt hjärta du lagt, men gerna jag bär den för dig.

7) Jag vet du har penningar, silfver och guld, och därför så svikit du mig. Men dock jag besinnar att det var min skuld, ty jag satte förtroet till dig.

8) Nu skular jag skrifva jag vill icke mer, ty hemske jag gör dig besvär. Så ros du möjligen stadder nu är, till vännen du håller så kär.

9) Jag sjelf utaf hjärtat har sagt dessa ord, som här uppå papperet stå. Och om vi ej träffas mer här uppe i jord, i himlen väl mötas vi få.

10) Och nu jag dig bjuder att hjärtligt farväl, och tackar med darrande hand. Att du var mitt hjärta du var all min själ, jag aldrig dig bortglömma kan.

1) En kva
Och alle
sällan
i lifvet
bättre ä
2) Gabbe
skön. S
och gör
nänsin
Ty alder
3) Gabbe
kornas
stmana
tjänona
andra,
4) Tjänis
fröjda
hugg
nona
dra, ä
5) Tro
med
så, och
gaste
kvanta
6) Med
ker
aldrig
stmana
fröjda
7) Älskar
mycke
bussig
kvanta
tillstjäl

Kvässarevalsen.

№ 13.

1, En kvanting träda i salen in, för att frejda med fjällen sin. Och alla fjällen bli glade i håg, ty tunsigare kvanting men sällan såg. O du den tunsigaste kvanting, som vi nänsin i lifvet gått. Något af vår kvantitetgolanting, ty aldrig bättre än dig vi sett.

2, Grabben sig sakta i salen sir, tar af sig kappan från kockigt skär. Kappan den ner uti kommersin, tar ett tag i taljan och gör sig fin. O du den tunsigaste kvanting, som vi nänsin i lifvet gått. Något af vår kvantitetgolanting, ty aldrig bättre än dig vi sett.

3, Grabben går efter säggen kring, träffar sin skalla i nyn=kornas ring. Slacken hersät och spottar ett tag, tjänare Amanda, go dag go dag. O du du kära Amanda, en söden tjänona ej fins som du. Här skall vi frejda med kvar=andra, ända till solen går midt itu.

4, Tjänis Amanda så snällt ett du kom, här skall du se vi skall frejda om. Glada ett tag uti taljan ta, tjänis Amanda hugg i och dra. O du du kära Amanda, en söden tjä=nona ej fins som du. Här skall vi frejda med kvaran=dra, ända till solen går midt itu.

5, Två armar hon lägger om grabbens hals, för att frejda med honom en vals. Två kärar hon lägger på hanne så, och svajigt och kvässigt det börjar gå. O du den tunsi=gaste kvanting, som vi nänsin i lifvet gått. Något af vår kvantitetgolanting, ty aldrig bättre än dig vi sett.

6, Med hufvud mot hufvud och bröst mot bröst, han vis=ter åt hanne med kärlekens röst. Bussigare fjäll jag aldrig får, och så i en cirkel det hela går. O du du kära Amanda, en söden kinona ej fins som du. Här skall vi frejda med kvaranda, ända till solen går midt itu.

7, Klacken du grabben så sig kars till, här får du kärlek så mycket du vill. Tunsigare grabb kan du aldrig få, bussigt det ta vi och tumma på. O du den tunsigaste kvanting, som vi nänsin i lifvet gått. Något af vår kvan=titetgolanting, ty aldrig bättre än dig vi sett.

Uldömda Kyrkoänglar. № 14.

Kronofogden och C. Herseröds församling i Skåne.

1, Församlingen egno åt himlen en ogeken. Men englarne passa ej längre för kyrkan. De alla inte stämma med sitteno seri. Nej här måste finnas i allt harmoni.

2, Det äldrige templet man nyss restaurerat. Men och dessa englar man för fabricerat. Nu de legat af sig är semi absolut. Jo gamla som gatan de nu tjenat ut.

3, C. himmel vid fogdar och länsmän och benglar. Nu gripper vår fogde helt och hållt våra englar. Förgyldo med knubbiga armar och ben. De lyste så herligt i vårsolens sken.

4, De lyste som vike Jöns Persons Lars Ola. Den trindaste pojken i Herseröds skola. De logo så ljufligt som Nils nägen prost. Nu bitande lemm och ät sjupundig ost.

5, Men fogden ej akter de heliga tingen. Han hugger krabaterna genast i vingen. Fast vi protestera så gott vi förmå. Den grymme barbaren dem snyter ändå.

6, Jo jag lyder order min pligt är jag trogen. Men vi ska till englar. Jens en uti skogen. Men han modellera af fura ut pas. Som passa för kyrkan i nutida tar.

7, För resten si måste det vittrade gamla. Hur länge det dröjer som gårdagårdar ramla. Jo det är ju gifvet och går som det bör. Och af dessa bilder en brasa man gör.

Soldatens visa från 30-åriga kriget. n:15.

1, I Finland dör äto vi rofvor och gräs, och drucko vårt spis öl uppå. Vi gingo så magra som Faraos nöt, för plogen att plöja och så. Vi kröpo vår gatiga tunna till kvarn, och gingo i kyrkan, beskedliga barn. :: Den gnädige bägern, herre, hemsäter skall Finland ha! ::

2, Sen drogo vi fjärran med svärd i vår hand, att slåss på en främmande jord. Vi bjödes af Tilly på fruktost iblend, och gjorde bucked vid hans bord. Och prästen han bjöd oss att drage för hin, vi knäpte hans nummer och drucko hans vin. :: Den gnädige bägern herre, hemsäter skall prästen ha! ::

3, Och blöto vi stundom vårt eisaste blod, så blöto och arfvorna vårt. Och slöss vi för kungen med ridderligt mod, så slöss han för oss

vi äro kvitt. Sen gå vi med honom fram. Deuforomas ekö, gär-
nöjda tillbaka till eftor och gött, :,: Den ville bägern
hemro, kamrater ekall kungen ho.' :,:

Skärgårdsflickan. № 16.

1) En skärgårdsflicka minne jag minnes, det skina lägt i skärgårdsfin-
ness. Ty nätten ensam ibland skimmens het, där binder flickaren
sin skrämningsnet.

2) En kulen aftonstid ejös jag stigna, jag stemen sasade och vatt-
net gade. Jag såg ej annat än hafvets väg, ven med i djupet
min graf jag såg.

3) Men ändligt synles en båt i fjärren, af hvem den stigades det
vät hvasen. Snabbt kom en flicka som en hvitfotvind, uti min
båt som en uppskrämd hind.

4) Och båten stigades till lands den fördes, en kyss mig brände och
hinden vinden. Jag och af flickan nägra droppar fick, sen
arm i arm till dess hem jag gick.

5) Sen gånga jag mig till flickens moder, och frägte om jag
fick bli dess broder. Ty hon har räddat mig ur hafvets nöd,
säg för jag blifvo hennes skydd och stöd.

6) Jag hemme ungling si snart klingar, pi gamla dagar mig
lycken bringar. Nu är sin dotter uti verldens larm, fo
njuto skydd vid en broders arm.

7) För mig hon stod med uppslagna hären, likom en blom-
ma om ljusa vären. Ur ögat glimtade fram en tår, hon
hade gifvet mitt hjerta sår.

8) Öfverallt af hjufvos lotten, att vara älskad af hafvets dotter,
För med sin kärlek och sin ostuldskuld, blef skär-
gårdsflickan min tryna brud.

Kärlekvisa. № 17.

1) Uti ängslan jag sitter och i sorgen jag går, ingen glädje jag
mer har i lifvet. För nu är jag förskjuten af den vänjag
hållet här, som har varit min utvalda vän.

2) Uti ängslan jag går sorgens tårar jag sår, ingen glädje
jag mer vågar hoppas. Men om jag får min brist ej på
jorden finner tröst, så uti himmelen der hafver jag en vän.

3) Lärken spelar i skogen våren börjar att gry, alla blommor och

blad di bägge knäppas. Men för mig blir ej det så i hvarans ande är, i min hjärta bäsar vintern så kallt.

4 Inte kunde jag väl tro att du skulle svika mig, och jag skulle bli så illa bedragen. Ty om dagen i min arbete så är du i min sinn, och om natten så är du i min drömm.

5 Jo jag bedd har till gud att du skulle bli min brud, och min make för evigt här i lifvet. Men min bön blef ej hörd ty jag var af ringa börd, och min fattigdom har kommit mig på fall.

6 Men så fattig som jag är lider jag dock ingen nöd, för min fattigdom jag skattar lika högt. Men hänhändo att min ägt idag högmod fallit ner, och så hafva jag ju rikedomar nog.

En kärleksvisa. Nr 18.

1 I Hullsvärd bor en flicka, hon har en fager hy. Jag ej att hennes like i hela Hullsvärds by, Jag knäppt i hela Småland har att en sådan ros. O Guds gud nu ämnar hon resa bort min kär.

2 Nu ämnar hon att resa till Amerika en dag, hon lemnar mig i Småland hon lemnar mig bedrag. Nog har jag varit sorgsen men aldrig såsom nu, jag tror min hjärta remnar jag tror det går ifrån.

3 Hvarför skall jag lida så stora smärtskott, har jag så mycket omgängt med moder eller far. Hellre är det blott en varning som synteså för mig, att jag skall omsom vandra min sorgbetungda stig.

4 Se ligger på marken de di och fälla af, jag önskar att jo hvila mig uti deras graf. Och sedan snart sommar tillsvåren skrider fram, Och sedan snart vakna på lilla vännens arm.

5 Fru hafva jag dig önskat all lycka och all frid, nu önskar jag för evigt att skiljas ifrån dig. Du hafver varit falsker emot en trogen vän, Du torde nog jo ingen dig uti ett annat land.

6 Amalia Christina hvart ämnar du dig nu, hvart ämnar du att resa jo att på blåsa fru. Ibland de vilda lejon jag gerna säge dig, för att du hafver varit så falsk och gegn mot mig.

En visa om herr Peder. Nr 19.

1 Herr Peder han gunger ut på kammargolf, han kammar och kruser upp sitt hår. Sen gunger han sig in till fadermodern sin, och han frågade hvad det han skulle få.

2 Jo inte
dagen
att di
3 Jo du
hvafsi
guld,
4 Men
att di.
om hjä
5 Kapten
dige ord
se hvem
6 Den fo
skeppar
gång,
7 Den en
skeppar
gång,
8 Den ter
skeppa
gång,
9 Jo efte
bekänne
Ire klo
10 Om nä
der fräg
de land.
11 Om nä
fader fr
hälsko
12 Om na
hon fräg
gerne d
13 Sen to
nom ut
att gå.

2, Ja inte skall du då uppå sotsängen din, och ej heller blifva slagen uti krig. Men akta dig väl för di böljorna di blå, att di inte förkorta ditt lif.

3, Ja du skall bygga skepp utaf lättaste kork, och master utaf hvaliskaben. Och vimplarne skall vara utaf rödaste guld, och flaggorna di likaså.

4, Men när di hade seglat en 400 mil, so di böjade skeppet till att stå. Ser han till sin Gud och sin far i himmelen, om hjelp om de detta hunde gå.

5, Kaptenen han var väl en förståndiger kar, han talade förståndiga ord. Ja lätom oss kasta en guldtärning om bord, för vi se hvem den största synd har gjort.

6, Den första guldtärningen på sorgebordet kom, emellan de skepparemän. Så tolven föll på Peder den fick för första gång, vår älskelige konungason.

7, Den andra guldtärningen på sorgebordet kom, emellan de skepparemän. Ja tolven föll på Peder den fick för andra gång, vår älskeligen konungason.

8, Den tredje guldtärningen på sorgebordet kom, emellan de skepparemän. Ja tolven föll på Peder den fick för tredje gång, vår älskelige konungason.

9, Ja efter det är jag som den största synd har gjort, so då bekänner jag mitt brott inför er. Tre kyrkor har jag rifvat tre klostren har jag brändt, två flickor har jag narrat och skänt.

10, Om någon utaf eder skulle komma i land, och min fostermoder frågar efter mig. Säg henne att jag tjenar i främmande land, och har det både treflig och godt.

11, Om någon utaf eder skulle komma i land, och min fostersystor frågar efter mig. Säg honom att jag sofvar uti evighetskval, bed honom att han bättrar då sig.

12, Om någon utaf eder skulle komma i land, och min fästmö hon frågar efter mig. Säg henne att jag hvilar under böljorna di blå, säg henne att hon gifta sig får.

13, Sen togo de hen Peder i hans fagergula hår, och kastade honom uti sjön. När hen Peder började sjunka började skeppet på att gå, och sovjo ut på böljorna di blå.

En visa om pigan som tramprade på brödet. n:o 20.

1, Med sången som jag sjunga vill, om en försälig under. De som det hör märk noga till och mina det alla stunder. I Siberg by vid Penne strand, i Pommeren det Tyskaland, skall saken vara hände.

2, En fattig bonde bodde der, och barn han hade många. Som gjorde honom stort besvär, om bröd han nödgats gånga. Men äldsta dottern af sin far, sent mer och sjuken afskedtar, och ger sig bort att tjena.

3, Densamma hände icke sig, sen hon sig sjelf fick röda. Men rusad afsägtelig i kropps och själarröda. Ty all sin lön hon kunde få, till prakt och stat den skulle gå, och till högfärdig lynne.

4, Husbonden sade piga här, lät sådant högmod fatta. Betänk af hvad för folk du är, hvad kan man dig väl kalla. Blir något öfrigt af din lön, så gif din far det är min lön, han tiggar ju sin föda.

5 Hon svarte jag är ung och skön, men gamma klädder fe-lar. Hvad vill försälä min lilla lön, om jag med far min delar. Som endra skall jag klädder gå, ej något far jag honom från, men sjelf jag det förtjener.

6 En tid derefter hände sig, att gamle fadern dödde. Då moden som sig ömkelig, på käpp och krycka stödde. Bad dottren som var temligt rik, till graffven hjelpa fadrens lik, som barslig dygd befaller.

7 Hon hade då på fjorton år, sig mycket godt förvärfvat. Om hon med högmodssynden svår, Guds gåfvor ej förduvat. Hon sade det mig går ej ann, begrafven hur i ville och kan, men jag mitt mynt ej skänger.

8 Jag bir på nästa marknadsdag, mig nya klädder köpa. Ej gagner det mig då att jag, dertill om lån skall löpa. Hur jag går klädder hvarmen ser, stor sak hvad gray man gubben ger, ej någon därom skäter.

9, Då hennes fru slik hårdhet såg, hon mera ädelt tänkte. Barmhertighet uti sin håg, hon mat och penger skänkte. Hvarf den arma kvinnen då, hugsvalad mände gå-nast gå, sin döda att begrafva.

10, Till fa
Gof. Gu
Dess fru
stor nöd,
11, Här k
grus bar
Kom hon
hon far
12, Här fa
kläfva.
hon kläf
kund fa
13, Dess f
Tö bene
Ty som
ben, i
14, Här k
Af jord
väte. M
undra
15, Wid s
Men sa
da. Om
ingen
16, De fa
Bekän
Hon sa
synden
17, Guds
aktat.
fat. G
jag af
18, Ty men
men b
Fly ho
Gud-

10, Till fadder prägen bjuden blef, och derför väl sig prydde.
Gaf Gud dygden skiljebref, och högmodsanden lydde.
Dess fru gaf hennne Tvenne bröd, att ge sin man som led
stor nöd, och söden hjelp behöfde.

11, När hon en stycke hade gått, och hamnen bröd burit. Sin
Gus barmhertighet förmått, på modern häftigt sovit.
Kom hon där vägen ut ur, märk hvad för medel då
hon tar, att röda skoms spara.

12, Här fans ej sten här fans ej språng, hvarpå hon kunde
stiljva. Så tring blef vägen allt lång, ej smutsig vill
hon bliva. Ty lägger hon de bröden så, att hon på dem
kund torskodd gå, men händen ren och stöckte.

13, Dess för fastna genast hon, när hon på broden träder.
Så ofta hon förgäpes dem, hon barnar sår och bröder.
Ty som en stor och jordfast sten, verlig är så hennes
ben, i marken sig och fäste.

14, När hon sig således straffad ser, begynner hon att gråta.
Af jord och himmel hjelp hon ber, med bleka händer
röta. Att folk till kyrkan skulle gå, så sällsam synde
under på, och för hvarann förkunna.

15, Vid slutad gudstjenst folket går, att detta under skåda.
Man ser hvar synderskan hon står, och kan sig intet rö-
da. Om hjelp hon tigger hvarje man, de bjuda till men
ingen kan, dess för för marken röra.

16, De fromma rådde henne till, att allvar bättring göra.
Bekänna synden ty då vill, Gud arme syndern höra.
Hon repte då jag usla barn, har sjelf mig snärjt i
syndens garn, följensten jag nu lönas.

17, Guds ord jag aldrig älskat har, hvad prästen sagt för-
aktat. Bedröfvat både man och par, ovårdslösten efterfrak
tat. Guds gåfvors missbruk var min lust, nu mätes
jag af krut och pust, och sådant att med rätta.

18, I menniskor som på mig se, lät detta eder lära. Att
man bör Gud i dyrkan ge, föräldrar skall man ära.
Fly högmod som en ut till allt, som göres mot hvad
Gud befallt, blif af min ofärd vise.

19. Knappt kunde hon de sista ord, med hvilken röst framförde. Förrän den ljust fasta jord, begynte sig att röra. Hon knäppte sina händer hop, och sjönk så neder i en grop, som hemne skar betäckte.

20. O menniskor betänken er, höggfärden låten fara. Och girigheten som man ser, är ock en farlig snara. Lät pregans ofärd varna er, från synd och stolthet mer och mer, till dygd och gudlig lefnad.

Blodsdrömet i Alfta. № 21.

---

1. En sång mig lystar sjunga, som är alldeles ny. Om hvad som hänt i Alfta just uti Hassbo by. Det var en unger länsman och så en fjärdingsman. Som offer hafva fallit för mördarns hemska hand.

2. Ja denna hemska gerning, som nyss utförts har. Det var uti Maj månad, som ingick skön och klar. Man hade tänkt att bildning till folket tränga sig nu. Men nu mordlustan tycktes har gripet fler och fler.

3. Så var ett bud kring vorden, hvad hemskt man spörja får. I Helsingland man mördat två män i ålderns vår. Gavell hon het den ene, den andre Nils Noren. Så deras grafvar solen nu lyser med sitt sken.

4. En par med hemne söner, begingo dessa brott. De sitta nu i cellen, och vänta på sin lott. Stor elakhet de visste när de i frihet var. Men länge är så gälda, hvad stunden bredt har.

5. I denna tak nu rätten afkunnat har sin dom. För allid Karl och Anders bli inom lås och bom. Så stupestocken Johan får mista lifvet till. Och faderu Pelle Olsson blir inne året ett.

6. Tänk hvilka svåra plågor, de skola nu utstå. I mörka kalla cellen de skola vandra så. Nu få de sitta inne likt fogeln i sin bur. Och kanske aldrig skåda Guds härliga natur.

7. Jag nu till sist vill nämna, en ord till hor och en.

Lät aldrig
drig dryc
drig hvad

1. Jag spe
Ow min
är min o
tufi. För
2. Se hur
Se hur ha
För hack
så svable
3. Du lille
gråt och
av for ha
lyss. Ja
4. Jag rede
dast hv
jag Pet
Men sp
5. Jag in
Man so
Så fin
min vo

1. En sjö
det gra
stund
2. En gi
satt där
säg så
så sk
3. Fram
de gosa
din in
4. Med

Låt aldrig någon locka, från rätta vägen han. Låt aldrig dryckeskapen med dig få öfververkt. Gör aldrig hvad som ondt är, var stärdigt på din vakt.

Heddas önskan. № 22.

1. Jag spelar och jag dansar, jag sjunger och jag ler. Om min Pelle jag ansar, och önskar icke mer. Han är min vän, han skall så bli. Och ingen förd och gå tufi. Förvälla min lilla, min bästa Pelle.

2. Se hur han bring mig krysser, så ledig och så lätt. Se hur han ger mig kysser, och aldrig blir han mätt. För hack och hick, och pack och pick, på hand på munn så snabb så kvick. Den ena, allena, som Hedda kysser pick.

3. Du lille unge minns du, du ryende från din vän. Jag gråt och ropte fins du, Pelle så kommigen. Och hast du ser kring hynden nyss, du vände om du kom du lyss. Ja vägen var trongen, han ville ha en kyss.

4. Jag reder till så gerna, min lilla kammare. Där endast kvällens stjerna, för genom fönstret se. Där jag Pelle och jen Pelle, i hälla fejd om det och mitt. Men spela och dela, vårt möje ej undsfri.

5. Jag minnas nog hur länge, man lejon får så sätt. Man säger hur vi stänga, vår dörr så vit var kvall. Så fins en ringa pill med makt, att ta Pelle ta bort min vakt. Horibell, Teribell, min mamma har så sagt.

Sjömannens återkomst. № 23.

1. En sjöraktor afton i rosendalund, spatserade jag i det gröna. Där stod jag så stilla fundersam en stund, och hörde på näktergalens stämma.

2. En jungfru där satt i den rosendalund, hon satt där bland lisden så gröna. Hon satt där hon sag så förunderlig ut, bland blomstren som voro så sköna.

3. Förmodig jag gick till den jungfrun fram, och sade godafton min flicka. Tillåter du mig att blifva din man, ty jag tycks vara din like.

4. Med tårar på kinden hon svarade mej, det kan jag

stäl inte min herre. Men vill ni mig lyda och gå e-
du väg, att jag inå få blifva allena.
5. Har din någon fader eller moder på Strand, eller har
du några syskon i lifvet. Eller har du någon älska-
re på denna Strand, det må du för mig nu beskrifva.
6. En broder jag hade som bort från mig for, han sog-
lat på bälgan den blå. Tre år är det sedan han bort
från mig for, och aldrig ett bref har ankommit.
7. En fästman jag hade som också försvann, hans
fader mig ej kunde tåla. Så förde de honom i främ-
mande land, att vi från hvarann skulle blifva.
8. Men fader han drunkna uppå detta haf, min mo-
der hon sörjer så svåra. Och derför så får jag så
ensamment gå, och fälla så mång mången tår.
9. Jo kan du mig säga din älskares namn, eller kan
du mig säga hans like. Eller kan du mig säga
af hvad stånd han var, det må du för mig nu beskrifva.
10. Hans fader var tysk och kungstjänst på Strand, hans
son hette Ludvig med mera. Tre år är det sedan
jag hört ifrån han, Gud vet om jag ser honom mera.
11. Då stod jag så stille förvånad en stund, tills blo-
det i mig mände svara. Jo visliga Elin ja det
är jo jag, kom ihåg din Ludvigs ord.
12. Och jungfrun hon skynt till sin älskades bröst,
alla sorger för henne voro glömda. Ty Ludvig var
kommen i den langa hamn, och de skönaste
tågare vo funna.

Tjänstemöjs.

Nr. 24.

1. Lille Edvin är ifrån mig fared, långt till det land-
där ej kommen ser. Där stod en sjöman på di bil-
jar klara, men sorgsna tårar runno på hans kind.
2. Modren sade och du stolta Emeli, du har din hjerta
åt en sjöman skänkt. Din unga lif är nu förspillt
för alltid, om du din Edvin aldrig återser.
3. Lille Edvin aldrig jag förglömmer, om än vår kär-
lek skulle gå i kraf. Jag gungar mig uti den gröna lun-

den, att b...
4. Att kun...
Edvins g...
han hoi...
5. Där är ...
dess ent...
Edvin, o...
6. Lille E...
vakvar ...
vår du ...
7. Lille E...
djupa h...
och blif...
8. Lille ...
till fore...
va, uti...

1. Ty sto...
sorg som...
de tung...
en fun...
2. En nu...
Och så e...
sådan ...
man f...
3. Emellan...
des upp...
djupa ...
min g...
4. Det är ...
jag ska...
den tyg...
älska ...
5. Hade ...
Men d...
fästela...

den, att binda kransar uppå Edvins graf.
4, Att binda kransar låt sig ej göra, de stanna ej på lille Edvins graf. Hans graf är ej på denna dunkla jorden, han hvilar ljuft uti det sälda hof.
5, Där är en gränsan gungande på jorden, han till sin moders enkla stuga gick. Han bar en hälsning ifrån lille Edvin, att han ej mer i detta lifvet fans.
6, Lille Ewelie dånade till jorden, hon sommar af min vakvar upp igen. Förfärad ej du lilla stolta Ewali, när du vakvar står din Edvin åter här.
7. Lille Edvin skulle berga segln, min hjertan ner uti det djupa hof. Han kom i land på vägna tunna bröder, och blifver bergad ur sin våta graf.
8, Lille Edvin har nu tagit hegra, han är på vägen till sitt forna hem. Han ämnar nu sin ålderdom förlifva, uti sin Ewelies nya vackra hem.

En kärlekssånga. № 25.

1, Ögsta ensamhet, var skall jag ämnen finna. Bland sorg som ingen vet, skall min tro dar förtvinna. En barndoftung som sten, mig möter vart jag går. Bland tusen finns knappt en, som kärlek rätt förstår.
2, En rent och redbart sinn, är allt hvad dygden skänker. Och så en trogen vän, som ett hvad hjertat tänker. En sådan trogen vän, är mycket mer än nor. Hvar skall man finna den, som dessa dygder har.
3, Emellan dig och mig, det tändes upp en låga. Det tändes upp en eld, som är en daglig plåga. Hur jag skall dämpa den, ej jag alls ingen rå. Jag suckar till min graf, om jag dig ej kan få.
4, Det är den tyngsta sorg, som jorden kunde bära. Att jag skall vissta bort, min hjertans aldra käre. Det är den tyngsta sorg, som solen öfvergår. Att jag skall älska den, den som jag icke får.
5, Hade jag dig aldrig sett, tillfreds hade jag då varit. Men dina ögon blå, de hafva mig bedragit. Jag min fosselstund, att intill denna tid. Har jag ej annat

Tänkt, att du skulle bli min vän.
6. Jag såg ett litet lamm, uppå en brunten kläppa. Och
falska röfven springa, med lammet ville dricka. Men
se det fromma lamm, som inte så varat blef. Ja så
är gossars lag, att vara flickan svart.
7. Nu har du omvänt dig, nu har du ändrat sinne. Nu
har du ändrat dig, har svek och falskhet inne. Din
tunga är ett svärd, som hugger djupa sår. Du stäl-
ler dig mot mig, som ulfven mot ett får.
8. Adjö min lilla vän, jag önskar dig godlycka.
Fast jag många tårar fällt, på detta pappersstycke.
Du är den första jag, i verlden älskat har. Den sis-
ta blir och du, till dess jag lägges i graf.

Wisa om Österrikiskwordet. № 26.

1. En visa vill jag sjunga, om ett förfärligt ord. Och
lyssnen gamla unga, det händt i höga nord. I Jemt-
lands sköna dalar, i staden Österrund, Men nuw
wordet talar, kring hela Sveriges rund.
2. Och wänderskan Edla, med tillnamnet Hedin. Som
borde härlek medla, med mannen maken sin. Men
grubblande hon tänker, att blifva honom kvitt. Hon
fall i ondskans ränker, mandengen följde fritt.
3. En afton hon tillagar, en dryck och mannen gaf. Han
räknat sina dagar, och svart är dödens stäf. Hon
har ej tid att dröja, till dess hon hämnat nit. En
kniv hon då ses höja, och gör på lifvet slut.
4. Och sedan ut hon hastar, och ropar folket ann. Men
kniven hon bortkastar, en djävulskt död min tann.
Men man har blifvet mördad, hon ropte store Gud.
Ja offret låg där skändad, med blod i dödens skrud.
5. Snart kom också polisen, och såg det hemska dåd.
Hvart hade de besinnen, de sista knappast råd. Och
Edla blek som döden, fick icke fram en rår. Hon såg
den hemska döden, som henne föreslår.
6. Misstankar börjar falla, just uppå wänderskan. Hon
afskydd var af alla, som kände hennes man. Hon säger

fräckt i
och dödet,
7. Tänk hv
Gud förbä
vriden, oc
der, af
8. Och fän
Tät det
icke ens
den verk
9. Och pro
dafloden
Till Herr
icke fjer
10. Och dom
döden ä
mangen
vänd h

1. Tubödd
ga boka
och grö
invid en
la till
min oc
2. Jag m
jag sjö
lång, o
ma, Ty
källan
på ste
3. Och d
gå och
sorgb
som h
gikto

fröcket i rådet, att hon oskyldig var. Tillgrävningen och dödet, hon fick dock stanna kvar.

7, Tänk huilka kval de arme, skall bida i sin ond. O: Stora Gud förbarma, hon ömkar hvarje kväll. Hon sina händer vridn, och sitt uppgrundskval. Tänk hvem hjertat svider, af plågor utan tal.

8, Och sångelpredikanten, han talar lifvets ord. Till hjertat och till tanken, bekänner hon sitt mord. Men icke ens för prästen, bekänner hon dock ej: Men tiden verkat rösten, hon ständigt svarte nej.

9. Och predikanten talar, och ber för hennes själ. I syndaflodens dalar, det gör dig icke väl. Flyg med din själ Till Herren, blott han kan hjelpa dig. Ty här är icke fjerran, på gardelifvets stig.

10, Och domen nu är skrifven, så svår att höra på. Till döden är den gifven, men skall dock ej bestå. Ty kvinnan hon gifvet, och fått en nytt utslag. Benådning hon hon skrifvet, och straff för lifstids dag.

Rommeby brunn. № 27.

1, Tubäddad bland bergen så tjusande skön, med hundra gabokar till stegd. Syns uppå en matta så saftig och grön, samt prydd af sin blyg samhets dygd. - Tätt invid en å med en glimrande vatten, där mången ses spegla sitt tilfen i vatten. En källa som prisas från unn och till unn, af alla som kommo till Rommeby brunn.

2, Jag nu om den brunnen vill sjunga en sång, men skulle jag sjunga den rätt. Så blefve min visa helt säkert för lång, och rösten totalt tog reträtt. Men det gör det samma, Ty skulle så hända. Så har jag ju blott att till källan mig vända, en klunk och jag åter får rösten på stund, Ty vattnet det verkar vid Rommeby brunn.

3, Och den som ej ännu har pröfvat dess kraft, bör hemma gå och få sig en dräk. Den stärker långt mera än druvornas saft, Ty jern ur blodet man får. Och mången som kommer så blek och så mager, med frossa, med gikt värk och gammal podager. Af årslånga krämpor

så utpind och tunn, han blir som en gostekes vid Romeby brunn.
4, Och det bör man komma helsöttes är ond, ty då blifver
helsan bestånd. Och skönare blir man för hvarje ett bad,
försök och du finner det sant. Ja att hvad man är
skön i Romeby finnes, den huldaste flicka i verlden
der vinnes. Och den som har lust till att ingå förbund
för lifvet han reser till Romeby brunn.
5, En fröken med bleksot och klen till sjelfsk, en tränan-
de lilja vid strand. Hon dricker ur källan och svart
är hon lik, en ros i dess purpurande brand. Kring rosen
na gjärlan fladdra så gerna, en friare valkas den skö-
nande Terna. Och där skall hon komma så ljuft under-
fund, med bud hon han vinna vid Romeby brunn.
6, En löjtnant så fin man med axlar i vänga, han spar-
sam och hårdhjertad jan. Han skådar med nöjning på
räkningens längd, och önskar en rädning så snar.
Ack kunde han endast en fröken sig fånga, en vacker
och ung man med tusenden vänga. Han vandrar i hop-
pet en fröningens stund, och reser för den skull till Ro-
meby brunn.
7, Och hänge förståndig och omtänksam man, som borgfst
sin dotter vit ho. Han bör komma hit och jag finner jag
tror, sist fruntan som flickan kanta. Han flickan ej
lärt lifet svåra kokettera, och alla de moder exnecdes.
Han svåra med grepar på kinden så rund, och lär
sig nog detta vid Romeby brunn.
8, Ett bolag har tagit den brunnen omhand, han kommer
att vara i fan. Och att han blir känd öfver vitt och land,
man önskar man hoppas och tror. Så skall det vitnas
för Tusentals gotter, som komma från söder från ös-
ter och väster. Ett lyckans gudinna har vedlagt ett
pund, af omätligt värde vid Romeby brunn.

Den blinde mannens klagan. № 28.

1, Jag vit man harpa sjunga vill, en mellankolisk sång.
Ty tonen från min öga flyt, och vatten är så lång.
2, Och lifvet tungt och ledsamt är, och vandringen blir svår.

Och jag s
3, Ja den s
delade ma
4, Jag är e
sat. Jag sp
5, Och hemi
är trött s
6, Så satt j
de att hom
7, Det blef
rörde som
8, Men hem
Och hemme
9, Jag ropa
blind och
10, Här sta
Wid sidan

1, En hemma
i sin vild,
sam gå.
2, Min vacn
sätt dig
språkas
3, Min man
gens sol
som jag
4, Ack flic
hvila i m
ende lite
5, Ty, ung
Förän d
Och dödsti
6, Hvad de
Din Fur
premium

Och jag har varit blind och lam, i många herrans år.
3, Ja du som var min enda stöd, min enda älders hopp. Som delade med mig sitt bröd, Tog herren till sig opp.
4, Jag är en kristlig vandringsman, jag vid en landsväg satt. Jag spelte och hon sjöng oss fram, men hennes röst blef mätt.
5, Och hennes tårar rinno ned, så hela på min barm. Du du är trött så hvila dig, en stund uppå min arm.
6, Så satt jag hela långa dan, och vändade så ömt. Jag trodde att hon vaknade, fick höra hvad hon drömt.
7, Det blef så kallt mot aftonen, men Emma sof ändå. Jag rörde sakta hennes hand, hon Emma lät oss gå.
8, Men hennes hand den var så kall, och hennes kind var blek. Och hennes hjerta slog ej mer, och hennes dag var all.
9, Jag ropte o du arme man, nu är min dotter död. Och jag är blind och kan ej gå, förutan hennes stöd.
10, Här står jag arme blinde man, med harpan i min hand. Vid sidan af min dotters lik, och i ett okändt land.

Elin och herrevannen. Nº 29.

1, En herreman så stolt och bald, som egde Emmor guld. Och flere hemman i sitt vald, fick sig en flicka huld. Bland skogens stammar ensam gå, och talade till henne så.
2, Mitt vackra barn hvad heter du? Sag mig ditt ljufva namn. Och tala dig vid min sida nu, i skogens blomsterfamn. Vi vilja språkas vid en stund, förtroligt här i enslig lund.
3, Mitt namn är Elin, men jag får ej längre dröja här. Ty dagens sol svart nedergår, och jag skall plocka bär. I korgen som jag har ät mer, hon vändande i hyddan bar.
4, Ack Elin ingen flicka söt, och skön som du jag sett. Kom hvila i min öppna sköt, jag beder blott om ett. Sif mig en enda liten kyss, var icke nödd att vägra lyss.
5, Nej, nej, jag lofvat har vid Gud, att ingen kyss gebort. Förrän den dag jag skall stå brud, och det blir inman kort. Och då skall Gustaf hafva den, jag barndomen han är min vän.
6, Hvad du är barnslig, blyg och fom, som sådant pjollra kan. Din Gustaf vet ju ej derom, ej heller någon annan. Du skall få penningar se här, lät mig en få hvad jag begär.

7, O nej, o nej jag är ej fal, för penningar och guld. De hjelpa ej
för Samvetskval, för Själ och evig skuld. En fordad berätt
är mera värdt, än jag i katekesen lärt.
8, Bedrago vill jag icke dig, En hvad jag säger nu. Till slut
Det skall du följa mig, och blifva där min fru. Af perlor
silfver skall du få, långt mera än du kan förstå.
9, Nej nej mig lockar ingenting, af silfver eller jag har. Jag
vet att en förlofningsring, jag fick av vägra dar. Af Gu-
staf som jag älskat ömt, och den har jag vid hjertat gömt.
10, Han Elin Gustaf fattig är, en torp jag honom skänkt. Min
helgt inför Gud jag svär, du har min ära kränkt. Och tor-
pet tager jag igen, lef av i sorgen med din vän.
11, För som ni vill jag lefver gall, om än bland svi och hös. Fäd-
ernen i en gall, jag lätt skall min spis. Blott jag vid
Gustafs sida får, framlefva mina lefnadsår.
12, Ej hjelper Swicker eller hat, min vet i alla fall. Att om
det också är med kvat, en hatt jag tago skall. Och till
min hjerta tryckta dig, för än du slipper ifrån mig.
13, Jo pytsan, med en sidoblick, gaf Elin skänkt till svar.
Och kastade sin korg och gick, med den stora herren kvar. Och
suckade en man är den, som gäckar kvinnotroheten.

Höstackningen. Nr. 30.

1, Anna var bygdens raskaste mö, Erik den bäste drängen. Singe
så vi och räfsade hö, bäda en dag på ängen. Hon vid sin si-
da började på, midt uppå ängen stacken skall stå. Och för
att riktigt flinkt det skall gå, togs en tag i slängen.
2, Räfsan i höet slängde och slet, hurtiga voro tagen. Erik han
sjöng, en glicka jag vet, vacker som ljusa dagen. Ville en
gång hon blifva min brud, fast jag ej eger guld eller skrud.
Aldrig det vill jag lofva vid Gud, skulle hon blifva bedragen.
3, Kinden den blef så brännande hett, glödde som drufvan morgen.
Anna hon sjöng en gamle jag vet, vacker som ros i skogen.
Fick jag bli hans i lust och nöd, ville med mig han dela sin brist.
Anda in i den blekaste död, blefve jag honom trogen.
4, Erik han slängde räfsan på äng, svarat var tydligt gifvet. Och i
sin famn i flygande gång, slöt han det huldvefvet. Lycklig och

glad i hög
nu är du
5, Anna hon
att börja
sjunde hi
uppå ängen
En

1, Jag är en
skuren ti
sjunger
2, Min vite du
för den jag
3, Det var en da
när jag sö
4, Och för min
Jag satte af
5, Gud aflon
Tvåspanden
6, Jag begrafde
ochtag. Sv
7, Nu hemmets
fick. Eufe
fot jag
8, Min ämnad
famn. Min
jag vi
9, Lyft stäj
Jag lydde
kamrat.

1, Ljufliga
bedrövan
han vand
vid Fred
2, Bröd i
min han

glad i hög och i sinn, säg hur i blåa ögonen in, Fru lilla Anna nu är du min, Skrek hur för hela lifvet.

5, Anna hon tänkte repa, så pytt, hjertan den krossade rösten. Nej i att börja räfsa på nytt, fann hon den bästa trösten. Erik i tjenade himmelen ost, höjang hon vilte, höjang hon var. Snart uppå ängen stacken stod klar, bröllop blir det till hösten.

En militärs kärlekseäventyr. № 31.

1, Jag är en unmuter gäk, som hvor man vet, och därtill skäppt och skuren till poet. Jag är en kurtisör af värsta slag, och vilsen tjenger jag hvarenda dag.

2, Min vita dama dag är glad och ga, den handlar om en liten äventyr. Och nu för den jag berätta vill, från början och till slut hur det gick till.

3, Det var en dag jag kände mig så glad, gick derför ut att ta en promenad. Och när jag så var kommen i allen, då fick jag syn på en par hvita ben.

4, Och för mig tjeg jag tänkte si så här, hvad hvarar tusen gubba är det där. Jag satte af som elden varet lös, och fick i rappet fatt en liten tös.

5, Ju ju som vade jag min lilla vän, ju ju som fick jag hemma till svarigen. Nu spurde jag säg för jag med er gå, och tösen sade jamen för vi så.

6, Jag bugade mig tjupt och tösen neg, jag bjöd min arm hur tog den tvärt och teg. Sen gingo vi likt som en äkta par, och ljudt skall vetas att jag lycklig var.

7, Nu hemmet som jag trycktes bort jag gick, och strax tillbaka jag en tryckning fick. En jeberedt sig spred uti min blod, jag vickte krappt på hvilken fot jag stod.

8, Min vänner för hvarenda värs namn, och hänryckt blef jag tösen i min famn. Min min blir min så spurde jag till sist, och ja hur vi skade det vill jag vist.

9, Lyftslejen då jag bad vi kör mig till, hur bade lyft den tjeg om vi så vill. Jag lydde glad min fy hvad jag blef flat, där stod framför mig en förklädd kamrat.

Kärlekssviska. № 32.

1, Ljufliga aftonvind bring du min hälsan, bort till min vän. Bed honom bed honom komma tillbaka, till mig igen. Borta vid strömmande strandar han vandrar, minnets han är i tjänst och tankar. Flickan som strömmar vid Fordtjänst bankar, och om han var här igen.

2, Borta i sitter min älskade dagar, säg är han trogen. Säg om de gläntande min han behagar, du vet det ju. Säg om den gläntande rambordsflicka

fågelen hans kjäre med sång utan like. För hennes röst min=
nelen stiga, tro han då minnes sin vän.

3, När jag vid stranden i ensamhet sitter, minnes jag dig. När jag i
skogen då fåglarnes skoller, då tänker jag. Ach om han var här så
skulle vi bygga, en gång i skogen vår hydda vår lycka. Blommor
och löj skulle kamrarnen pryda, bättre än guld och gield.

4, Afsvuind vifta du min älskades lockar, hvarhan än är. Och där
som främmande flickor sig flocka, om han då är. Helsning till
Sverige och så från din flicka, att hon står ensam på det mörka
Säg hon är trofast till aldrig han svikta, säg att hon älskar blott han.

5, Och om han rikdom i guldlandet hemtar, kommer han hit. Jag är blott
ringa; ej rikdom jag vårdar. Jag älskade det. Vill han fattig den
lilla Jenstina, men rik är min käraste, så som en minne. Dig
blott jag älskar, ej sakernas gina, älskar är glad utan dem.

6, Men om han sjunk i den brusande böljo, skicka mig bud. Jag komm
trofast i döden vill följa, högt upp till Gud. Ney vi skall lefva
och sorgerna glömma, hämmer du icke din älskades stämma. Här
ligger båten min nu är jag hemma, hos min Jenstina igen.

Stenbockens visa. № 33.

1) Godafton detta brudepar, godafton brudens mor och far. Förlät att jag
så dristig är, och kommer till besöka. Tralilotralila.

2) Nu har jag rest i tremo dar, så tretio mil både häst och kar.
Nu tycker mig det kan gå an, att resa häst och man. Tralilotra.

3) Jag är af resan något mat, min vederlag är redan sagt. Jag vill
blott tala några ord, som hedra detta bord. Tralilotralila.

4) Jag tänker på den dag jag var, i gästabud för några dar. Brudfolken
såg mig ovanut, de stänkte mig med krut. Tralilotralila.

5) Men här är glädje här är fröjd, vid skänken sitter jag förnöjd.
Hon hällar vin och tag min hatt, för jag blir svar i natt. Tralila.

6) Men till att sitta i en vrå, och dig en pipa tobak få. Och så en kan=
na öl därmäst, då mår man alltså bäst. Tralilotralila.

7) Spelemän spelen upp en dans, här bjudes upp en min till mans.
Låt ingen flicka sitta still, som gerna dansa vill. Tralilotralila

8) Adjö min mor adjö min far, adjö min syster och min bror. Det
är en svensk general Stenbock, som for i striden bort. Tralilotralila.

Till

1) Till Finga=
vår bön. O
lustig da

2, Där sång g
Till dans

Finnsv

3, I ensigte
kind. Oc
ning hon

4, Den Fing
han står
gen ej bl

5, Hvar en
skogen
jag alt

6, Och kom
med stor
valsen

Ou vis

1) Ou visa
sex gass
bim, gä

2, För den
Rätan i
dödat en

3, Hemmos
till jöfv
om till

4) Det var
för dygd
dingsman

5) Det var
de utien
Tigt rus,

6, Nu stro

Till Pingst är skogen blir grön. № 34.

1) Till Pingst är skogen blir riktigt grön, vi skola dansa, ja det är vår bön. Ej mera roligt på gårdens fans, :: än som unga blir flicka i lustig dans. :: Tralala.

2) Där såg jag en flicka det sista år, och om hon var där åpen i år. Till dans hon var icke bågad alls, :: jag fick henne dock till en Wienvals. :: Tralala.

3) I ansigtet var hon så fin och täna, och röd och vacker var hennes kina. Och aldrig skönare kropp jag såg, :: en randig klädning hon hade på. :: Tralala.

4) Den Pingsten kommer så sent i år, den säkert fel i almanackan står. Det stormar och regnar så det gör lår, :: skall skogen ej blifva grön i år. :: Tralala.

5) Hvar morgon när jag till min arbete går, jag ser huruledes att skogen står. Hvorunda afton när jag kommer hem, :: så tager jag almanackan fram. :: Tralala.

6) Och kommer så den goda tiden hit, så skall jag klädas mig med stor flit. Och träffar jag så min egen tös, :: ja då skall valsen gå riktigt lös. :: Tralala.

En visa om Tilda Sundberg i Rätan's by. № 35.

1) En visa vill jag sjunga och det för hvarje man. Den handlar om sex gossar, som bo i Jemtland. De äro alla röa och vilda i sitt sätt, jag likvar dem för hedningar och ej för kristna män.

2) För en vill jag nämna en gerning som är sann, det hände uti Rätan i södra Jemtland. En flicka man vårdlagt och hennes dödat och, om inte någon kommit och skingrat denna flock.

3) Hennes kläder blefo i trasor och man höll henne fast, till händer och till fötter som fåret lagt till slagt. Hon började att gråta och bedja om sitt liv, men dig för alla böner man ropar blod på hvif.

4) Det var tre gifta männer som också voro med, de voro mycket aktade för dygd och redlighet. Den ene var en skräddare den andre fjärdingsman, men gerningen de gjorde blir dem till mycken skam.

5) Det var en söndagsafton en mycket treflig kväll, vi alla voro samlade uti en mundert fjäll. Ung gugling ej bränvin sig fog ej dukligt ned, och lefde hela natten i ständigt sus och dus.

6) Nu skolen i få veta hvem visan diktat har, det är en gifvig gugling

som ifrån Swäland är. Jag har kring verlden vandrat lik vatten omkring sten, men gå jag till för andra, så det jag är allen.

Ny bevärings visa för 1891. № 36.

1, En dag uti Maj månad till lägret jag var, med mod uti min hjerta och en matpåse stor. Kokare var fått vid mäkbar och mökan satt på bord, och att man var enkrigsman det kunde man väl se.

2, Jag lade bort bondtröjan, bondbyxorna också, och klädde jag mig genast i vapenrocken blå. Och uti kronans byxor som voro af buldan, i denna min mundering, jag ömdig blef och gram.

3, Med hattelige rätter, fullproppat skrinet var, en praktig fläskstinka, och en pannekaka rar. Med smör uti en bytta, och rökta lammalär, och bröden på en lejel, då man vill ha en tår.

4, Den första var en korporal, som mig skulle lära gå. Det var en fan till karke, att vara uppe på. Jag kunde vara säker, att jag på ryggen fick, om jag i min haver, krokig eller hjulbent gick.

5, Den strängi korpralen, i ordo till mig rät, håll dina haver räta, det satans enkrät. Håll dina armar stadigt, sätt ej din bakdel ut, och se ej ner i backen och häng ej med din snut.

6, När jag var kommenderad att göra höger om, så hände det sig ofta, jag gjorde vänster om. Det fick min käre vän, han kom och den strax ned, så att jag säkert trodde, att den sönder upp och ned.

7, När jag lärt exercera som riktig militär, och kunde taktem hålla, då fick jag en gevär: Att därmed tempo göra, på mångahanda sätt, och äfvenså på geväret var fått en bajonett.

8, Om några lystra sätt som min vän dikta har, så hafver det en gugling, som är från Malmö stad. Om vi få hem vår helsa, och fria i Sveriges ära, så tem jag att vi träffas, till vätta är igen.

En vacker kärlekvisa. № 37.

1, Vid lindens fot i dalen, en gång en höstdag, och blommorna bekrandade, i den skönaste vår. Där stod en bänk i skogen, der satt vi tos en gång, och som kära vänner tackt, då vänstergatan gång.

2, Om morgonen med solen jag uppmuntrad stod, jag tänkte mig till höstdan, där du invlummad låg. I dagens daggens pärlor var spridd som diamant, och höstdans tak förgylles af sol och sommarglans.

3, Men som jag då vandrade, i tanken jag stod, blott du och ingen annan på hela denna jord. I fantasiens drömmar, jag lemnade min blick.

godmorg
4, Jag hade
en skatt
du mig
5, Om mo
var af
stälte
6, Men
ej wer
hold,
7, Nu ä
jag fat
dem bä
8, Mistäck
du älsk
min k
9, Nu gå
harpas
sjunger

1, När
min ung
blott
2, Och
var dä
tuna.
3, Ny
sig
ta
4, Jag
haft
ana,
5, O jag
fatt
hjerta
6, Ah ja

godmorgon min Harald, en kysser jag då sick.

4, Jag hade inga pennningar men ändå var jag rik, jag ägde ju en rikedom en skatt och det var dig. Till pant uppå min hjerta, en blomma du mig gaf, mottag den som minne, var trogen till din graf.

5, Om morgonen med solen, jag sjöng och var så glad, och när det var afton, tillsammans vi gå var. Fast mannen den stod stilla stillade vi ändå, Ej ögonen di förde det älskeligo språk.

6, Men ännu en kysser jag dig blott aldrig mer, medan vi lande ögon ej mer du på mig ser. Du glömde bort din Harald, så trogen och så hvald, du glömde bort hans hjerta, som var som rena guld.

7, Nu är jag fattig min fattigdom är stor, jag kan den ej omtala, förty jag fattar ord. I hatten bär jag blommor, dem du mig en gång gaf, dem bär jag med sorgen till dess jag läggs i graf.

8, Älskeligo ännu här på min enkla gång, och du må inte ängas, att du älskat mig en gång. Din fallen från min öga, mång tårar på min kind, så rinner en min sinne, att du lyssna vill därtill.

9, Nu går jag sorgmodig från by och till by, min stämma är min harpas klang, och strängen är min stygl. Jag ber att hus så ofta, jag sjunger denna sång, så han på harpans strängar, harpan en bättre klang.

En sjömansvisa. № 38.

1, När som jag var gyldet sjutton år, be så fälde jag så mången tår, mången tår. Och jag led så ut i verden här, i verden här, blott för falska menniskors skor.

2, Och jag måste en för hvar mans dörr, men jag gråt dock icke var därför, var därför. Ja jag sig så många glada stå, glada stå, de gaf mig bis och sådan bad mig gå.

3, Nej detta lider icke sig, ej jag måste på en annan stig, annan stig. Ja jag måste mig en hyrsta, en hyrsta, och den resa till Amerika.

4, Jag hvarför skall jag så älska dig, du som alls ingen kärlek haft till mig, haft till mig. Ej din hjerta det tillhörer för en annan, för en annan, för en annan uti ett främmande land.

5, Ej jag måste på det vida hav, där så mången sjuman fått sin grav, fått sin grav. Och jag måste på det stilla blå, stilla blå, och min hjerta för en flicka klär.

6, Adjö med fader och med mor, adjö med syster och med bror, lille

---

lik vaden
allen.
№ 36.

hjerta och
han satt på
så.
jag mig ge=
ro af hel=
ann.
tig glädjo=
och sörja
tår.
ren gan
jag på ryg=
sick.
haber rätta,
min bakdel

det sig ofta,
som och den
och med.
den hälle,
ngahanda

ver det en
helsa, och
igen.
№ 37.

mmarnabe=
en, der att
mgång.
skynda mig
mälar var
mmarglans.
ingen annan
min blick.

bror. Och adjö med dig min lilla vän, lilla vän, Om tre år så kommer jag igen.

7, O nu är jag liksom fågeln glad, Ty nu täljer jag snart klocke-slag, klocke-slag. Ja nu har jag blott en dag igen, en dag igen, Sedan är jag ut i friheten.

8, När som jag kommer hem igen, så går jag till min lilla vän, lilla vän. Och då skuta jag vännen i min famn, i min famn, Sedan seglar jag i båten hem.

O Den kära Maria. Nr. 39.

1, Ack kära Maria du öppna för mig, och låt mig här ute ej stå. Den nattligt kalla den vardiska vind, den ryser från fötter och till tå. Hvad skadar det dig, om du öppnar för mig. Svart höra vi fåglarnes ljufliga röst, Maria du öppna för mig.

2, Hvad är det för jämmer och ömkeligt tal, du står här och bräkar med mig. Jag beder dig svart från dinen att gå, du störer min nattliga frid. Så genast säkert du trolösa vän, jag mig har utkorat en annan till vän, gå bort men kom aldrig igen.

3, Är detta min Maria som talar mig så, som fan mig vant så kär, Af sorg och bekymmer jag knappast kan gå, jag vet ej hvad or-saken är. Jag vet inte nu huarken tid eller stund, att jag haf-ver gjort dig det minsta mot, hvarför är du blifven så ond.

4, Ack kära Maria du minns väl den gång, vi satt under linden så grön. Vi hörde på fåglarnes ljufliga sång, vi talade hvarandra vänt. Och sedan mot mig så vänlig och mild, besökte mig alltid med yppersta flit, glöm aldrig den edsomma tid.

5, Ack kära min gosse förlät mig mitt skämt, jag därom så hjärt-ligen ber. Hvarkunde det tro att jag dig har förglömt, för dig vill jag öppna min dörr. Kom intill min barm, min käraste är varm, jag hoppas att mor ej skall vicka af barm, kom låt mig få kysse dig nu.

6, Min sorg och bekymmer de genast bortfly, om du älskar mig åter på nytt. Men kära Maria gör aldrig så mer, som du en gång hast gjort mot mig. Men kärlekens tång, det lätteste en gång, men tågen förkortas bland fåglarnes sång, de nattliga fåglarnes sång.

Wisa om Jan Erbo i Tryggheit. Nr. 40.

1, Jan Erbo, bonde, var stark och stäfver i nacken, och blef han väster

han lät
med sie
2, Hon be
anghet g
gen de g
3, Att be
vår kär
akta, o
4, Den sta
under la
det var
5, Så la
kunna
och att
6, När s
sätta s
kunden
7, Men
allan a
karlen
8, Så lär
som är
jag sv

1, Eu kon
vande o
Hon sk
2, Jag tän
på tå.
Jag s
3, Förstö
lilla e
lacka.
4, Helt
långt
sanna

han lät slog fyra i backen. Men hälsa så ville han hålla fred med sin vänta, och så att sången är bland Guds gåvor den bästa.

2, Hos sina fejder han skärpte in dessa orden, för unskors anghet går ingen säker någonden. När fagra snacket på hals tungan de fåra, han lät det hända att någon sitter bak åra.

3, Att sedan ormen smet genom häcken i Eden, det har sy vår på vår kära gåna blifvit sedan. Att inte godvilligt andras råmärken akta, och därför hälsa det du skall egarna vakta.

4, Den starka ärven som byggt sin näste i fjellet, och lilla svalan under taket på fjellet. De sätta båda att sina vänten förkosa, det voro skam af en karl att fegare vara.

5, Sätt lås för lådan och gärda väl omkring hagen, den slitit för summa av hans bästa kostanbli lagen. Skjut bomm för stugdörr och sätt en gårdsar vid porten, du kan ej sätta stod folk som tröfvar i orten.

6, När så du vänar dit hus för fredad du vara, ej svän gerna vill sätta skinnet i fara. Du säger manligt stick inte vänan åt kunden, för annars smäller det vid min fjäl på minuten.

7, Men om din tröskel han likväl träder förnära, och det blir allvar då skall ej tockan du bära. Tag fud i hagen och neppa karlen i kragen, det är din pligt och din rätt också enligt lagen.

8, Så lärde gubben hans ord de blefvo i minnet, hos dessa ungo som ärfde redliga sinnet. Och än i dag det skan tryggt och heligt jag tänka, han ingen tarta gå fan tessas pojkar för vara.

Den lidsega flickan. № 41.

1, En kväll uti en blomsterträdgård jag gick, där fick jag se en flicka så lifvande och kvick. Den ville jag avanna, min i och med det samma. Hon skuffa mig i sträu, och sprang den därifrån.

2, Jag tänkte då: hur skall jag kunna gå, månne jag skulle löpa eller gå på tå. Det gaf mig dock ej lycka, jag fick mig blott en krycka.

Jag ser det nu ändå, jag kan ej kunna gå.

3, Försökte dagen tänkte jag likväl, jag dig ung vill skall uppa min lilla englajäl. Jag sprang utför en trappa, så sorten af mig lacka. Men fallet det blef stort, jag gjorde det för fort.

4, Helt flat jag gick med bindarslagen vad, flickan flög åt skogen långt bort långt bort min kat. Jag aldrig mer vill springa, trappgatan gudinna. Jag vill ej kunna ha, hon var förbär att ta.

№ 39.

№ 40.

Den unge Sjömannens begrafning — № 42.

1, Uppå hafvets mörkblå vågor, skriden skeppets stolta stäfn. Och en österns purpurvågor, tröden dagens dertning fram.
2, Himlen är allt så lugn och stilla, man hör ej minsta ljud och sång. Blott stilla brus från vågen lilla, och allting hardin jemna gång.
3, Blott kapitenen höres ropa, bra hos aktersnäns port. Och bedan halfva stången klopa, så stannar skeppet genaste port.
4, Nu man skulle öfverlemna, åt en kall och ödslig graf. En ung-ling i sin lefnadshämnad, af dödens stränga lunga glaf.
5, Kistan nu i ordning göres, efter gammalt sjömansbruk. Och till relingen den föres, endast gjord af segeldruk.
6, Slumra nu i fridens skötte, vaggad uti vågor blå. Vänner skola finna möte, i fadershamn vår dom skall stå.
7, Här jag sluta vill min viska, nu sjömansblumma vilo. Din flickas tvärta vi skall lika, när vi träffas i himmelsbo.

Kung Erik. — № 43.

1, Sakta glida simpelpraktbåtar, skälarne speglar sig blå af-ton-stäg. Strax plaskar under vattenrosblåtar, löjstäg doftar in vid vattnets bryn. Fäll nu åran sluppen lägg på vaj, gunga utan mål en natt i vackra Maj. Vattnet tystnade, ekot lyttar nu. Kung Erik leker på lutan.
2, Kung Erik på sin luta leker, lutan lagd på silkesdickadskuf. Och den sika svanen sweker, sina fjäran under tränganne. Liten Karin lyssnar tyst därpå, tills i hennes ögon klara tårar stå. Är hardin-nan min, inte glad i sinn. Kung Erik leker på lutan.
3, Fruktar du för att i min famn, hertig ridderskägg säg din tankegång. Om jag håller fast i riksens roder, än jag sitter vid kung Eriks bord. Är min broder purpurbergets hatt, låt oss älska blott i vårens lifva natt. Det är längt igen, inte morgonen, Kung Erik leker på lutan.
4, Liten Karin unga kungen bedja, blif du min och Stockholms borg du får. Säg ett ord och han guldkronan ger dig, att förblekna kring din gyllne hår. Jag är Erik vackra drömmarekung, prydd af minnets strålar hans ej kro-nan tung. Trät ej barnet mitt, riket skall bli ditt. Kung Erik leker på lutan.

Den Italienska flickan. — № 44.

1, Å Italiens vejder min vagga har stått, och min barndom huslycklig den var. Där jag egde ett hem vid den stilla flod, där jag hade hade moder och far.

2, Hur jag sin
Sjung jag m
3, Men den tide
Ro det är roda
4, Och jag dröm
Det hålla plåt
5, Och min m
Det bästa ja
6, Här är stäk
Solo glans.
7, Men lycka
Jär den Sol
8, Sö jarost
dig jär. N
naden

1, Den blom
vårsäken
2, Kring pa
Hon sjung
3, Och Herm
Hallihan
4, Jag hafva
leken den
5, Här stan
blir tran
6, Att sitta
Sigrids
7, Den skan
vid uti
8, Och jäng
Hon stor
9, Ett hänge
Och demm

1, Hamm

2, Hur jag strövade fullt av fröjd och av fröjd, kring dalar och blomstrande fält.
Sjöng jag min vita sånglad och så vänjd, min gång genom himmelen fält.
3, Men den tiden har glömt min vita sinnesro är, vårt rike på verkligar vog. Låt mig
se det är redan det fjärde år, som min fader på slagfältet dog.
4, Och jag drömde så ofta i lilla flicka sånglad, som fann dockorna ovårt jo strödd.
Det hell plötsligt min sjungande fädelsedag, jag blev också igenom en sagt.
5, Och min moder hon lades i graf innan kort, och den dagen den glömmer jag ej.
Det bästa jag egde det bar de bort, och de ungtlade gräfven igen.
6, Här är skönt det är samt, strima vinterlig sov, och skön dröjande som mar-
tor glans. O, här ville jag bo och här ville jag di, om inte Italien fans.
7, Men lycka och sång min sinnes den, ej den glyr så vilt öfverall. Ty
för den som på jorden ej äger en vän, stadselfvet är ödsligt och kall.
8, Så farväl nu min barndom, min drömvärld så ljus, aldrig mera jag skåda
dig mer. Nu jag vakna ur drömmarnas ljufliga hus, och jag gäller en vak-
nadens tår.

Elfsborgsvisan. № 45.

1, Den blomsterprydda gondolen glad, utöfver Elfsborgs böljor red. Det
var så skemtsamt i den mörka natt, en flicka sång vid roddet satt.
2, Kring pannan bar hon en lagerkrans, beprydd av stjernornas vilda glans.
Hon sjöng om vännen så ljuf och kär, som uppå Elfsborg fängslad är.
3, Och Herman hörde den stämman klar, ty genom jernbeslagna fönstren far.
Han hon ropade min sångarvän, ung kämner jag din röst igen.
4, Jag hafver min dat en barn färdig, du kunde väl ha förlåtet mig. Ty kär-
leken den är lika stor, som fången som på Elfsborg bor.
5, När stämmen tyst och natten går, och böljorna emot Elfsborg slår. Det
blixtrar till och fången sig, min sångarvän i böljan låg.
6, Att sitta inom pärrad i en bur, så klagar fången o jag arme djur. Min
Sigrids öden jag dela må, min graf skall blifva böljan blå.
7, En sten jag bådom en vålnad gå, ibland de vilda stränder grå. Min Sig-
rid uti en annat land, jag trycka skall din troque hand.
8, Och fången uppå Elfsborg bar, till dess han nyss derifrån en natt.
Han störta sig uti böljan blå, för att min Sigrid återgå.
9, Mången gång uppå Elfsborgen, man hafver hört den stämman ren.
Och denna rätt har man skänt igen, ty det var fångens sångarvän.

En vacker kärlekssvisa. № 46.

1, Mamma lilla nu är tiden inne, jag en flicka till att tänka på. Med

bekymmen uti håg och tänke, hur jag wig en fästman skall få.
2, Skönna flicka var ej angelägen: den goda tiden är för dig ännu. Din
systrar skola först gå ögen, sen är tid för Mästa att stå brud.
3, Hvarför skall man tänka wig att sänta, efter min systers bröllopsdag.
Jag är sjelf en fullmoren jänta, håg och kännetecken äfven jag.
4, Jag är lika fin som Korolina, men som Hulda är jag rätt och slät.
Fast andra flickar de är mera fina, men som Hulda är jag rätt och slät.
5, Skönna flicka är din fästman socker, ja mamma lilla socker som en dag.
Med ljusblå byxor och en mörkblå jacka, brunn ögon skönna ansletsdrag.
6, Med krullig panna och krokig näsa, och en liten sockerbiter min.
Och i hans ansikt där han man läsa, hvad han tänker utaf hjertats grund.
7, Den första gången jag såg den gossen, såg jag honom komma där vid bron.
Han var så lik den lilla grefve Tasse, som i sorna dåg uppå lektion.
8, Han kom till wig han begärde dricka, han språkade han gjorde sig bekant.
Han bade att jag var han bästa flicka, mamma lilla tro jag talar sant.
9, Han kom till wig han begärde dricka, han språkade han räckte wig sin hand.
Han bade flicka han dej förnummit, hur min hjerta slår för dig i bland.

Krigarens dröm. № 47.

1, Krigaren hvilar sig i mark och skog, ofta ung, kläppan är hans hårda hufvudgärd, sängkammaren är hans goda svärd. Krigaren hvilar sig i mark och skog, ofta ung.
2, Ljuflig dröm är likväl hvem där, lika när, svärdet ofta jag till barnen tryckt, det i drömmen som min make tycks. Ljuflig dröm hos hvem är, lika när.
3, Där stod en ros så frisk på ängen grön, himmels blå, min dröm min hulda bilder stund, tycker wig den som din purpurmund. Där stod en ros på ängen grön, himmels blå.
4, Flicka flicka vid min sida där, hvilar nu, stridens mödo krigarens bröst är, rikligen också belönad är. Flicka flicka vid min sida där hvilar nu.

Wallmens sång. № 48.

1, Tyst, lyssna, hvad är det som skallar i kullen, med åskans ljud. Som dånar i Romska, Märiska fjellen, det är ett bud. Till trons de sönner af urgamla svor, att skynda till Wallmstens segrande fanor.
2, Upp, Dalmeskind, du jägare ila, med öppnad arm. Ty snart skall din skulo den blixtsnabba hvila, i kättarens barm. Ett lyte så ädelt

rek värdig
3, Ta gnistan
kämpa mot
hårdiga fä
4, Och dagen
krossade
ära, från
5, Ja längta
skogarnes
flot som
1, När under
då kommer
svärd, min
framåt i
2, Ja att hvar
som hatar
skall, att
framåt
3, Kring
i brödet
det biter
hallå, fa
4, Tu blix
gunga, i
lig vapen
Hallå, hal
5, Och när
pralum
ärfda gor
framåt.
1, O du gla
jorden, p
ger med
2, När som

och värdigt att sjunga, du för ej i skottskall på årtal vinga.
3, Tö grustande kampar vi gå de hjemen ur sidens land. Ej vöga de kämpa mot Danans ätar, på Danans strand. Hat vorden de tälle den hedrige fjärden, och vidrande höjden omkring av stär verden.
4, Och dagen vid Lutzen den tjuvker i strömmar af ödet blod. Fast krossade blyet vallonernas drömmar, med trofast mod. De siddo vin äro, från valplatsen drogo, de trotsigt fast stridslystne hjärnedungo.
5, Jag längtar till hemlandets fjällar och dalar, från stridens dån. Till skogarnas ande, som bragdernas talar, för Bonnens tron. Till brukande flot som med sekelvattenunga, de gamle vallonernas dödssång hörs sjunga.

Nu sitten. Nº 49.

1, Här undrar min tanke bortar och hallar ost till strid, då tanken vänd rotar då kommer hjältens tid. I gisna minnen läran, står nistadt på hans svärd, min lejnad till hän öran, mitt namn en efterverld. Hallå, hallå framåt i gossar blå, hallå, hallå, framåt i gossar blå.
2, I fält hvarjunfligt bröder, på liv och döden lek, som ädla hävdar fäder, som hatar borg och sock. Att stark i motgång vara, i striden tjur och hall, att aldrig stryk en fara, hvar yngling lära skall. Hallå, hallå, framåt i gossar blå; hallå, hallå, framåt i gossar blå.
3, Kring skogens berge det kvallar, vid klang af jägarhorn, friskt mod i bröstet svallar, och säkert är min korn. Kom fiende ej vänd, i grö= det biter du, din undergång vi svöra om vekso en mot tju. Hallå, hallå, framåt i gossar blå, hallå, hallå, framåt i gossar blå.
4, Tu blixt och hvalar gjunga, ur genäret fram, och berg och dalar gunga, under rök och dunn. Vi klingo di med svärden, en hälig vapenvång, och tänn den höjnd verden, ber lejnhärnvgång. Hallå, hallå, framåt i gossar blå, hallå, hallå, framåt i gossar blå.
5, Och när med segerpalmen, den höga Jesu stär, och fromma glädje= psalmen, från min tö hjärta går, Då drage vi tillbaka, var tillsin ärfda jord, att lefva för en maka, för friheten i vord. Hallå, hallå, framåt i gossar blå, hallå, hallå, framåt i gossar blå.

Sjömansvisa. Nº 50.

1, O du glada sjöman, vär du lemnar ditt land, och en resa omkring jorden, på den vilda ocean. Du är glad och förnöjd, och jag sjun= ger med fröjd, och mitt hopp står till herran uti himmelens höjd.
2, När som ankaret vinden opp, stäcker segeln i topp, och min gå

Nº 48.

Nº 48.

Till redet uppe di andre klaren upp. Se med hattarne i hand, så vi
glada alle man, och en ömt farväl vi tago af vårt käre fosterland.
3, Nu är allting kommet och klart, skeppet börjar skjuta fart, vårt flic-
kor stå på stranden och se oss långsamt ila bort. Och en rinnande tår
i från deras ögon går, och med klappande hjerta emot hemmet vi går.
4, Dagen lider mot sitt slut, natten blir förfärlig ut, och det stormar och
det rasar i hvarandra stekemt. Men den natten har gått ner, ingo stjer-
nor synas mer, svåra skepp och böljor i ojemnflöd oss ger.
5, Storm och brusande haf, skeppet lider därutaf, och den stolte ma-
trosen står vid bredden af sin graf. Men han trösta sig därvid, att
han lider ingen nöd, fast den högste kunde göra att han låg i hafvet död.
6, Men när man en gång hemmet hann, i ett främmande land, står den
tusentals med flickor moder vid och öppen famn. O du glada sjö-
man, varvälkommen i land, varvälkommen, varvälkommen, från den vil-
da ocean.
7, Men den glädjen blir ju kort, vi skall vart segla bort, och mot vinden
vi stigrar med en brinnande fart. Ja med en gynnande vind, skall vi
vart segla hem, till föräldrar och systrar och min älskade vän.
8, När man en gång hemmet hem, träffar man sin lilla vän, som lif-
vet och i döden är den rätta kärleken. Kom och hvila i min famn, i
min svallande barm, från din mödosamma resa på den vilda ocean.

Hästen vid grinden. Nr 51.

1, Bredvid sin hästi vid grinden, en gosse sjutton år, han strök sin väna
på länden, de fröto båda två. Ty dagen var gyllene pilar, ej vinnde luften
mer, med hvällens hallo ilar en svärlabb tyst fall ner.
2, Med lass de kommet redan på morgonen till stan, de tvänne ställ
allt bredan på öppen vedgårdsplan. Och hästens gryunne herre
som gickt var gossens far, till krogen gått dess värre och dryckesmakar.
3, De tägo på hvarandra det var som hästen bragt, du som är fri min vand-
ra och se hvad som är bragt. Vår herre att förgäta och vi stå båda
här, och inte har att äta fast hungern oss förtär.
4, Och gossen lyfte tröget den stumme vännens blick, som böjande att
kroken att sitta fast han gick. Förskräckt han sjutton glänta i dörren
kom ut far, ty himmen di ost vänta och stemmet på ostar.
5, Stäng dörren pojke genast rät fader ruvig nu, jag är mig sjelf allena
se efter hästen du. Jag hvarar sjelf för risken och Gotte skall vog gå,

Traktering
6, Med berg
den som f
den häftig
7, Stum en
skogen s
han stå;
8, Följ gos
hvad de dr
och gat
9, Fast gos
sjunto d
tog sig ut,
10, Nu vänn
och ed
brungan
11, Och sv
sjunde d
var hem
12, Att vog
sitta lik
brand, d
13, Men la
med ha
stem, s
14, Det var
i dera
lik, att

1, Kär
stora
hem ut
2, Hugfä
min ä
de i från
liten

Traktering af piskan så det skall undgå.

6, Med sorg i sina stunden gick gossen åter ut, till hästen som stod bunden som fast och svalt och slet. Till skarpa vordarbar sprang vinden hastigt ner, och sina vackra himlens stjernor i stora mattor brann.

7, Annan vägen gick gossen till skogen nu fast, för att vara qvar i skogen sig aldrig hästen fast. Han frysser så han skakar förutan hö han stå, och hemåt vänna vakar och undar hur det går.

8, Följ gossen sade alla sina sina nu, hvad vill i mig be alla tjäl hvad hvad vill de. De äro av förlatad min svart tog qvälet slut, och gossens far blef kastad bland stadens dräpor ut.

9, Fast gossen hemma hjelpte på hemma strax genast, på vägen den dunkna stjerna det var en sorglig stat. Det kan fortfarande gå nästan hvergången tog sig ut, till gamla fruns hästen det kommo dock till slut.

10, Nu vänder djurets lede när drinkar timmen gick, och mundslag och det vät sagen gick. Samt pinglet af klockan som under bringan satt, förvunde i tjockan ut i den kulna natt.

11, Och sina i dräpor gade och kölden gran varlem, man det ej hvart di stjerna de kommo aldrig hem. Han trodde fadren stjerna en stäsen var hankan, en dräpan hemma hjelpte gick hästen däifrån.

12, Att vag var återdagen en gryning bqutersta, då gingo hela lagen att söka lik i sina. Men fast var stjernablanken om kullen tändt i en brand, de funno liken gossen hill tvaget fadrens hand.

13, Men längre in i skogen den stackars hästen stod, i elen ännu tragen med kall och i svat blod. Hans stelna ögon lyste så skarpt i vänna stem, så starka stjernar lyste i både varg och hem.

14, Det var som himlen tände en eld i dessa klot, och nu i dödens ände i deras djup sig tog. Förbannad som kragen som åstadkommer lik, att var så lyst i skogen så hemskt och sälvadt lik.

Hufvudbellens skällsisa

1, Han var en ambud hafs af en gifta av en, som är kriswad till Sussa af en prest på Sellen. Han var vuckat utt dagar, vuckat har han utt år, ingen efterkommo jagar ingen friare hon får.

2, Kugten med vig kärlekbandt, lös min bäjo hom som vill, så som hvem ambell på landet, så man vag att man är till. Mästen ni hvad jag farlida ifrån morgon och till kväll, medlidsamt i skullen kvista, stackars liten hvitmanbell.

3, Kunnig är jag på det hela, hvilket jag kommer till, på piano kan jag spela, litet bo jag sätta vill. Och det utom byka tvätta, blåda stugan fin och gram, strumpor stoppa, sy och sprätta, det är just hvad stora kan.

4, Kunn ej jag vistas kraftig, av sjukdom bär jag spår, blåt är hvad jag haft den uti fem och tjugo år. Ögon ungdomskänslan vakna, allt är kvar hvad jag har sett, i min öfverkik jag sakna, gudskelof en kindtand blå.

5, Tubben min bär vara fältlig, hvick och rolig frisk och lund. Magerhet är ej särlätlig, tjäll jag väger elfva pund. Jag en krigsman lätt förskaffar, penga blå han älska plär, hellre tar jag en stromekar, än en vriklig militär.

6, Tubben hållas skall i tagel, så att han går jemna fjät. Skuckar han så är han pryggel, ungekat pryggel hän i det. Medbesked jag hovom tuktar om han älskar vanligt öl. Det är inte värt han luktar, brarken brännvin eller öl.

7, Är han gärig lät så vara, blåt en gentleman han är. Hela natten skall jag klara, blåt jag blir i hovom kär. Om han går i barn klubben, det gör intet två min tro, jag skall ärva 20,000 av en tant i Orebro.

8, Så vänner alla ej häpen, friar jag en skottarsdag. Toifler ej att jag är vapen, dämå toiflar aldrig jag. Mängen kärleg helsning har i denna vackra bok

Y och K. Sundbyberg i Januari 1896. Gustava.

Karolinen i Paris. № 53.

1, Kung Karls bedrifter flöga, kring hela världens ring. Förstörade af nyfiket, med många undering. Hastvoliga de väckte en gräslig fruktan upp, hos andra åter glädje, beundran mod och hopp.

2, Af hända folk på jorden, det franska alla dar. Med ett en märkbar likhet, har haft och ännu har. Det lycks som samma hjerta, det slog i bådas barm. Som bådas hjärtan skötte, af en och samma arm.

3, En hvarje bragdrik handling, som Karl utföjade. Det franska folket glädde, och höglydt jublade. Hans namn med stolthet nämdes, i hyddor och palats. Hans bild i hvarje boning, på väggen hade plats.

4, En dag när konung Ludvig, vid bordet satt och åt. Omgifven af sitt hoffolk, i all sin glans och stat. Han gnuggade sig skulle, bragdens vägo se. Hur Svenske kungen tuktar, se ut och sig bete.

5, Så reste vår minister, sig upp vid bordets rand. Och sporde en ovskan, han ske i denna stund. Ty en af hans soldater, som kom med bref i går. Så post här utan fare, vid slottets port han står.

6, Lät honom
hett glad i
och skön.
7, Svart hår
Tråder, dra
kvarade.
8, Med bägar
sig, med
Topp till
9, Hög var
hår som
med vänj
10, Så hug
barnen e
bredt och
11, Min sida
stra arm.
stjäl
12, När ke
gen hopp
skulle ho
13, I blint
karolinen
andetag,
14, Det bleg
vredgad,
blef åter
15, Han
ro fartig
artigt
16, Men
Tarm
sig på
17, Nu bra
en ärfi
samma

6, Lät honom qwäst komma, i salen till oss in. Wäpte konung Ludwig, hett glad i håg och sinne. Och prökar och prinsessor, en rad bid läng och skön. De sågo på winkistern, och gjorde samma bön.

7, Snart hördes vapenskramlet, och tunga steg vid dörren. Och in i salen träder, drabanten Gustaf Oxe. Han gjorde krigarställning, så golfvet kvarade. Och skyldrade med svärdet, så jättesten darrade.

8, Med bägran sågo alle, på hennes sovande stod. Och blickade framför sig, med tårtigt hjeltemod. De minstrade ansiket, hans bild från topp till tå. Det var och sen kämpe, väl värd att se uppå.

9, Hög var han som en gäste, och rak och axelbred. Med gråspringt hår som räkte, till skuldrorna ned. Hans ansigte var kantstänkt, med mången svärdshugg på. Som ännu lysteröde, hans ögon ännu blå.

10, Så hufvudet han hade, en rund bred skyggad hatt. Och slutet fästet bar en elghuds skyddsrätt. Kring lifvet hållet en bälte, ofantligt bredt och stort. Den blåa rocken fängslad, på ödesbörlig sätt.

11, Wid sidan hängde svärdet, blankt som en tollgt sköld. Och på den ena arm en svänne hans skarsköld. Af bundtlöder de svo, hans stöflar likaså; Med jernbeslagna sulor, och gropa spraran på.

12, När kungen och hans sällskap, på bussen länge satt. Hvarandra mäta gen hofvan, hans sätende bett. Begallde han järnskening, mot skullehonom ge. Så att man qwäst kunde, hans wattenstäfvan se.

13, I blicken kom en junker, med slisk konfekt och vin. Och bjöd åt karolinen, som med en fryntlig min. Den hela flaskan tömde, en i ett andetag, Hvarpå han den fortärde, det andra i ett tag.

14, Det blef ett lort i skepen, den mången hjertligt log. Men karolinen vredgad, på svärdets fäste slog. Så bordets runder skälfde, och allt blef åter tyst. Men hörde icke mera, den alna minsta kungst.

15, Han gnuggstäg och stummer, liksom ett gammalt träd. Och han ej vore farlig, att fälta det med. Så tänkte en fäktmästare, och på ett artigt sätt. Åt karolinen räckte, en liten fin floret.

16, Men denne stod orörlig, och icke klingan tog. Hvarför fäktmästaren fintligt, på nästan honom slog. Till hofvets förvåning, som såg på detta spratt. Och reste sig från bordet, med munterhet och skratt.

17, Nu brunno bussen ögon, ett steg framåt han tog. Och fram ur mantel, med flata handen slog. Så att han damp i vagnen, och dog i samma stund. Och blodet vid stänkte, kring hela salen rund.

18, De skönno fällo neder i dawakt de och var. Och sjelfva kungen nyt-
te för en så bister kar. Men när min vänner gwakt, gick karolinen
ut. Från det bestämto hofvet, och därmed saken slut.
19, Det sägs att ännu syres, det hål i vaggen där. Som fram wannen
hans stypa, det tyder man så här. Till minne af en ängel, ifrån en
karolin. Som icke ville fäkta, men slåss som sjefva hin.

En kärlekswiso. N:o 54.

1, Ett afsked vill jag taga ut af ditt ljufva namn. Hag tack för hvarje
gång du mig slutit i din famn. Hag tack för hvarje vänligt ord du
med mig talat har, du är i mina tankar du blir där ständigt kvar.
2, Hvad det är svårt i verden när kärleken den går, det har jag fått
erfara i mina ungdomsår. Ty nu är bandet upplöst, min vän är
icken vart, sitt löfte har han brutit, min glädje den blef hvart.
3, Jag kärlek har till alla det kan min väl förstå, men det är helt
olika, jag säger detta så. En gång har jag älskat, jag tro
det blir ej fler, jag hafver sett hans falskhet, jag vill ej se den mer.
4, Jag kan ej längre tiga jag måste tala ut, ja det är blott om vän-
skap som nu är taget slut. Ja det är blott om kärleken emellan dig
och mig, som inte kan lätt slockna förrän jag dör från dig.
5, Jag är en fattig flicka det får jag känna vid, ty sorg och led-
samhet de hänga sig vid mig. Jag kan mig ej beröma se ej
på min vel, men jag får vara nöjder med min beskärda del.
6, Skön aldrig bort de arden min sist vi att ses vid, du sade att mitt
hjerta var bundet fast vid mig. Du tryckte dig så hårdt in till
mitt sorgsna bröst, du lindrade min smärta och min enda tröst.
7, Wisst var det en olycklig stund, jag dina ögon såg, de var så kärlek-
fulla uti dig där du låg. Ja dina dyra löften som gick ut af din
mun, de hafva mig bedragit jag ångrar hvarje stund.
8, Hvad det är svårt i verden jag min var på så lätt, en flicka kan
förstöra sin ungdomstid så lätt. Af gossars halltrugor och de-
ras falska mun, de söka att förleda en flicka hvarje stund.
9, Men ett är det som aldrig ur mina tankar går, det är den dyraeden
som du mig svurit har. Men tänk när du skall svara en gång
på domedag, så kan du ej undvika vår herres stränga lag.
10, Har någon lust att läsa som min dikt har, det kan en fattig
flicka, som troget hjerta har. Mitt namn vill jag ej nämna, det

kan min väl

kan wi wäl förstå, Ty gossen som jag älskade, den kan jag aldrig få.

Den trolösa. № 55.

1, Jag gick wid en sommardag i gröna lunden för min fröjd. En flicka som var skönligt klär, hennes like fins ej här.

2, A vi satte oss i lunden ner, vi spraको om kärleken. Sag vill du bli min huldo trost, vill du hålla vid min bröst.

3, Om åtta dar skall du fö svar, när jag får fråga far och far. Är det så att det är vägen din, tror jag visst att du blir min.

4, Men när åtta dar förgångna var, hade flickan fått en annan kar. Hon skrifver då en skilsbref, och jag lyssnade därvid.

5, Vid vägen satt en gammal man, han talar dessa ord till han. Sag hvar för gråter du min son, har du ingen trost igen.

6, Gråt icke du min lilla son, för skaparen han lefver än. Han straffar den till evig tid, som dig ej trofast blir.

7, Adjö min far adjö min mor, adjö min syster och min bror. Nu reser jag till främmande land, kommer aldrig mer igen.

8, Den någon lyster veta, huru denna visan diktat har. Så är det en rask sjömans, som uppå Wenern far.

Den trogna kärleken. № 56.

1, Det var en afton i gröna lunden, jag gick att möta den lilla vännen. Det var så härligt uti naturen, och min den spelade förtjusande.

2, Det var två foglar som där på hände, och bekom bekkarne sig något rände. Det var så vänner som tokiskwigger, på gröna watten ibland blommor.

3, Min uppfiolen lät tonen ljuda, som vid min lida jag vill dig bjuda. Hvem har dig hejdat hvem har dig hindrat, sag hvar är hvemmen du så länt i skall.

4, Så dina ord vill jag gerna tro, och min tro skall jag aldrig spara. Ty du min tro att jag likväl kommer, för att min älskade jag kommer snart.

5, Ty gor och min kar min tränga förmanat, att jag skall tage min hand tillbaka. Och icke skänka både hand och hjärta, att en så fattig flicka som du är.

6, Men min ord tor jag ej tillbaka, jag kan den lilla vännen ej förbaka. Ty du är fattig men dock uppriktig, och är ej fattigdom jag ej förkrar.

7, Adjö min goda adjö min moder, adjö min syster och min broder. Nu reser jag till den lilla vännen, som älskat hafver mig så innerligt.

Skolldagsvisa. № 57.

1, Jag är så hjertans glad i detta nådens ålder, de barnen som flickor klär hjelp fria får. Ej mer med bundna händer i vår unga herre, ej mer

den hällan, vårt hjertat längtan varm.

2, Och jag en treflig flicka, tjugofyra år, jag frågar om en man som min maka går. Vill tagla in i äktenskapets hjupa hamn, och där vårdaga kärlek af en älskad famn.

3, Sjelf har jag inte mycket utaf gods och guld, men lofvar detta min ro vara kärlekshall. Har ingen löstand, inte lungsot, friskt och kry, jag är som sjelfva vårdens klara vinterdy.

4, Och skulle det då finnas någon ogift man, ej öfver fyrtio år och ingen hustru han. Som har en glädtfri vandel, och är glad och vänjd, vant önskar med mig detta lifvets berg och fröjd.

5, Och vill han då att jag skall bli hans lilla fru, jag svarar genom ja och det i samma nu. Jag vill med honom lifva glad och dö, vänd svarat möjligt bry till Skia X i Ö.

En kärlekswiso. № 58.

1, I bygden uti Westmanland der bor en flicka skön, och hennes like finnes ej ibland det ödla kön. Hon älskades af alla men fick vi nämna den, som henne ömt har älskat i från spöda barndomen.

2, De bådas namn som vi nogo hämta till, och som för allmänheten vi här upptecknu vill. Den skönas het Cecelia och Anton var hans namn, de gifvades tillsammans i min bådas Nilens stand.

3, Så klart som solen lyser på himmelen den blå, så oskuldsfullt som svanen på böljorna de blå. Så ren var hennes kärlek som hon till Anton bar, fast mången tapperskrigare Cecelia tillbad.

4, När veckan den vargången hon då åt lunden går, att der sin Anton mota, som alltid vänlig står. Förvandt till löfte och vänder sedan om, att räkna alla dagarne tills nästa lördag kom.

5, När nitton timmar sommar sig lagt i tidens hav, och åter skön Cecelia åt lunden sig begaf. Då sågs en man på stranden med längtande begär, att gå med svärdet hämnas på den man hon höll så kär.

6, Förgrymmande han trädde uti den flickans spår, tilldess han vingå skuen med sina ögon vår. Som nu förnöjd sig hafter in till sin hjertans kär, som ungdom brukar göra när som den älskad är.

7, Här språkades om kärlek här sågs naturen le, fram för de unga ögon som för de förnumande. Ja fram för deras ögon sågs lyckans timma slå, och inom några dagar deras bröllop skulle stå.

8, Till sist sin älskarinna han till sitt hjerta slöt, och vänjen af-

skedskiljas
vi träffas
9, Men bekan
han all sin
och hennes
10, Den sorg
som en gå
Cecelia
11, Men vid
sida hen
gen vår
12, Uti sin
vägen trös
ro, jo vid
13, Hur oska
vet som
klädda bru
14, Hon tårar
vedåt sta
Ja Anton
15, För mig
jo skoda
min själ
16, Förvisf
och afsor
väl med

1, En flick
för sina
i hans m
med all
hvad gö
prappa
är bra, o
2, När gub
en kärl

skedskyddar på hennes läppar njöt. Nu vill jag om dig drömma tills vi träffas häriqvn, dröj inte allt för länge du min älsqlände vän.

9, Men bakom hans klippan låg falska rejsen gömd, och innom dess minne han all sin heder glömt. Med en pistol i handen han Anton kulan gav, och hennes nedlade i en allt förlidig grav.

10, Vem berg som flickan hände vi nöj vämna här, det vi en var man som en gång varet här. Så sakta Anton vickar när dessen vallar sig. Cecelia Cecelia min skiljes jag från dig.

11, Men vid hans tragna bida hon blumarna så sött, och vid hans tragna bida hon njöt en blomma så sött. Till dess den gryende morgonen uppstar fram, som vredgande och ropande uppreper hennes namn.

12, Ut i en faders armar hon gnabt hastar sig, jag fader gode fader skänk någon tröst åt mig. Hvar skall jag glädjen finna, o var skall jag finna ro, jo vid min Anton vid graf ovan stillo bo.

13, Hur skall jag hemma vandra uppå en enkan stig, när ingen mer skog finner som han ge tröst åt mig. Han som med en gång kranken mig skulle klädo brud, han sig fick förstiklädo sig sin hårda sorgeskrud.

14, Hon tårar och hon klagar hon suckar och hon ber, med sina våta ögon hon vedåt stranden ser. Hon sakta vickar Anton men intet svar hon får, ej Anton är ju borta och hennes suck ej hör.

15, För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin bort, svart skall min mig jo skåda lik en gravsvad rot. För sorgens tunga bördo har nedtryckt min själ, Gud tröste denna unnickta som orsak därtill är.

16, Förseglad flickan hatter och gömmer på sin rum, när dagen är förliden och aftonen är skum. Hon skriper några rader och lemnar efter sig, farväl med eder alla sorg intet efter mig.

Stockholmsflickan. № 59.

1, En stackars tjenstepicka hon traktar dagen lång, hon knappast några timmar jär sina trötta lemmar vång. Hon stiger upp med solen in natt ej bädd hon går, i hans mödakjolen hon sitter hoppe på. Sen går hon sig och tappa och dras med allt besvär, blott för att hennes pappa en gång har varet här. Men hvad gör det ändå när natten faller på, då tänker hon sin så hon på sin pappa blå. Sen sjunger hon så fri sin egen melodi, Tralilo, natten du är bra, och Tralilo för natten du är bra, och Tralilo för natten du är bra.

2, När gubben går att hjos från nöjs och besvär, då hennes vill jag hjos min egen dotter. Hvad betan hennes bewakar, med gubbens bränvin till, han

åter så det backar likhvem ur krokodill. För hvem han lurbat fatten och är så
ryslig wäll, så får han sig på watten ur kyrkbitten efterätt. Då glömmer
kroljen både vakten och kaberen, då glömmer jag min stök, uti min tom
ta kök. Och båda sjungo vi vår egen melodi, Tralila, för vatten den är bra, etc.
3, Hur ljug är sommarvatten som följ mig hulda väl, Jag på dig sommarka-
ten och bidenklädningen. Med skrälan på din nacke du likvar en wam-
bell, gå upp på Mårebacke för där är bal i kväll. Med hvem under-
min kvadsägen det var kort, fast man i sommarvärmen snart kunnat
swälla bort. Jag aldrig hört det sådlike förtrollande wenbete, och i en wild
galopp han rusar med sin kropp, jag kan ej låta bli att därför stäm-
ma i, Tralila för vatten den är bra. etc.
4, En stäfnt wilität han gå sin kast till slut, då vredgas kungagarn och
slår en på hankant. O Gud hvad skräm och vånen, så wärkt som i en cell,
och midt uti fruktsen min sisan i bly fröck. Och kaverjen var blo-
dig med vånan gul och blå, så var han lika modig han fråtsar mig ändå,
O Gud en sådan kar han röcker allt dar, min älskling kom till mig så
skall jag plastra dig, och du skall vara bli att jubl hos din Fofi
Tralila, för vatten den är bra, Tralila, vatten den är bra. etc.

Lilla Klara. N:o 60.

1, Lilla Klara var en flicka, lifligt lydig, rask och kvall, kunde spinna sig och
sticka, städa, bädda hvarje kväll, kunde läga, läga wat, diska fatten och fat. ::
2, Kvappt en alu hon kunnet väva, när hon i skolan gick, och för wången vällärd
lera, hon var belöning fick, fick en bok hon skenkom guld, och af kyrkpastorn fick hon
3, Hvilken bok månn det väl vara, bibeln allo böcker bäst, uti den läste Klara, hon
blef deraf vis och klok, uti den läste hon, kämna Jesus fråtsaren. ::
4, Uti söndagsskolan gick hon, aldrig hennes plats var tom, och belöning skänt där fick hon,
sjuget wäng gånger om, och för sina kvicka svar, hon i skolan ut gickt var.
5, Hennes kinder di var röda, hennes ögon di var blå, hennes lockar blev de skära, döden
tänkte ju därpå, Ty hon var blott 17 år, då hon lades död på bår.
6, Uti höstens årstidskalla, Klara var ute och gick en kväll, störtregn började att falla
vägen den hon gick var lång, väl förkylt hon blef och så, sjuktvade hon strax därpå.
7, På sin dödsbädd lugn och salig, sade hon nu får jag gå, till Gudsstad af fröjd o-
tälig, evig tällhet hvarke få, och hon gick till Jesuskär, lyckliga den som vore där.

En trefliga vesa. N:o 61.

1, Hvilka trefliga vägen vi ständigt skola go, gardinen för sängen och sjung Tralila, min
vän som vi lägo och hvarkt kom bäst, så kom jag ihåg att min dörr var stäst. ::

2, Min mamma
Tut och glad,
3, Så det min bok
kär. Tacka min
4, Kvällen där
natte kamm,
5, En hafsjärda
därtill var jo

1, Flicka lilla
dagen kwider
en lod kar.
2, Flicka lilla
dagen läser
kar, den
3, Flicka lilla
för om dag
ja gar, för

1, Det vi kar
kom är, ny
2, En jung fr
om vären,
hem en g
3, Det lucka
den är, ny
4, En ung ling
mall, jag
5, Den fängen
dag af berg,
6, Då kom
vid stewig

1, Hjunder
singen, f
är blå, min

2, Min mamma hon säger då en min Gud, smilkat sprätt, den säringen talade både min=
ten och glad, för hon är den här jag har sökt dig i sorrett, och du i hond hon själle Gudsbudhorsje.
3, Om det min blir det är det hälsligt att Gunska höstar, Stjerna höstar häri min sy jag vill ej ligga
här. Tacka vänner de jänkt för de min den haft, med lifte att kommo tillbaka i vett. :: :
4, Hvällen därefter ilar flickan ut stad, till min bästaste gamen, där vatten gränt hon börst min ha
rakte hemen, ej vejd med de hjärtan hon ville komma, om säker på att mamma i hvällen ej kom. :: :
5, Ett halt är därefter en gång flickan big så vätt, hon tagit big då ovan af min så mätt, ty en bakom
det till var jo den att hon var på min arm, en fäste till den som hon tagit till min barm. :: :

En vacker viso.

№ 62.

1, Flicka lilla vill du gifta dig, ack ja far, flicka lilla vill du ha en man, ack nej far, för en
dagen min under hon uppå sitt stad, om vatten ligger hon likt som en gå, ack nej far för en led
kar, den vill jag aldrig ha min söta far.
2, Flicka lilla vill du gifta dig ack ja far, flicka lilla vill du ha en pacht, ack nej far, för en
dagen läser hon i sin bok, om vatten ligger hon likt som en tok, ack nej far för en led
kar, den vill jag aldrig ha min söta far.
3, Flicka lilla vill du gifta dig, ack ja far, flicka lilla vill du ha en knikt, ack ja far,
för en dagen skyldar hon med blankt gevär, om vatten är hon så söt och kär, ack
ja far, för en bra karl, den vill jag gerna ha min söta far.

Wispardalen.

№ 63.

1, Det vickar i den lyta dalen, hvem knickar där, det är en blomstraf vätterdalen det är
den är, ej bäcken stannat lyta fogeln är, det är vid annat som vickar där.
2, En jungfru bär med en krans i håren, vid Wisperbäck, hon en unge wild som en ros
om våren, så fritt, så lätt, hon vickar tagen min vatt är lätt, och hennes kärkogen, hon
hem en gång.
3, Det bucka i den stilla dalen hvem bucka där, det är vid dufvans bucka i dalen det gle
den är, ej dufvan lilla ej bucka så, och Reko är stilla hvem bucka då.
4, En gugling i min fängbelumen i mörker natt, hon bucka och sång vatten gröt bucka
mätt, jag hemmer Klara min min vid Gud, låt kedjan bara hon är min band.
5, Den fängen gugling dog i bojan på Falkenberg, och Wisper min i dunkla bojan hon
dog af sorg, när hemen landet på blomning stär, de tagna under min mätt här.
6, Då solens fickla strålar glimma på klippan sand, och lyta bilfor fickar simma
vid stenig strand, en hvem fickar hon hös hon, att vår hon vickar de bucka hon.

Wallgossens viso.

№ 64.

1, Hjordar betar, och klocka klingo, klocka klingo på Reine strand, hvem flygar med vita
vingar, flygar ut min mot vatten strand. Vemut vinder i lifvet gå, Solen skimmer och gräs
är blå, min jag sjunger min lingo längten, sjunger ut min på Reine strand.

2, Fader min är en björk i skogen, Moder min är en brunnsbäck, broder min är ett ax på åkern, Syster min är ett vinterträ. Ensam är jag lik hedens gräs, blommar tidigt min vissnar ung, min jag sjunger min längta längtan, sjunger ensam på Reim Strand.

3, En den strålande solen vissle, en hon vissle min hjertat hög, allt det rakende solen hon vissle, skulle sjunka i hafvets sköt. Sjunka, sjunka i vattens famn, och jag vistas min älskings namn, min jag sjunger min längta längtan, sjunger ensam på Reim Strand.

Hufvud. №65.

1, På Stockholmsredd vid Skeppsbron, vek det förtöjd vid land, låg briggen Gustaf Wasa med landgång lagd på strand. Kapten var bortbjuden af en gräl väderbiten kind, men lät han redan stryka och vinkade på vind.

2, Med hvitt blanka fönster bram solens eld så klart, i strömmen hvälfde i den med stris och häftig fart. Der gingo roddarbåtar med gamna damer i, och en och annan fiskmås flög glänsande förbi.

3, Det lifligt var från stranden på mängo kvarns år, segelfartyg efter fartyg gledlätt och lugnt ut, allt kommo hem tillbaka från kommerser legi.

4, Men från den gamla moder den unga skutan gick, och mängen hjertlig önskan han med på resan fick. Hans fader en fattig båtman, låg nu i graf sedts, och mitt i vårt gatte var gummans end stöd.

5, Han från den gamla fader så mången gång sin kast, i gro är han redan kast hyra som vatten. Och mängo klare tårar den stackars skutan ett, med sina egna blandat vår utkensig segel.

6, Men tiden allt kommit helbrägde kvinnen, och allt vårt vindigt svepelek som han sig kunnat gå. På skepet bedan stäldes och lyftes den grant, men bamsbrinnet gjorde hans fästa sitt verkland.

7, Och kammarens hela längvägg var bred rundt en kring, med busker och korallen och andra saker ting. Bakom den lilla spegeln sågs en gördjfad pil, och vimmel vid taket hängde en fraktig krokodill.

8, Men båt na gumman, funderan vid det gam, och spejade i fönstret kan hemmet undabara. Längs med åt trängo gränden till briggen sig begaf, Ned lät icke briggen får stanna gå i skaf.

9, Till sistan vinden vändt sig och börjat friska upp, och vimpeln blåste glädtigt på mastens bruckes topp. Allt var nu i sin ordning med papper och med proft, i eftermiddag gå vi, kapten hade sagt.

10, Besättningen var vinkstad och alle var på däck, butelje till traktering kapten lät bli läck. Hans unga dotter kommet om bord på briggen nyss, att pappa ge sina vänligt sin sista afskedskyss.

11, Ska till Sofi var socker, ja Nuten hället ost, att hennes like fanns ej i hela Stockholms stad. Men aldra vackrast var hon den nu hon gick så fin, och

gröt en
12, Så brunn
kring pa
blå, så
13, Som sag
hufvud
kall och
14, Hell
fängslag
blef då
15, Allt hog
der sagja
hopp, i
16, De sita
lar mot
var vikt,
17, Så Su
men ick
ion, att
18, Då fick
af alle kan
land, hon
19, Med
gen, på
gens lös
20, För hon
och Sua
mot, gic
21, Ja livin
fick kom
kostigen
22, Hur är
kultige
hans blog
23, Till Re
stund var

hjöd en lilla handen per wan en bambert sin.

12, Så brun som hasselnöten när den till wogsvad går, så glänste i swå locken kring pannan hennes hår. Och som två klara stjernor på himmelen den blå, så lysto hennes ögon och lika mild och så.

13, Som sagt hon gick kring däcket och log så ljuft och gått, men Anton hufvud hvälfde en enda tanke blott. Till dess handarna hjerta blef både kall och hett, ej sådan nåt Gud ewigt han aldrig hade sett.

14, Hett blog hon stod vid spelet med hatten i sin hand, till sinnet var han fängslag i blanstersocka band. Mot kronan flicka röda hans kind blef då så röd, så rödare än vinet som ungen hennes hjöd.

15, Allt högre sjöng nu vinden i tackel och i tåg, till wanningen åt bryggan der sovjande han låg. Ur goderliga famnen sprang flicka med en hopp, i land med afskedshälsen och ankaret gick upp.

16, De vita segeln dukar sig fyllde innan kort, och sving de när och gäfflar mot fjerran länder bort. Stå i på stranden ensam stod kvar och det var vikt, att hon försomn ut sigte för Anton aldrig sitt.

17, Må Gud nu vare vädig och ljuf den vogång, ge pappa lycklig resa men icke alt för lång. Bad flicka i sin hjerta och hem hon vände om, att räkna alla dagarna tills pappa åter kom.

18, Då fick hon gå som vanligt, och efter lill behog, så wäxte socken fulen af allehanda slag. Och nu som vattnet stäjo, sig bredt kring stad och land, hon drände blå om schaalar och skläderingslyg och band.

19, Med Antons drömmar var det helt annorlunda fatt, den ovanligt ut i hagen, på bryggans däck han satt. Och lång länge vät hafvet, hur vågens lösa skum, sig höjde jemt och hvälfde kring ständigt idem.

20, För hvarje sol som sänkte sitt skal i djupet ned, blef sinnet mera tankefull, och svart han var ej mer. Den sammanglade toker, som jemt vid lustigt mot, gick gränsat i alla upptåg, när rekan den bestod.

21, Ja linien var passerad för han wakkeni; Neptunus med sin kofstat fick kvar i djupet bli. Hans sista tofsiar ögon, för Anton tårtar bort, kostigen och tjäl och rakkenig och allt af samma sort.

22, Hur är det fatt din bytting, du jemt gå tackelaj, hvad är det för en kultje som fört dit ned i kaj. Han på kapitenens frågor, hur är han blog ankering, försäkrade dock Anton att det var ingenting.

23, Till Rio ankrar bryggan och ugsta man lagt i hamn, när Anton en kosin stund var stadd uppå vakt. Beslut för gott att icke tillbaka sig bege,

wandrem Sofi han torde ej wara återse.

24, Så gick han till kapteinen wan Tocksam i sitt kopp, kapten jag berätwjukadt, achta ej illa upp. Om nu det wore möjligt att bli från hg-
rau fri, ja det är sitt wäl allvar och intet raljeri.

25, En skepp från Gefle ligger just nu på redden här; till Kanton destim-
radt och där en landtman är. Som ville hem tillbaka och ingen lägra
ha, om vi nu finge byta, det passade så bra.

26, Att se big kring i verlden är nyttigast ändå, wan det jag vet att aldrig
jag säg kapten kan få. En tår twäg big i ögat, nå gör hvad helst du
vill, ja rätt min käre Anton. du har min lof dertill.

27, Att pröfva nya öden med sorgen i din själ, tog Anton strax därefter
från din kapten farväl. Och om vår Gustaf vaka till Sverige kom
igen, fick Antons gamla moder blöt pennings brev med den.

28, Men längre uti verlden han hjelp big nu begaf, gick han mot din
lycka, gick han mot din graf. Det sista den allra som hoälfvor i
din hand, så väl en wackert lefnad som hvarje minsta grand.

29, Kring Stockholm framslät hösten och några år gått om, vår åter
från en resa tillbaka kapteinen kom. Hälsskap med din dotter på
Skeppsbron nu han gick, uppå Katrina kyrkotorn fäll solens sista blick.

30, Då trädde ur din gulle en gjöran rakt på stand, och kom så fryn-
ligt mot dem med hatten i din hand. Jag är väl ej igenkänd, hvad Anton
är det du, nå kärasste min gosse hur är det med dig nu.

31, Du är väl redan tägnan det kan jag wog förstå, ja tado Anton glä-
dligt min redande ändå. Det har jag också vänt och nu är jag kap-
ten, och kommer strax från Boston med briggen min Siren.

32, Kapten, å fan, nå säkta, nå lycka till hem bror, det var min tanke att
tägna din kurs för bäkent nor. Bjud nu din arm åt tösen, du går
med förlig vind, korsbåden tokig gäpen, som blir så rot om skind.

33, Och nästa dag gav Anton en dundrande kalas, där till kapteinens
ära man tömde mänget glas. Och knappt var ären inne och be-
gelleden fri, än Anton gick till ankers i brudsäng med Sofi.

Lill Olofs besök hos kungen. № 66.

1, Å Lill Olof Lindström Stockholm for. Bulli filli bulli filli, Stockholm for.
Sen han taget adjö af barnen och mor. Bulli filli bulli filli bomm.

2. Lång recka han vanligt det kan vi förstå. Bulli filli bulli filli, kan vi förstå.
Samt dito allt nummer med damaskor uppå. Bulli filli billi filli bomm.

3, När han
Lös bly det
4, Wakten ok
Torniga lä
5, Sen fick
Dä till o
6, Till konu
Så bortom
7, Och kunge
Och konan
8, En dag p
en. Jag ta
9, Jag kom
Fö i ej a
10, Och så o
stund. A
11, För att ja
Och nu vil
12, Warlugen
Blöt sig
13, Och kung
mär. Jag ta
14, Och kon
Prinsessa
15, Här på
mig. Lät
16, Jaha L
Och hustr
17, Och kun
Han vinka
18, Till Stu
Och kronok
19, Prinsen
innen. För
20, Och kon
Att äran b

3, När han kom på gården det han i förstå. Bulli pilli bulli pilli, han i förstå.
Så blef det på gården ett fattligt rumor. Bulli pilli bulli pilli bomm.
4, Wakten skrek ej, och min gjorde hvor. Bulli pilli bulli pilli, gjorde hvor.
De vriga lyckan så gaf de ej fyr. Bulli pilli bulli pilli bomm.
5, Sin pickhan gå genom balangerna tolf. Bulli pilli bulli pilli, balangerna tolf.
Där silfver var väggar och guldet var golf. Bulli pilli bulli pilli bomm.
6, Så trommen att klungen och sporre och klang. Bulli pilli bulli pilli, sporre och klang.
Så kostar han rum å traktater och bref. Bulli pilli bulli pilli bomm.
7, Och klungen han klang så ännu de hem. Bulli pilli bulli pilli ännu de hem.
Och kronan på hufvudet han blänkte och blåt. Bulli pilli bulli pilli bomm.
8, Jo dag på dig Lisa, jag har brädt hem du den. Bulli pilli bulli pilli brädt hem du den. Jag tänkte just bygga en järnväg åt er. Bulli pilli bulli pilli bomm.
9, Jag kom just hit för att fråga om hå. Bulli pilli bulli pilli fråga om hå.
Så vi ej af jern så så vi det af trä. Bulli pilli bulli pilli bomm.
10, Och så vill jag nämna att jag blifvet stämd. Bulli pilli bulli pilli jag blifvit stämd. Ej bjelfvakte Kurre hon blåt vill ha hämd. Bulli pilli bulli pilli bomm.
11, För att jag har pröfningar lindriga gett. Bulli pilli bulli pilli lindriga gett.
Och nu vill jag fråga om ska Kurre han att. Bulli pilli bulli pilli bomm.
12, Var lugn kära Lisa i ingen fara för dig. Bulli pilli bulli pilli fara för dig.
Blott tig om detta och lita på mig. Bulli pilli bulli pilli bomm.
13, Och klungen han fråga hur Lisa han mår. Bulli pilli bulli pilli hur Lisa han mår. Jo tack hon fråga han sick pojken i går. Bulli pilli bulli pilli bomm.
14, Och kronprinsen paret i rummet nu steg. Bulli pilli bulli pilli i rummet nu steg.
Prinsessan hon stanna vid dörren och vig. Bulli pilli bulli pilli bomm.
15, Vi på broder Lisa så klungen till mig. Bulli pilli bulli pilli så klungen till mig. Låt pojken min här säga farväl åt dig. Bulli pilli bulli pilli bomm.
16, Jaho Lisa han är fälleko. Bulli pilli billi pilli är fälleko.
Och hustrun hans ock så han är sona mö. Bulli pilli bulli pilli bomm.
17, Och klungen han blef så skrefvatte glo. Bulli pilli bulli pilli skrefvatte glo.
Han vinka åt hon i hon skulle åtta. Bulli pilli bulli pilli bomm.
18, Till Stenhammar efter bäd brännvin och öl. Bulli pilli bulli pilli brännvin och öl.
Och brorskälar dracks så jag vätten blef kvil. Bulli pilli bulli pilli bomm.
19, Prinsessan min kysste på pannan och min. Bulli pilli bulli pilli pannan och min.
För att jag hade läppstift jag stämde hem i hund. Bulli pilli bulli pilli bomm.
20, Och kronprinsen han bad att tack för Lisa. Bulli pilli bulli pilli för Lisa.
Att han blef min det han för hon vara vis. Bulli pilli bulli pilli bomm.

...ten jag berät-
...u blir fri hg-

Kan ru det lim-
...ch ingen lyra

...det att aldrig
...bord hellt du

...u strax därefter
...i Sverige hem
...d den.
...han mot din
...u hvälfver i
...grand.
...t om, var åter
...din dotter på
...ubsiste blick.
...kom så fagut-
...ud, hvad kuna
...u.
...de skuna glad-
...u är jag kap-
...Sirén.
...u min bam att
...tten, du går
...ost om skind.
...ill kapitenen
...inne och be-
...ud Lofi.

N:o 66.

...illi, Stokholmsgr.
...filli bomm.
...han i förstå.
...bomm.

21, Och när jag skulle så hafven och gå. Bulli filli bulli filli So hafven och gå.
Bjöd min jäkt att gå längs uppåt så. Bulli filli bulli filli bimm.
22, Och när jag till sist kom till Dalarne for. Bulli filli bulli filli Dalarne for.
Så skrek min jäkt hälsti till mor. Bulli filli bulli filli bomm.

Skajoisa. № 67.

1, Godafton, om vi komma är. Skaj är välkommen!
Förlåt oss om vi störker er, Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
2, Nu komma vi uti er gård. Skaj är välkommen!
Och frågo om vi sjungo få. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
3, Så bäro vi nu Skaj i by. Skaj är välkommen!
Och priso den med sånger ny. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
4, Ty vintrens tvång nu landet flytt. Skaj är välkommen.
Och löf och gräs blir grönt på nytt. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
5, Den lilla lärkans ljufva klang. Skaj är välkommen.
Går upp i sky med min jäsång. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
6, Välkommen är Skaj min vänaste tid. Skaj är välkommen.
Gud signe denna sommar blid. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
7, Förlänna oss en gunnigt år. Skaj är välkommen.
Bevara både hus och gård. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
8, Sif ost och smör och mjölken sött. Skaj är välkommen.
Bakrede till bakrede grött. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
9, Låt säden gro på åkarna. Skaj är välkommen.
Och gräset uti ängarna. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
10, Sif bina var och honung sött. Skaj är välkommen.
Till läkedom, mat ljus och mjöd. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
11, Låt hönan gifva ägg på fat. Skaj är välkommen.
Till pannekaka äggamat, Sommaren är så ljuflig för ungdomen.
12, Och tack och tack de skall vi ha. Skaj är välkommen.
För gåfvan den var gamla bro. Sommaren är så ljuflig så för ungdomen.
13, God natt god natt kvarkristen tjäl. Skaj är välkommen.
Och lof nu alla sätt och val. Sommaren är så ljuflig för ungdomen.

Den underbara harpan. № 68.

1, Där bodde en bonde vid en sjöstrand, det blåser kallt kallt väder i gran sjön. Han
hade tvänne döttrar och fagra voro de, det blåser kallt kallt väder i gran sjön. :,:
2, Den äldsta var stor som den svartaste jord :,: Och den yngsta var vit som den klaraste snö :,:
3, Och systern hon talte till systern så :,: Kom skola vi bäda till havstrandens gå :,:.

4, Och tvätta de
5, Och kom de
6, Ack kära
7, Det röda
8, Ack kära
9, Det svarta
10, Ack kära
11, Det gråtna
12, Ack ta det
13, Och ha ta
14, Där bodde
15, På strand
16, Han tog
17, Så tog han
18, Han tog den
19, Så gick han
20, Det gråta
21, Det andra
22, Och det tredje
Den bruden

1, Si vilka
ska
skit
2, Ack
har
gum
3, Ja
brud. Och
Men
4, Men
Nu är
Lustig
5, Var
hulda
En

4, Och förlåter du dig en dag och en natt :: Slär aldrig du blir så hårt som jag ::.
5, Och lova de nu till vår uppå kjöttrand :: Så skulle den äldsta min syster af band ::
6, Ack käre min syster du hjelper mig land :: Och dig vill jag gifva min röda guldband ::
7, Det röda guldband det får jag nät ändå :: Men aldrig så skall du uppå denna jord min gå ::
8, Ack käre min syster du hjelper mig i land :: Och dig vill jag gifva min guldkrona gram ::
9, Din vackra guldkrona den får jag nät ändå :: Men aldrig skall du uppå denna jord min gå ::
10, Ack käre min syster du hjelper mig i land :: Och dig vill jag gifva min fästman så gram ::
11, Din fästman så gram den får jag nät ändå :: Men aldrig så skall du uppå denna jord min gå ::
12, Helsa då min till min moder så god :: Att jag dricker vitt brillant i klarast flod ::
13, Och helsa då min till min fästman :: Min bruding jag bödder på hvit ätlas band ::
14, Där bodde en spelman en röd dans band :: Han log vi på kjöl där likt det gram ::
15, Så strandade skön jungfrun han uppå stad var :: Han gör vilt hennes en harpa så rar ::
16, Han tog nu den jungfrun vackrast av alla :: Den harpan vi skulle gå med kjöl och rätt ::
17, Så tog han den jungfrun fingran så två :: Och gjorde till harpan två strängar där å ::
18, Han tog den skön jungfrun guldgula hår :: Till harpan han gjorde två strängar där å ::
19, Så gjorde han harpan han till bruden gärd :: Där brillant vi stånder med lust och med lät ::
20, Det första slag han på harpan han slog :: Den bruden hon satt vi bruddal och log ::
21, Det andra slag han på harpan rann :: Så skulle de af den bruden så gram ::
22, Och det tredje slag han på harpan gjöd, det blåser kall kall under i min kjöl.
Den bruden hon låg vi bruding vi död, det blåser kall kall under i min kjöl ::

Ebbo Brahés klagan.

№ 69.

1, Min lilla mantel breder jag omkring den, så mitt och vänt i min kjöl och land. Och jag gråter kan jag det var hari lunden, och Skälen skinner på den skiva strand. I natten lugna skett vatten hoilar, men i min det är bright och stormvind i ar.
2, Ack gråter och jag i fyra dagar, och himlen säg jag land och blå. Att min mödk och jäter har vi spräkt min tala, så glädjerikt jag kunde ej förstå. Jag lyckliga var då morgon min väckte, och trollmot det på min sängen sig blickte.
3, Jag lyckliga var då ett ord jag drömde, vi blodd jag stadsman Gustaf Adolfs band. Och hoppets vill vitt i min kjöl sig tände, och min gemakade min liv i blomster stand. Men tro ej hoppet det skall bergen gå, det är en min tro tjuter för vi dödo.
4, Men vi fängs och var den ljuta flammo, som tände sig min en brunat brand. Nu är förbi min värld är ej den samma, ej hafsvärbjo fängslat min min hand. O Gustaf Adolf, lär dig vi förstå, och tänk med hälsa på Dala Lardist min.
5, Var skall var skall och lät min min lido, och min min gå till min fäder grav. En hulbrik gemen har jag vid min lido, som tröjo skall min tröst min andringsstav. En engel tröstande min bergtrolmo, och ingen det var Gustaf Adolfs min.

De eskilgatliga. № 70.

1, Hon var så vacker, lilla Lisen, och Kalle var så grufligt kär, och om man hemma säg på sin, så sig man äfven honom där. De togo sin vackra kläder på sig, de gick ut i det, och lätte Lisen så man efter, så lätte Kalle en bredvid.

2, Sprang Lisen hemåt på glattis bana, naturligtvis sprang Kalle med, slog äfven dammen hon en kana, så slog hon en i sammanhet. Om hon blef trött - likt han ju hända, till bänken gingo båda två, och satte sig på varsin ända, man sitter ju bekvämast så.

3, Om Lisen började att frysa, plikt likt det äfven Kalle fria, och om hon rätade att nysa, så hällskapet skall hon ej så. Hon gjorde att hon ej Lisen gjorde, om det var tokigt eller bra, att man uppmärksamt hällskapet borde, att knappast vägen flicka ha.

4, En dag hon råkade att stupa, midt i en djup och ragulig sak, hvart i det kalla, så djupa, låg äfven Kalle lång och rak. Men Lisen var i himmelsdrömen, hvart säg hon under sätt vägen, och Kalle han gick med till botten, han trodde Lisen ville så.

5, Och Lisen tog en hemmes hjälte, man aldrig kunde träffa på, men varen kan och isen svälte, och säger glänta åter blå. De hände att arbetsmana, att man för förtag gingen säg, för hälsan hade hemmanna, på lilla dammen blå säg.

6, Sin dess, de sin hemmed speglar, sin höga mund i höga hälar, ämne att gömt kring dammen speglar, det vackra hade hemmar. Bland byggdsgorna det spiken, man hör en dessa hemmes två, det Kalle är och lilla Lisen. Hemmet? Kanhända är det så.

Mitt hem. № 71.

1, Mitt hem är så ringa, men vaggande godt, till trots att min plånbok är tom, Men ändå så är jag så nöjd med min lott, som hjälpsamte prästen i Rom. Det lilla jag har det räcker jag fritt, Ty skräpet är mitt.

2, En hustru jag äger och den som är snäll, och flitig och glad som han är. Han är så mig kallen från morgon till kväll, ej tröttnar en enda minut. Han stickar sin strumpa som ligger på mattan, och tänkar på stan.

3, En pojkskalp jag äger så trind som en kolt, som rullar på golf som han vill. Men jag vill ej hafva det minsta emot, att han det på tre stycken till. Men om jag får läsa ämne vägna är, så kanske jag får.

4, Jag minnes den dagen vi hade varit så, det var ju en söndagsdag. Med två tomma händer stod gumman på gå, med två tomma händer stod jag. Men nu så vi hafva en so inte samt, och det som är grant.

5, Länge hålla i rummet det stor en dimen, min gumma som hallar den så: Men ändå så är det en hyffa af gran, hemmanlat bäst under och på. Sitsen och gaffel ej stoppningar har, men bättre är bra.

6, Jag har ibland andra förträffliga ting, en säng och en stol gredelin. Där gumman

min hängi en sparlakan ankring, jag tror af en gammal gardin. Men ihela till-
ställningen tar sig till slut, när angränsn ut. ::

7, En av uppå sängen från Delen jag har, som går hjälpas tider järbi. Vid si-
den af den hängen ramarna par, med krangen och drottningen i. Så gottfolk en
matto af klutar och strå, att hålla sig på. ::

8, I köket där har jag en hyllo så bred, med två dukar kappar och fat. Därun-
der två skåp, det ena för ved, det andra innehåll för mat. Men som för
det mesta det händer ju så, att tomma di stå. ::

9, En bord och två stolar jag har och därtill, ja även en spegel af glas. Där ha
jag betrakta mig om jag så vill, huvud i profil som i fas. Och detta min
allt disponerar jag fritt, ty skräpet är mitt. ::

En Kärlekskväso. № 72.

1, Ja og hafver nu fått hvis, att du ej älskar mig, ja tänker jag alltid varit uppriktig
mot dig. Att du mig öfverge det tager jag så lätt, och att jag icke längre du
väl förlåter det.

2, Men kan jag väl tänka att du intet dig, att jag nu skall sjuta och gråta bitterlig
Och min händer svida af grämmelse och sorg, för det din kärlek kallnat och du gått
mig en korg.

3, Men det är jag dock säga, att om du ångrar dig, och börjar bittert klaga
och gråta ömkelig. Att du förnillad varit som öfverge mig, så vill du
icke vänta att jag vill hafva dig.

4, Om än du min händer med tårar öfvergå, och mig i din armar med varma
famn slut. Ja om du ville falla på din bara knä, du mig dock ej beröra,
jag är ju ej en fä.

5, Ja är nu riktigt glad, att jag från dig är fri. nu skall jag väl mig
akta för bedrägt klammeri. Ej längre dumhet finner en bli förtjust och
kär, med kärlek följer alltid förtret och stort besvär.

6, Nej många flickor finnas som äro på alla sätt, att kunna mig behaga
de pryda sig så mätt. I guld och silfverkedjor och allehanda prål, och på
en utstyrd krage hänger glimma en kräftvål.

7, Med all din konst och visa de likväl ej finna, mitt namn hjärta djupt
och i din barm så. Ja går ej längre af kärlekslust och lock, som
tager mig till sans, för bättre jag det.

Kanonen. № 73.

1, Ur grufvan bara stakat i dagen man, en hjuldrift mäller säger dem.
En drottning uppå tronen, det är för mig kanonen, på den jag lägger glöd min

hand :: Jag gör min ed, i mot och med :: För konung frihet och fosterland.
2, Du är min hjärtas stolta tanke du skönna, min trohet in i döden skall du röna.
Som slog af väktargalen, som klockans klang i dalen, kunnad med din stämma ljud :: I din förbund, hvar dag var stund :: Är du min ekes hjältebrud.
3, Hvem vill en annan kvekfull dig omarma, och hvila hjertat mot din bröst du varma, då kämpar du och strider, och hvarmen lägo sprider, med blicken på din egen fäd :: En blick af dig, en ord af mig :: och kretsad är den djupa gård.
4, Hvem vår en gång min af mitt kommung ljockvar, och den förbrände hustans flammo klockvar, och kretsad är landen, jag kommer till på stätten, och tvekter dig med kallnad hand :: Jag håll min ed, i mot och med :: För konung frihet och fosterland.

Backvärjelsen. № 74.

1, En afton jag log uti en rämmelsen så full, och tillo mot himlen som tändrar af guld. Jag glömde pelin brandsakt och pärnull, och började funderna hur jag kom ur kull.
2, Hur är jag funderna både af ögt och näll, på hundrade vis och på tusende sätt. Nu efter som min min så vildt mot mig log, af saken då följande slutsats jag drog.
3, Den punkt som vi ha på den kallar vår jord, den dejpen kring varet som aldrig blir svart :: Ja det är den rund och hal som en klot, hvem kan väl dess mäningar då stå emot.
4, Hvem jag kan väl vara så säker på min fot, att han kan stå stille på en rullande klot. Därför om jag ramlar tog ej att jag är full, Ty där är jordklotets mäningars skull.

Isabella. № 75.

1, Jag har en blomma på hjertats grund. Isabella, född af en blick i en vänskamstund. blick från min Isabell. Nej jag vet om du vill med mig, gå under brudapell, så vill jag gifva min lif för dig, min strålande Isabell. Isabella skänk åt min hjärta fröjd, låt nu gälla, kärlekens ljufva röst. Vi kunna så herligt spräka, fast ej i ogon vi äka, Ty du kan så, en plats ändå, på min bicyckel gjord för två.
2, Som äkta vaktar på liljeets stråt, Isabella, hjälp vi skulle med fröjd framåt, jag och min Isabell. Ingen pelin skulle det hejda då, Ty i den värka skäll, lyste min fäd dina ögon blå, min strålande Isabell. Isabella, skänk åt min hjärta fröjd, låt nu gälla, kärlekens ljufva röst. Vi kunna så herligt spräka, fast ej i ogon vi äka, Ty du kan så, en plats ändå, på min bicyckel gjord för två.
3, Hvem om en fara det hota mig, Isabella, då skall min pring av du makta på, pling, pling, pling Isabell. Ja så är den kurs som dig synes bäst, och är du riktigt säll, skall du så alltid hålla kant och häst, min strålande Isabell. Isabella, skänk åt min hjärta fröjd, låt nu gälla, kärlekens ljufva röst. Vi kunna så herligt spräka, fast

ej i ogon vi ä

1, Din sätt
ovan de jäga
2, Hvem Frie
jag vägar
3, Stallbrode
så skön ov
4, Min sta
så skön bl
5, Hvem vista
vet att det
6, Det vill
jungfru
7, Stallbrod
di äro vila
8, Äro vi
gode ja d
9, De kämpa
blad bla
10, Stakten
gossen h
11, Till jun
på. Stat
12, Hvem jun
ingen ä
13, Så dänn
arm sig
14, Ja vet in
sig eder
15, Så gall
lar jag ej
16, Den sta
stora spe
17, Det gick
kungens

ej i ooqu ei äko, ty de kan få, en plats ändå, på min cicyckel gjord på Too.

Kämpen Grimberg. № 76.

1, Där lät Too kämpar en kommarkväll, framför sin boning i vordnes fjäll. Stallbröder voro de jägo nädda, i gärn och klädar beständigt klädda.

2, Men Grimberg hette ett av dem, han grep en hemmet med jungfrun fem. Han så jag sägar att för min flicka, det fulla hemmet i bättre dricka.

3, Stallbroder tog mig en trofast min, så rid han norr till borg han kom. En kungadöttr så likt och fager, och hemme gwart till bred jag tager.

4, Min stallbroder han kommade då, om du på friareal vill gå. En min jag kämmer så likt blond allo, att hemme ämne där kärt sig fallo.

5, Han vinter uppå sin fader gård, inom ett hundrade kämpar värd. Det kerter lig= ner att det sig vägo, och efter jungfrun det minsta frägo.

6, Det vill jag nästa till Grimberg skrek, jag lecker alltid av bardalek. Ej kan min jungfrun jag går och krutar, och kärlekspran mig ej mer nutar.

7, Stallbroder lade den kärr vän, den det fan kommer ej igen. Den konguet kämpar di äro vilde, och kungens hofman ej heller vilde.

8, Här vino mig vägen blott, till denne konungens hof och slott. Ja Grimberg lade ja du skall hafva, den gängan hoite han bätt kan trafva.

9, De kämpar redo en widuttlund, i genom konguet heliga lund. En lock de lägo blond blomstren flöde, det var ej vatten men blodet rödo.

10, Stakten voro av idel järn, med Grimbergs klyftko ett ringe värn. Med fyra gaffen han kinderstäta, och ingen säkt av hemme mäta.

11, Till jungfrunes dörr gick han ensam då, med järnskodd handske han klappar på. Stå upp min skönna skjut ej min ungen, på dörren ty annars jag brecker spegeln.

12, Min jungfrun kommade stå och fröck, hemm är den friare djerf och kräck. Med ingen ämne jag vill stämde, min hemmer ondo ej Grimberg skrämde.

13, Så dörr han lade skuldran bred, så lås och regel de fälla ned. Den ställe friaren sig inträngde, och dörren åter behändigt stängde.

14, Just inte höjelig han de var, stå upp min skönna och var kvar. Det vänta sig edn no behogo, att min stäflar min mig drogo.

15, Så gallne stälen han satte sig, men jungfrun kommade ut av sig. Dinne stäf= lar jag ej drogo tänker, din värdighet mig för ungekt kränker.

16, Den ställe Grimberg stickade då, han sprang i längen med stäflar på. Han stora sparrar i denne sälle, det oackro tocket no rispar ätte.

17, Det gick nu gwart till kungen bord, med makt till Grimberg sig togo bord. Hos kungen detter han redan broder, och till undsättning ej vägen ilar.

18, Och kungen sopade i vredesmod, upp kämpar genvingen krägen blod. I stål a
klöder uppmattade tider, Ig Grimberg är bunden och gjöre i strider.
19, De kämpar springer i full galopp, och dunen ville de stöta opp. När Grim-
berg hörde på dunen klämta, han to jag kommer uppå vänta vänta.
20, Han kom som stormen på upprörd hav, hvart kämpahufvud han högg av.
Som gräs af stå för hvart hugg han gjorde, strax ingen uppe hvem bide torde.
21, Men kort förän det blef fjerde dag, de fälle hundrade för hans slag. Sin stridshäst han till dunen lodde, och hon till ofreto sig beredde.
22, Han tog nu jungfrun i hvitan hand, han bad hon följ mig till vitt land.
På bodelkvappen han henne höjde, och vägen vattstand han ej uppnöjde.
23, Men Grimberg stannade inte för, än han kom fram för sin moders dör. Där stod nu gunnar och mig och bad, välkommen hem jag dig vänat hade.
24, Men tog mig hem av den unga brud, som dig nu följer i dyrbar skrud. Med gyllne bälte och herligt bunge, hon mäste vinna all verdens tycke.
25, Men Grimberg svarade att han är, en kungadotter mig hjertligt kär. Med tvär det hafver jag henne tagit, och hemmet vältare undertagit.
26, På högan loft han följt sin mo, med henne ville han lefva de. Han bad till henne
vill du min blifva, och hand och hjerta åt mig gifva.
27, Jungfrun svarade blygsamt då, huru är som kan emot Grimberg stå. Min
man min herre, det vis du vara, Ig du har krafter att mig förvara.
28, Så hölls det bröllopp så dracks ur horn, och lurar hördes från väktarorn.
Det unga paret till sängs man leder, var midvatt sig öfver jorden breder.
29, Men kort förän från stundtag, den unga dagen har börjat gry. En vapenbrak
öfver gården hördes, af hvilket dunen för mången stärdes.
30, En stältklädd kop utaf hofman stod, kring Grimbergs gård uti öfvermod. En
trängde kämpar som hördes fråga, om inte Grimberg sig uti torn dölja.
31, De stöta på dunen med vapen och spjut, är Grimberg hemma så skall han ut.
Så ropte hela den vilda skaran, men ännu hördes det ingen svara.
32, Men Grimberg i sin vindglugg låg, för spjut och pilar han ej hinlen låg.
Han bade jag strax ut skall tröda, men omvendt skall jag mig klöda.
33, Hans unga brud hon vaj sin, hon kringde stöfvarna på hans ben. Kring
höftan spände hon svärd och bälte, en satte hon hjelmen uppå sitt ställe.
34, En stig han ut på trappan bred, han högg omkring sig på kämpaned. De
rummade och de hjelmar klyfdes, de stolta hofman ej mera syfdes.
35, De fälldes under för hans svärd, den lekan blef den hett omkamvärd. Och ingen
vågade sig orkar röra, att rida hem och bud skap göra.

36, Men Gr
ridtill kun
37, Di stig han
fjuare stor
38, Men kung
de alla alla,
39, De liggo
ropte jag
40, Och kun
borggärn de
41, Hans bro
det hörod o
42, Och Gr
till kungen
43, Kungen
har dig pa
44, Grimber
gen finns

Om allt gi
bedrog. Om
lifvet lyck

1, Ung Er
så vill jag
2, Skön Ka
som älska
3, För stor
ren minna
4, Så talte
hytt så la
5, Ur Erik
het, och pr
6, Nog bleg
till hjall
7, Nu Erik

36, Men Grimberg var ej trätt ej fog, han qwast på sin stridshäst stog. Sjelf så han
ned till kungabergen, och hädan kunqen den ego sorgen.
37, Då stog han in till hans Majestät, så gotjöd konigsdo för hans fjät. Men kungens
tjenare stodo bleka, den hjulet vänt så med Grimberg leka.
38, Men kungen sade blöd sorg mig, det appro hofman jag sände dig. Sig hvar är
de alle alle, jo de hälla uti Wathalla.
39, De ligga wängo uppå min gård, den lekew bly den förmyckt svår. Och kungen
ropte jag hämnd skall taga, och hädan skall du ej wredraga.
40, Och kungen med sina sommers hog, som svärden höjde wedgladjerop. Tillsängen
borggården då Grimberg trängde, och hastigt sig på sin stridshäst sänkte.
41, Hans svärd då blixtrade runt omkring, i denna hofmans tillstäna ring. Och in-
det sinod och intet stungen, han stod allena till sitt wedkungen.
42, Och Grimberg sog uti så grimt ansikt, han blodet strukt ut ej till svärd. Han sa
till kungen blöt för din konna, och för din dotter vill jag dig skona.
43, Kungen sade du var ej fän, fog du min dotter blig landets män. Ar bäne jag
har dig på min sida, än för din framgång emot dig strida.
44, Grimberg red hem han blef i fred, och hvad han gjorde det bly däroid. Och in-
gen finde sig vägar nöja, så länge Grimberg sitt svärd kan föra.

Grimbergs sista ord.

Ew allt gick redligt till på jorden, ew vänt dygden blef belönt, ew man den andre ej
bedrog. Ew änen fans där änen blänkte, ew wännen talte hvad hon tänkte, då ware
lifvet lyckligt nog.

Ung Erik och skön Karin. № 77.

1, Ung Erik wände Karin sin på skogens öde stig, han frägte vill du blifva min,
så vill jag älska dig, som make uti wäd och lust, allt intill lifvets sista qwäll. Fralt.
2, Skön Karin rodnade och log, och svarade sätan, jag älskar dig då vill du vog, så vill
som älskat kan, men om du skulle svika mig, den hägdte Gud han lone dig. Fralt.
3, För skola tjenarn fälla ner, som nästan till min jord, än jag dig vänta öfverger, Gud hö
ra min ord, han straffa mig till evig tid, om jag ej trofast blir däroid. Fralt.
4, Så talte Erik sint och stöt, skön Karin i sin famn, och från dess rosenläppar sick, en
kyss så lång och varm, jo sälla ware bäda två, till julen skulle bröllopp stå. Fralt.
5, Ur Erikes famn sig Karin drog, och hin wäl hyddan lopp, på mannen brände kyssen
hed, och pulsen i gallopp, väl hennes log hennes hjärta slog, för hennes vänga slog hon tog.
6, Nog blef hon vägat mera lugn, då hon allt för modren sagt, och denna med sin son och min,
till bjall därtill lagt, samt ägow vägna warningsord, hon fattades av stor på jord. Fralt.
7, Så Erik ej stroqen var, då vinkte Karin väl, och därför alla tänkte den, med lifvad

hög och hjäl, how hvall för ock till höjstol gick, för allt till julen ho i skick. Tralilo.

8, När ock wår dogar ovo stod, och hördog stoder sken, flig how högtidigt hemät bi, till läppranns äkenen, how blommen på ock ade i hatt, och hand en färgrik blomsterkoert. Tralilo.

9, Med dumo på sin pärlebok gick, how sedan till Guds hus, och säkert om att brik fick, den inman solens ljus, hann hjunka bakom bergen ner, jo how fick hemtäkt ändå min. Trali.

10, Svart flygde min moder och far, och hemmanen gick sin kat, och hösten kom och Karin blef, ej mer den unda rot, som blommade i lundens hvar, så oppig som i blomrik mar. Tralilo.

11, En söndag hätt how hemma hjelf, i ljufa drömmar sänkt, och speglade sig i den elf, som rann förbi dess hjell, how hätt där än då modren kom, hellsand för how med hälgedom.

12, Min dotter sade modren ömt, jag sorgen till dig bär, min brik har en annan kär, det lyster första gång i dag, att det är hemt för säkrar jag. Tralilo.

13, Midt i rod blick och blekt med kind, stog Karin hastigt upp, och sög sig om du hallo min, how sade hjer min läpp, och med en sparing skin Karin lag, i stride ej om hallo mig.

14, Om hemma ock en brik fer, till kyrkan med sin brud, och min far allan den sen, vid alla vuldens Gud, att dessa min i livet och vid, med trohet älska till sin did. Tralilo.

15, Uti tempelt brillapskaran stand, med fröjdefull musik, allt efter ärvet brak och sed, man mälte där en lik, vid kyrkgårdens gröna port, det bar till grafvens stille ort. Tralilo.

16, Hemm är den dide som man bär, min brik sporde nu, du säkert hemm minner väl, skin Karin är det ju, som didem i förloflan fann, så sorgade en gamma man. Tralilo.

17, Hemmet är sin didem till ro, och min kom tjuvlös vän, med dystra ögon stirande, gå brik upp en stråt, så vilt som hemm alfvens hera stram, och lapp från brillapskaran bär.

18, Nu irrar how både vän och dog, med sammet bygden kring, med dystra ordens anlete drag, ej frid på jordens ring, how får i min ledvadstar, för falskt how kärlek som hen. Trali.

19, Min vän i grafvens stille skrät, skin Karin ej mer so, och sofver där en min so stil, i grafvens stille bo, och det gör min gen ömt min, att tårar ej mer blommen strö. Tralilo, Trali.

Kärlekspsalm. N: 78.

1, För jag nu en afsen att spatsera, spatserande att med min lilla vän, how tog emot mig med öppna famnen, och lilla vännen tryck mig intill dig.

2, En annan afsen hände mig den åran, att hamna flicka stod invid min dän, how gråt och bad mig, med sorgens tårar, och lilla vännen klappa mig intill dig.

3, Ouj ouj ouj det gör jag inte, Ty du har stängt det hjertat på för mig, nu skall du lida hvad jag har lidit, som för du rätt för det bedrägeri.

4, Tog är du stolter och har ocksa kläder, men fattig har du både min och far, hög är det inte för hvad du äger, men tänk på vännen den du mänt har.

5, Ja jag skall skaffa mig både block och penna, och sekommendera dig en riktigt brev, så du skall både ja och kanna, att du har varit falsker emot mig.

1, Jag är min kär, min kamrat, min vän, lik utder min

2, Så mig för en är full, och bev och blef

3, Jag sitter i hus, jag tänk how ej tänk

4, Jag minns o so som och kat lef var

5, Min sutto stund, en har how för min.

6, O Fredrik behoga dig, platsen där

7, Jag sorta min dig min min min

8, Och flicka älskat dig, bako så ha

9, Jag min i min min min min how har

10, Min vän min min min min för hemma

1, En liten sa di komma

2, Min ikkog ring det nu

Nöjesförsök. № 79.

1) Jag är en konungsdotter, en tappra kavallerister, jag dricker en flaska brännvin, jag blogrund min kamrat, och därför nu jag sitter att i en brunnsvik här, jag gräter hon begynner, ty skulden min är stor.

2) Så mig fick hela skulden, att kamrat ty min skada, och officeren hade beordringen är full, och i fickor jag kom hem, hon är ganska lyckligt, tre dygn arrest jag fick hem och ty en arrest.

3) Jag sitter instängd i en en fuktig min, min mat jag får ej andra, lik fogelns i sin bur, jag tänker på min flicka, hon väntar bref från mig, att jag är arrestad hon hon ej tänka sig.

4) Jag minns den gången som den dig gå i kommedan, jag särskilt min mot dig i min och klar, jag aldrig glömma kan denna kommandskvällen min, min hon en flicka ty en lindad ej min arm.

5) Vi satte där på bänk uti en lysik lund, jag tror att hela världen jag glömde denna stund, en bakfot bortblad trädet vackra min, jag smekte flickans kinder, hon fick uti min famn.

6) O Fredrik du hon bade min rester du från mig, därför fint vill flicker, hon kan behaga dig, du glömmer du din Anna, hon lyft dig min hand, och så du skriva platen där vi kväll vänskapsband.

7) Jag saknar helt upprörder och mot det underkänt mod, mig till min mot dig min min hjärta blod, hej tack min kära gång för edra hem du min, jag nu ej mera tröstar jag på min Fredrik tror.

8) Och flickan min vilda ögon de säga upprör mig, hon bade lilla min jag har blott älskat dig, min dig ögon upp att jag har älskat dig, så länge jag min tillbaka så har jag älskat dig.

9) Jag min att ej med min lilla min, hur svårt det är min kämnar och Gud i himmelen, jag bade till min stumma jag min bort från dig, ty ej upp för bekymmer hon har kommunerat mig.

10) Men är vibli kommunerade och är min ej hem, jag hastar till min stumma min alla kära, hon ej längt härefter blir hon min trogna hund, och jag får hemma skada i en härlig brillopskrud.

De nittio dagarna. № 80.

1) En liten länge jag en tjänare vill, min är så gamla vill lyckvänlig, den handlar en di kommande lagar, och en di längo nittio dagar. Hå hå ja ja.

2) Det är klagan gång min i allt imm, från högsta vanen och mitten stund, ej vägen lindring det nu tycka vara, och alla händer så i stan fara. Hå hå ja ja.

kick. Tralilo.
tum att bi, till läp-
kärkorest. Tralilo.
er att kik fick,
i vi min. Trali.
n och Kain bly,
oär. Tralilo.
ig i den elf, som
min helgedom.
i förgäfvet, han
jag. Tralilo.
n en den kallo vind,
min kallo mig.
den dom, vid
det. Tralilo.
huk och hud, min
o att. Tralilo.
inner vil, skin
n. Tralilo.
ögon stirrande,
brillopskarnbäu.
idno en lätt drag,
komit har. Trali.
min så det, i grej-
rö. Tralilo, Trali.

№ 78.

hon tog min
min din, hon
tin dig.
är min, nu
min och jar,
rat har.
en riktigt bref,

3, Hvad skall man tänka hvad skall man tro, som hittills lefvat i bästa nu. Så detta blott för att folket göga, eller skall vi alla att kriget tåga. Hå hå ja ja.
4, Det är vårt ej som det tror jag icke, Lungen tillbaka hvad för vi vitt. Ver är det vanitet som vi skall straffa, för han sig egen kung vill skaffa. Hå hå ja ja.
5, Hur skall vårt detta kunna gå till slut, både bonde och torpare få gå bakut. Hur skall vi kunna vår åker gräfva, vår ratka dräng skall på slåtten tröfva. Hå hå ja ja.
6, Vår ratka gugling om 20 år, från hem och fästmö så länge går. Och flickan ensliq hon sitt och klagar, han skall vara borta i mittio dagar. Hå hå ja ja.
7, Ja mittio dagar det är mycket, förunnet hälften det gingo om. Ja halfva tiden det är tillräckligt, men mittio dagar det är för mycket. Hå hå ja ja.
8, Men en gång skall det väl glädje bli, då mittio dagar di äro förbi. När vi till hemmet får vända åter, till lilla vännen som hemma gråter. Hå hå ja ja.
9, Hon hemom genast till mötes går, och mänga kyssar på rodnen får. Min lilla vän du har länge varit, och tänk på alla som du har farit. Hå hå ja ja.
10, Och nu min vita jag slutar vill, Ty mittio dagar di räcka till. Och den som nu vill ha verter flera, så går det om att dikta mera. Hå hå ja ja.
11, En vers på köpet vi väl kan få, men mittio dagar det blir ändå. Ty hemma sig ej låta gnata. Så jag kan gerna min vita slutta. Hå hå ja ja.

En militärvisa. № 81

1, En vita vill jag sjunga om Ystads garnison, jag vill för er omtala hur i kronan tjänst det går. Hur vi var kronans tjänare för, hur vi som tappre krigare vår konung hafva huld.
2, Den chefen som vi hafva för vår exercerskvadron, han heter kapten Hultman en djäfvul för skvadron. Det ena värtan bättre att läggas ned i graf, än gå i kronans kläder och vara deras slaf.
3, För en man ofver gatan och in på kroggen går, att slacka sina berger alltså vad en lärkedär. Då ryter han di erden som han du varit sist, du gör dig genast färdig att träda i arrest.
4, Här hjelper inga böner det har vi ofta försökt, i stället kan det hända att straffet det blir ökt. Vi måste tåligt lida det straff som lägget på, vi måste ju besinna att vi som slafvar gå.
5, Stallmästaren vi hafva det är en ung löjtnant, hans namn vill jag ej nämna det gör sig ej bekant. Det riktigt i ett ryter vid vi hans stämma hör, vi vägo knappt andas, vi det ej hvad han gör.
6, Men här i garnison alla vi tappa ej det mod, Ty vart så vi lef att nöta hem till en fästmö så god. Ty vart så vi lef att nöta hem till vår lilla vän, Ty vart så vi lef att tage

adjö med vårt
7, Han vägar
kronant kan
nätter blott
1, Kanske att
hår i min
2, Ack hur
att jag gl
3, Rid som
ja kind
4, Lik liljan
stängd är
5, Att lilla
tänker sig
6, Utlappt
Då vandra
7, Gud det
tiden går
8, Ungdame
Då vill jag
9, Storsorg
bett för
10, Tänk
trist. Som
11, Att jag
för jag
12, Nu är jag
kind
13, Det var
nu så
14, En gång
tid tog
15, Rätt som
ske jag
16, Så glad

adjö med mitt hjärta.

7) Har någon lust att läta barnen vistas dikten här, så behöver det en gotta som tjena kommer här. Hans namn vill jag ej nämna det passar ej i dag, han sitter i arrestan blott för en ringa sak.

En ny visa. № 82

1) Kanske att någon nu vill lyssna till, en visa som en yngling dikta vill. Som sitter här inom en trånges mur, för med han för lik fogelen i fri bur.

2) Ack hvem lätt i verlden försiggår, att tala uti sina ungdomsår, Jag tycker ej att jag glömde Gud, jag brutit har mot hans jemte bud.

3) Rid som en ret min kind för mitt barn, min blekner nu allt mer för hvarje dag. Ja kindens blommo rent försvunnit har, och endast kärleken står åter kvar.

4) Lik liljan hvit min kind förändrad är, för längtan jag uti min hjerta bär. Jag en längd är från vännen min så kär, i himmelen för hvar och en min lär.

5) Nu sitta här dag ut och en som jag, det är ett öde min värsta slag. När solen sänker sig på himlen blå, jag ensam förstreta gatan tittar då.

6) Utlängt jag blir en gång för hvarje dag, när tårgo hemm blifvo mig för kvar. Då vandrar jag i fria Gudsvatten, min blifvo åter instängd i en bur.

7) Gud det vet att den tid för mig blefving, att sitta här i fjäro min ödes tvång. Nu tiden går jag klipper en gång ut, då vill jag hjunga åter min till slut.

8) Ungdomen min den rent förrunnen är, min stolta minnet min av den står kvar. Då vill jag ropa till en min så kär, i himmelen för hvar och en min lär.

9) Min berg min gamla fader för mig bär, min moder finns i lifvet icke här. Som bett för mig så mången mången en bön, jag tappat att hon där för att min lön.

10) Tänk hvilken berg uti min ärma bröst, som har jag burit min mor min mo tröst. Som bett för mig den jag i ungan lag, jag vilar for och hemmet bön ej tog.

11) Nu jag fått min ärma moders bud, det som är mig förlåt mig Gud min Gud. Nu får jag ängra det för hvarje dag, jag bucka för och klaga till min grav.

12) Nu är jag ändtligt fri en lördagskväll, då går jag till vännen min så kär. Med kind mot kind och hedan famn i famn, vi byta tusen kyssar med varann.

13) Det var för mig en tröst att hon var vän, för hemmet vägar jag både lev och död. Men nu så har hon valt en annan vän, nu vill jag fira mitt minne min dem.

14) En gång jag tog hand om blomen blogt har, i minnen jag till en hans döttar jer. Min tid tog slut jag gick i vilsa hemm, nu vill jag resa till ett annat land.

15) Rätt som jag nu är färdig att gå ombord, adjö min fader syster och min broder. Kanske jag kommer aldrig mer igen, vi träffas då jo uti himmelen.

16) Så glad som barnet dräng vid pelagen går, så glad är jag att pelägo böjar blå.

№ 81

...ala hur i kroman
i som tappar

...u Hattman en
...en gå i kroman

...ger allt med en
...gnant färdig

...det hända att
...t på, vi mätte

...jag ej nämna det
...en, vi vägo kvap

...hem till en fäst-
...i vilsa att tago

Till dess jag kommer till et annat land, där flicker det wid och öppen famn.
17, Och nu till sist adjö min älskade vän, din älskade barnet vill jag likna min. Din
blick hänvisar dem bägge dagarna redan, jämnt jämnt min stämma är så mild.
18, Nu är det liksom den timman blagen är, att jag är på min tränga marsch här. Sig mig
min kära jag tror den kommer bra, jag i stället har i hundratretio dar.

Fosterlandssång. № 83.

1, Den svenska mark är vårt fädernesland, det sparkar vår hjärt på den stormiga strand.
Det växte wid kärlek vår hjärtade min, det glödde för tro och för ära vår barn.
2, Wi vallade wid Nesarbad vår fruktande hätt, han kommer öfver Wirsela så glad
som till fest. Han bar öfver Rhen vårt hämmande stål, han drack ur det. Det var kej-
sarens skål.
3, Och rida vi fram öfver akar och gruk, de springa ur hofarna quistar och ljus.
De glimmar vårt hugg som en stämma af stål, och fiken vi gå upp från den
gjungande pol.

En vacker vårsa. № 84.

1, Det var en afton vår vinter kom, och vinterns dagla jor mellan trän. War blom-
ma vittnat var fogel flytt, och kommarna grönska i sin förhöjt.
2, Jag höjde blicken mot himlens höjd, hvad den var klar och hvad den var blå. Ett
mängen stjerna som tindrar där, som lyser seglaren på mörkblå våg.
3, Det tände liksom stjernan där, en ljus i vatten för seglarns fard. Så vill jag
ljusa min ungdomsvåg, och bli hans stjerna ehvart han går.
4, O allt på jorden lyst mörkt och kallt, jag vill för honom så gärna allt. En
stormen kapat var blomma här, men kärlek trotsar förgängelsen.
5, Farväl min älskling ley nöjd och till, ej det det glödje till sman skäll.
Glöm aldrig vännen den du har kär, ehvad vi mötas farväl farväl.
6, Nu är det widvatt för länge sen, min lampa slocknat jag är allen. Med
det i ögat och bruten rätt, jag vistas vännens vamm förutan trätt.
7, En blöjd yngling jag kände då, han hade trösjad mig all min håg.
Ty var jag finner och var jag är, hans bild jag uti min tjänsta bär.

En militärvisa. № 85.

1, Juldagen 1894, då blef jag kommenderad att gå på sidervakt, min jag tog
mig förvänga sina kupar, och att gå på min vakt det stod ej uti min makt,
Jag var rusig, det sovsig, och jag tyckte att allting åt helvete det gick, och
jag tyckte att öfverstan var brakig, och i takt med paraden uti ernst jag gick.
2, Uti ett det fann jag ju bröder, ej af alla nationer folk och tungomål, bättre
hade det varit på söder, än att gifva sin julafton i ett så förbannad hål. Medan

kommer, hvilken lycka, han du ej kunde att dina tappra gossar blå, där vi kigt-
var skall bo till jul-tiden, och det repet kommer att gå på gå på gå på.

3, Mitt huvud det vackra och hullar, och vitta dagen vagga det skall jag i julhus,
och så torget till andra jag lunkar, för att inga vajnen på stallar i julhus. Hur
julklar, jag betyder. Till julid ej det lejonet dansar till Karlsberg, och så him-
larna Gud vig bevare, för att skiljas ej min flickan bar gå på Rosbogs Torg.

En visa. № 86.

1, Vid winkelbio skogen det belägen var, där spridder ett lej uti skog, ej länge hade min
hemmet jag sett, den klocka hon ellens slog. Den bant jag hörde kort vid vattnet,
och vid en kortvåg den jag så sprang, i gräset lade jag mig ned, jag kunde ej ligga och gå.

2, Så hände det så mitt vattnet, att vid den kortvågen jag låg, och ett vi gå det folk jag
drömde då, min fästmö lydligt jag låg, Hon bad den fälj mig till mitt hem, och
hon var lik jag säger ej honom, min gitta min de honom hon vill, jo det var det var hon.

3, Så hastigt förrunnen denna lagn, i stillet så låg jag en man, en man med en blick så barn-
lig och skön, och sjunga jo det kunde han, Hon sjung för mig jag det ej hörd, hand hår
var lik hon kappan så svart, vid vätt vid vitta den mannen hon bar, jag frakter att vecken
det var.

4, Nu är jag fick jag hem och är jag fick jag så, att ej som han bredvid mig stod, de harpan
hon klingar min tystnad vid hast, och ingen tving min jag låg. Sjelfstod jag där vid
ej min strand, det vikter så tyst den rock mig din hand, och följ mig ned till hav-
ets strand. Därute det är mitt hemland.

En vacker kärlekssång. № 87.

1, O stäna flicka du är så längt från mig, o stäna flicka du är så längt från mig. I
natten hagen det jag dig vänta, i natten hagen i den gröna land.

2, Så mig att vänta behöver du väl ej, så mig att vänta behöver du väl ej.
Sök du din lika i land de rika, i land de rika så gör du rätt.

3, Jag söker konungen ej rikdom eller guld, jag söker konungen ej rikdom eller guld.
Att trofast hjerta det är det bästa, det är det bästa det kan du tar.

4, Den som du söker den finner du ej här, den som du söker den finner du ej här.
Han plejer hafvets den blå höljan, han prakter Gud och din tjänkaptan.

5, Att tjänan vara det är att unnant lif, att tjänan vara det är att unnant lif.
Min glasen klinga de så vi dricka, de så vi dricka champanjerin.

6, Champanjerinet det stäcken lang och tärt, Champanjerinet det stäcken lang och
tärt. När andra hafva de så jag vaka, de så jag ut min uppå dicket stå.

7, Att vatten vara behöver du väl ej, att vatten vara behöver du väl ej. Om
någon spränger dig kan du väl, vara, att jag är vänen din och du är min.

En militärvisa. № 88

1, Svart valkat den stora den härliga dagen, den dagen då vi reto ifrån Karlskrona stad. Så reto vi åter till Skåne igen, ja för att där göra oss kärakte vår.

2, En dag så fick vi höra konungen di dundra, rakelunna di kastade kanonerna genom vårkväll, Och vi ifrån Skåne ett budskap där kom, att Sverige liksom Norge har mistat sin kung.

3, Klockorna klagar från kyrkotornen ljuda, sörkunnade att att kung Karl han var död. Och flodeat två flaggor di sänjade så högt, men blefvo svart till hälften mot jorden nedsänkt.

4, Vart käro sällskapen och vår blågula fana, hon vistas ett vågen till blogällt hin, Hon vinkar kring gatan och följer med mig, jag vista vill en vågen på den segrande stig.

5, Ja här i Skånska hukarna och Wenderamillerister, kom lätom ett hälla vår hyfsto od. Bland ett och bland kom ryckte sovitkarna fram, och jinder ock undan vår han detta jinnan.

6, Så lägga han en kula i bösspipan ned, och han riktade och träffade motståndarna bröst. Och solen sig sänker bland bergarna di blå, liksom han vill ej vara den gravhet se på.

Militärvisa. № 89.

1, En vista vill jag sjunga för du nu en gång, han handlar om ett kenektar uti vårt stora land. Han handlar om detta som jinnetillat kan, kan träffa kär så vänga kan träffa kanje man.

2, Vi reste från vår hem ut med glädjet mod och hopp, att vi skulle bättre dagar ja vid skånska dagsmat hopp. Vi blefvo där uppställda med sabel i vår hand, vi lofvade med trohet att tjäna kung och land.

3, Vår flotja vi då sjungo och reste hem igen, vi voro ett glädjet den lilla tiden än. Men svart var vintern kommen med kall och stormig vind, och vänga vackra flicka sjek sällo tår på kind.

4, När vi inkomma ons till lilla Ystadstad, ätterrecken börja de oss mer mycket glad. Men vår vi ursprung en vacka ellerton, då sjek vi emot oss vår pickan börjar gå.

5, När vi i ridhuset kommen och bättre pickt skall bo, men kan det träffa sjuka en kär det gamla bra. Ett hoikt hall man blicka så ser det farligt ut, ty de i luften flygo likt dgu emot och kut.

6, Men det är ej det enda värt lit jinderfoo kan, ty uti gjuvrestikan de gå det sällsamma. Ty vänga man det hoefoo likt fogelen i skogen, man ock ej hoikt kunna man bygga en rede.

7, En stor bugn vill oss att stjeka vårt kunnir, de bli vi strax tillsolade och ställda i fjäder. Vi ansett vi jinet att sitta vägna dar, det är ju ej det bästa det vet vår och oss.

8, Och här vi gotten alla som lyttar vill hämnå, bid gud att en besara, att bättre tanker få,

№ 88.

Nu tig till konungen gifvas och detta är sant, att lydo konungens lagar det är att gifva gott.
9, Och hvar vi gifvas alla hvar han vårdnad är, icke hvarken tig afhålla ifrån en konungen tjena
Ty om vi blott jämförde hvad vi för tido hade, så skulle vi ej kunna se att vara där.
10, En vägen lust att vara hvem vilken dikten har, så har det ej de drägnen hvem uppå gjuthus lag
Den som har blifvit skadad i sidhuset ej en häst, detta är ej gemensamt vår det gick på hvem hästs.
11, Nu har vi tjänat vilken från början och till slut, vi ligga uppå gjuthus gudom vår vi kan
se uti. Ty detta vi äro en hvar uppå sitt vis, vi erkänna ej vår tjänga uppå vårt enkla vis.
12, Vårt namn vi ej vill vinna ty det är hårdt att, en hvad vi kan det är att vi i Gud är. Men
när vi hvem skall nå en gång skall nyttja uti, så skall vi ej mer tala från början och till slut.

En Kärlekssång. № 90

1, Jag älskar hafver en yngling är sexton 20 år, han var så unge han var så vacker,
det blommans vår, Ja gossen kärlek den är så kort, man vet ej om han den är kort.
2, Jag vill endast jag vill berätta för första gång, då jag den ynglingens ögon skådat
hjärtat där. Ja det var ju inom en minuts glans, då ingen mera än vi båda fann.
3, Han log mot mig att tagen vara och hälla här, men han log vart hans ord till bekräfta
log mot mig. Ja gossen är ej att lita på, det är så falskt med dem i hunden gå.
4, Jag hafver fader jag hafver moder och syskon här, men jag har vänt min vän på grund
den jag hålla så kär. Ja gossen är så unge jag var hjälten är, men kärlekslägen den var så svår.
5, Nu vill jag enklaste sånger skuta för en berg, jag locker dig ej att vänta för den
en berg. Vi skulle jag behöfvas sorgen än en berg är bättre än en falsker vän.

Proken Högerskold. № 91.

1, Uti en lyst och vänker cell, tillbringade jag min julekväll. Jag satt och tänkte på
förre dar, då jag hade drottning först var.
2, Min sängkant delegar jag inte på, den kunde gott säcka till för så. I så fall
jag allt ingen vid, med tårar fuktade jag min bröd.
3, Mitt möbelvang var en träbänkstol, en tjocker planka var min julebord. I taket
hängde en lampa vackt, som visste mig att det var natt.
4, Alla ingen tjänare där blicker in, för att uppfylla min vänka sinn. En mig natt
ridu i min själ, Gud hjälpa mig arme begudatnäl.
5, Jag har försökt min kommunäll, en skamflick bäst uppå vår hänga att. Ty
jängslad bitter jag för ett brott, som jag nu har erkänt mig begått.
6, Ej bort hafver jag och fått slut, och detta anade jag längt förut. När vänan plan
den wikslyckat sig, så vill han ej hafva mig.
7, O bort bort jag älskar dig, fast du så grymt har bedragit mig. Fast jag för
din skull nu bitter är, blir du mig alltid lika kär.
8, Ej vid vår Herren tagit har, han skjuter skämmas för min och för. Farväl

wiv hvad nu är du för, i himmelen räkas knappt för.
9, Nu vill jag tala min dyrbara saug, mitt fängelse har väl blåt en gång. Jag ingen glädje för mig just över, Ja den illa gör han illa för.

Två vänners öden. № 92.

1, Hon satt på klippan af den öde stranden, för hennes ödsliga oceanen låg. Det blida ögat tänkte hon med handen, och ensamt hon satt åtanke låg.
2, När morgonstunden första strålar blänkte, en änkans tårg hon satt på klippan satt. Hon sågs där mängen kvall vid hela sig tänkte, och mängen tårin bakanvitt kommarvatt.
3, Hon var så ung så skön jämväl i åren, med gyllene ögon och en hår af guld. Linne lik i vanens korta åran, hon var så ljuf så lyng så ovskuldfull.
4, Kära dotter min mig lycker hennes hulta, en ensam fogel inom bojan blå. Din kind är vit det blommar hårt därute, hon in han kommer ju ej för ändå.
5, Din hulta lunga blum på bruten stränga, din mjuka vittnar och din fogel det. För gå din lung så glad så glad kring fält och ängar, ljung är du har ju mig att tjänga för
6, Men dotten log hon vinkade med handen, för att jag han ej kommer mer hän. Fåra bojan fruktat han till ett vid stranden, de finner vi ju mig ej mera här.
7, Så han jag drömde samma natt han gick, att jag med honom på hans skuta stod. Hon igen vem den långa dagen vänt, bakom en molnvägg solen sänkt i blod.
8, Han slöt mig till sitt bröst och tårar rann, på min kinder fattan mummen log. Då tog jag hur hans hvita fogelar flöga, likt andedräkten öfver skeppets bord.
9, På lätta vingar de fram för ett flöga, i hans kretsar jagande hoarum. Jag tänkte hvilka dessa fogelar äro, de hans min bäver sade han.
10, De följa mig utöfver vida havet, lik goda englar sände ut af Gud. Och när jag själf sänkt ned i kalla graven, jag sänder en af dem till dig med bud.
11, Ty du skall veta när min tid är liden, jag väl min älskade o gråt ej mer. Ej vara ödem vetta här i livet, vi räkas väl en gång hos Gud igen.
12, En ensam stjerna ibland molnen blänkte, tog ned i havet tog hen bild din. Det vita skummet mot klippan stänkte, och stunden tjöt med ökad natur.
13, War det en dröm var ögat tog upplyftet, en fogel flog i hvitaut fjäderskrud. Sitt huvud han till himmel ära lyftte, och hviskade den älskling är hos Gud.
14, Han beder dig behåt hans bud jag bringar, med dödlig fara han en dockan gerat. En fiskmåt flog förbi på lätta vingar, en vänad lik uti den dyrbara natt.
15, Månen lyste på det bleka pannan, och på det evigt bruten ögonpar. Min blekare var likväl lilla Anna, hon vittnade vag hoven hon den döde var.
16, Och ibland bruten molnen på himlaranden, tog min lyftande till stunnet hat. Och af en hvallog kastad upp på stranden, ett blekvad lik tog min fickens fat.

17) Hon digner till hans bröst och säger sanno, att wäjnge likt på Guds i wärens tid. Och hennes läppar wid hans läppar kommo, gråt grafwen gås ej döden åter boor.
18) Då blöts gräs hennes bröst en blodsdröm wänt, det icke purpur öfver Guds wägt. Så bödd af rofen lade hon sig under, wid hufwud lutadt wid sin älskelings bröst.
19) Hon bad kamrke att hennes böner hörder, Ej wäktaren på bönhörelse är rik. Och hennes tjäl sina hon till himlen förde, och wengrabden öken på tänna lik.
20) Hon lade den i hennes graf vid stranden, i det gamla välbekanta ett. Och hennes sina till kan ännu se vid stranden, de bödo wegat svart sörgklädde gräf.

Militärvisa. № 93.

1) En krigsman vid kungligo hofvet, blef kär i en jungfru så skön. Men lång blef ej lyckligo bavan, Ej intet är krigarens lön.
2) Så lycklig han vandrar i tält, bland wänka kamrater nu. En morgon vid Turpar-no gala, han tänkte jag ej icke mod.
3) Så kryper han in uti hälet, och vändar på morgonbalet. Nu vän han dock ändliga wälet, hans bana nu svart som blod.
4) Tung hörder nu ändligt en dunder, och ut per mr krigarens knapp. Så gjorde du dessa därwider, han hafver sattändodt till lapp.
5) Trymdu hans knapp explodera, och kommaro falla så ner. Nu aldrig han mer exercera, allt uppå du eddliga hed.
6) Hans ögon och kinnande hjerta, de fölle i Kattegatt djö. Men hemen min fann på Alberta, hans bästa på Gallholmens ö.
7) O sänner ni wärte betänna, att kärlek kan springa med kruf. Och blodet det wärte ju sinna, det hedrar en krigares blod.

Militärvisa. № 94.

1) En sitta jag nu ljunga till, den kär i glada krigare till. Som uppå Refoinge varit har, och därifrån nu kom di jar. Tralala.
2) Vi reter ni till glada lag, där skall vi ha wäng trefliga dag. Med flicker uppå vägen gå, och bidar den vi gjorde så.
3) Och 50 dagar vi fria ä, den tar vi ett gu ä kär. 2 flickor eller ett kö tre, vi tar den utaf liberta.
4) Kapten han kommendera har, att fyra man af ett klär skar. Som derat blo-la tago jär, och kommo hit till vänta ä.
5) Och detta kan nu är fri, vi då blott tjäna pluster vi, Men detta man kan ej di bli skar, de lida så gu ej och hvar.
6) Till Refoinge glada gatan gå, de bröda ej hvad den fördär, Ej mäta kan den di bettär, den räcker kvappast till fär ett.

7, Fö Sillerhus och fläskes skänk. och kwäsk det är jaw så wäl. Tolderew dw gör oss
ann, wäw kappan likkow rekenaw.
8, Och kaw kaw är mycket tång, att kilta det är tidw lång. Det wäcker oss på
gräsligt sätt, ej en kergesnt sist vanw Höstsäd.
9, Officerarna di gör väl ann, wäw en kapral jo fyr för jaw. Ja vanwäl det kar
ej väl sätt, det står på Repsinge klocka.
10, Nu slutta vi vår enkla sång, och tjänq nu dunna sikan ann. För vi ej wara
tjänqa kaw, för än vi fall en tär på Tand.
11, Och om vi nu den lustew har, att sätta hvem hom diktat har. Så hafwa det re-
kenter Tor, hom blefwet fri för sikten i år. Tralila.
Anderssow, Pettersson, Lundström och jag. № 95.

1, Wämner jag eger det kaw jag bedra, ofta vi träffar i broderligt lag. Hvardagskwäll-
jen består uti fyra, Andersson, Pettersson, Lundström och jag.
2, Om politiken vi sällan hör prata, ej intiliter så del i vårt lag. Wi hafwa ung
då hvarandra vi säka. Andersson, Pettersson, Lundström och jag.
3, När enkring bälw af punsch och wodiro, lustigt vi hawlar att fösta en dag. Då
en kalaset vi reportiferar. Andersson, Pettersson, Lundström och jag.
4, Ho vi ej wänt på hvarandra vi lita, läro en hacka en kattan är tvog. För vi ej
pengar så lo vi på kuta, Andersson, Pettersson, Lundström och jag.
5, Supa ost fulla det gör vi så hällan, wykna vi äro ej heller en dag. Men vi äro
så dä wänt emellan, Andersson, Pettersson, Lundström och jag.
Dricka är bra, läta bli är bättre. № 96.

1, Thack jag kvarfat ihop en vira, att både helan och halfan priso. Ej praktisk
erfarenhet ett rör, som gjort att kupen är utwärtt skiv.
2, Wäm kommer med fogelkvitter, wan uti kommaren ej längre sitter. Man tar
en bäl och en ut på sjön, då kwakar kupen då är han skiv.
3, Flora kommer med blomster bandet, kring dal och fjäll far man ut på landet.
Man slår sig ner uti ängen grön, då kwakar kupen då är han skiv.
4, När marbli varmar man igen sin skoda, man kör på hufvudet och börjar bada.
Och sedan för man i dykarlin, en farlig badkup och den är skiv.
5, Oktober kommer med vindar kalla, och blommen vissna och löfven falla. Och
uti backen står ragg kom spiro, då kwakar kupen då är han skiv.
6, Wintern kommer och dito isen, och dito julen med stekta grisen. Och grötet
lutfisk och färska bröd, då kwakar kupen då är han skiv.
7, Hvad Lundstedt tjänqt är skänt gränsen, det säga Sveriges de wykna wämner.
Förutan kupen man lefwer bra, dricker endast vatten kom fiskarna.

Fågelskådarna drama. № 97.

1) Å Österwalen där bodde en fiskare med sin hustru och barn, som sällan besökte kyrkan och ägde i stället vild.
Att spela upp ett drama med händelser från bibeln, som sällan besökt undervisningen och fyllde alla blad.
2) Och denna ungkarl kommer att Helga Fågelskådare, en hög och gammal adel från Hedeskär en skäld.
Besökad i den äldre ej ännu vägen var, fast en och annan fattig, till vanvett med hedersbar.
3) Finns av Helga under kändis en sällegång, som hjälp hon upphöjt gifvet, allt med intriger vång.
Hon hade spridit det ryktet att Tambe en man gift gift, att sinnet hans vinna den dåd togs en grift.
4) Men allt som sällegången skred fram vid Hickerstad, man började misstänka att vitalite inte bad.
Men snart en kvällen med posten kom brev från Helga att, jag kommer åkern gift gifvet det om hans sinne vad.
5) När detta brev framkommen läs upp för sällen det, man utaf vig i lifvet ej finnas skall ett fjäl. Ty
när en brevet läser det är jag redan död, och Tambe vig för att gå att det brevet läst.
6) Nu blev på Barnvik glädje det var vid julfest, att man kommer riktigt bägge att det blev julfest. Till big
Tog Helga under sin fru Tambe var, det stod att i brevet hjälp Helga skriftet hans.
7) Och redan andra dagen när det blev morgon nat, tillfälle fråken Helga att stort förfärligt sprat. I=
från sitt hem i Stockholm en sägit att hon sjuk, det blev hon ej fortfarande och vänga är hon sjuk.
8) Om morgonen man hände i alla Stockholms blad, en olycksfall på Helga man inskade och bad. Och
hoppade hon av utan för en galenskt det, en Fågelskådarna undrat, det fattar fjäl och det.
9) En olycksfall och Helga det kom hand mitt, och flyr från sitt arbet i hästet en man dag. Men
prio blev alla ty så en annan dag, bekände Helga sätet på vig det gjorde jag.

Bonden och kråkan. № 98.

1) Och bonden han körde till marknaden. Hejom, hejom fallerallera. Där låg han en kräka
som satt och gol. Hejom hejom fallerallera.
2) Och bonden sandi rädda och för hennes " " ej ej var den kräkan hon bitar så mej. " "
3) Men gumman hon satt vid sin spinnrock och spann, " " när låg du en kräka så bitar en man. " "
4) Och gubben han spände sin bägge fär hem, " " så satt han den kräkan i bägarte tre. " "
5) Och kräkan den fördo han hem i sitt hus, " " ej talar du läpte di fruntrum gnud ljus. " "
6) Och kättet di fallade under i det. " " fruntrum en kunstek som stekter så fat. " "
7) Ej skimmel så bägde di allan par bäter, " " fruntrum di toffla som gjorde så man. " "
8) Med dunen di stoppade dynorna bju, " " och bundar de kattan till trumdra och tu. " "
9) Ej ungarna gjorde de kolfjäl, " " som flickorna bruka i midsommarkvä. " "
10) Ej vädlen de nätte en kyrkspira upp, " " och hundar det stillen kyrkstol mot upp. " "
11) Ej stroofet de gjorde till gungande stepp, Hejom hejom fallerallera.
Det stärkte som vändan på Kattegatt geck. Hejom hejom fallerallera.

Prälkningsarmén. № 99.

1) I England har bildats ett samfund af diner, som framkallo höjen dingt mina öfver. Ty de
hafva fått en excentrisk idé, de kallo sig sjelfva Gudsprälkningsarmé.

2, De präkto ew wongen de präkto ew kröllen, bröd geigen och drängar kwä jungfrun wanwällen. Hw
wog har jw Pipen längt oackrare ew, än alle kapteinkten oid präktwingrawen.
3, De bäro plakater pattätto på baken, så gjöpatte kallen han inte till waken. Och det
skall bägdo att kröllen kow hetet, kaw gå i arwen kow rekagt och bli präkt.
4, Eu dag så berätte arwäns generalen, dock ej af den kärlen kow gå uppå balen. Nu gjöpatt
de skulle ha i kin arwe, Ty det ono bra Ty så wurode de.
5, De där på begäpor sig af till Karlskrona, att begudiga bätrawänner präkto pärkona. Hw
Tänk kröllen aben för detta Gudsbaw, de kwäjde sig gjöpor i bajenar gaw.
6, Predikan giek bra fort den blog sig så wogen. Ty för officeran af kärlek bägen. Ja eg
wwar officeran från präktwingrawen, kow här ordat ono till elaka saken.
7, Det war ju ett aben för detta officeran, Ty kroppen ew bäälde oanuligt wed wera. Ty
Tanne kwä pillar kwart kow till arwen, blott för att bätrawännen ha skädat kwäben.

Nein wugdow. № 100.

1, Pi big och bendig backe wed Tannis beströdd, där står en liten kojo i kröllen jag är född. Med
hw dröing wakta så gannad och ängå, wed dunkla Tanne äggar där fant kwä glugga på.
2, Jag födder och uppfostrader på alla bästa sätt, och ibland dagdunt Tanne var jag så fin och nätt.
Tannen ellerbusta på backje kröga bud, där står wäll wanu uppstickwadt wid stora boarta ord.
3, Jag ofta hafwer läpfat wid en annan dräng, i bragdu och på wejdu på åker och på äng. Hw
gäller det att kappa ja blåta och kapelakast, så är väl jag den största kow fint på denna ort.
4, Jag käp wig lite fulla när jag var ätta år, jag winn den glada tiden jag winn den kow i gå.
Nein fader kaw var barta i skogen uppå jakt, winn moder sitta äfwen Ta tiden uti akt.
5, Jag minn min gamla fader kaw i fränding fäll, och så en skaff predikan kow så kaw för wig
hall. Så kunter jag min wäjen och kade gubbatig, kaw jag min wugdow ujuter kaw dunger det dig.
6, Jag minn min gamla fader när kaw blef wäget ond, kaw klampade i gatan kaw skäfde i ond.
Kaw sägen ono wattu kaw rätt ono wäget kek, kaw läde wig att läro i Lutkers katekes.
7, En moder jag och hade en kaimma wed gott mod, Ty kräwinn flatkan ono kaw kärnte klund.
Jag ofta hört kaw säga att fan min ono en tok, för kaw att kaja kindag och läste i en bok.
8, En dagen och jag hafwen i Stockholm stod kaw ber, kaw kläder sig i sidan kaw gå i gröna sken.
Kaw tittar uppi sidan Ty baken är så kär, en wug besprad läjtwant kaw hälla kemma kär.
9, En gatte och jag hafwen den hälla jag så kär, kaw spela och kaw dansar kaw sjunger och kaw bär.
Här de min lilla gatte en de will lyda wig, så inom wägra dagar kaw de så lifgardist.
10, En sänger och bekymmer de walkar oid will brist, så ilar jag till kungen det skall jag finna fist.
Ty kräwinn flatkan lifsar will gamla glada wed, jag tänker min sänger uti den klara flod.

Stockholmsvisa. № 101.

1, En aften uti Stockholm spatserade jag, där wäkte wig en flicka kaw en ocka kaw en dag.
Kaw en fjuriando ögen de gjorde wig behag, så jag tog den flickan kang en fall af sitten.

2. Jo ettan sopte flickan med förjutande min, så jag han lagt en kammen åt sig och min kutin.
Där skall vi kwäka ettan och så en flatta min, gjorde att jag skulle in på flickans ettan.
3. Tre trappor upp till sovsalen min sökning jag fick, där jag sekta min lilla tacka ettanstflicka gick.
Så jag kan då med jag finnunen den minkamn, att jag kan att kwäka på den flickans ettan.
4. Om vallen var så åfan min plåtbekhan tog, guldset och guldringarna hon genom fingrarna drog.
Hon lemnar ej annat kan efter sig, än den lilla flickans krog var full af ettan.
5. Om morgonen var jag vaknade min vänd hon bullar på, han vilkta den lagan den han aldrig
kunde få, Så då får jag själf med den kungen vägå, kring Stockholms gatan för att tälja ettan.
6. Jo nu så har jag tagit hela vulden omkring, min liten till den flickan han jag aldrig glömmer till.
Den som så kan bedraga en redlig gjunen, drog mig ut på Stockholms torg att tälja ettan.

Husarvisa. № 102.

1. En sista jag för eder nu vill sjunga, och varna er alla unga och min vi är unga. För att tjuvskan-
nan det är ett ärlt lif, det har jag fått erfara i min tid.
2. De behandla folk likasom di arma djur, de instängsla dem uti en bur. Där inte so-
lust strålar lyka kan, och hund och ögo ej skiljas från varan.
3. Jag har tjänt hustan i fyra långa år, och än ett år jag ämnar tjuvskan. Gud gifve
att den dagen skulder gram, då jag blir fri från dessa hårda band.
4. Och när min tjänt hustan i magra år, som tiggare man då till afsked får, Med
kroppen lutad mot gatan fram, man får en stöf och blir en vandringsman.
5. Uti arresten där har jag min hamn, det var fär kapral Ledberg var hans namn.
Jag slog en bitt och sedan var det slut, du skall i arrest tills du får vete hut.
6. När Sergeant Lundberg han kommat dessa till, och tarmar på mina kinder
fall. Jag uti mörkret inne i en rund, tills i ett hörn man slumnar in en stund.
7. Nu här jag sitter inom lås och bommar, vi kan väl tänka att min tid är lång. Jag
tänker på min vän så många gång, hur går det hemma och träffar dagen lång.
8. Och därför gokar jag eder unga vill, att vi må aldrig gifva en hårtill. Nu tänker
jag på min ungdomstid, mig gokar lyse uti so och frid.
9. Och därför gokar behåll en lyckliga kan, och gå ej här i edra unga år. Och gå ej här
i edra bästa dar, ty ej en stund vi får på flickan kan.
10. Vill någon vete hvem vikan dikten har, så hafver det en ung man hvem tjänt prinse
hustan. Som i arresten legat många gång, min afsked tar från detta mörka rum.

Postlandsvisa. № 103.

1. O fosterland du ädla dyra jord, vid dig jag evigt bundet mina ödan. Om bistånd och
vård mig mäter på min stig, "din torgva vän jag blifver en i döden".
2. O fosterland du ädla dyra jord, ej någon man skall dina dagar skära. Men kommer
han med hänjningar och med, "din tappra gokar vakta vog din ära."

3, Nu kommer ofard och hård krigets larm, och hela fosterjorden börjar skälfva. Då hvallar blodet i min unga barm," och gladligt mot faran jag går".

4, Nu skuppar jag så gärt ej du min själ, fast jag går bort i min ungdomsdagar. Nu gör i minnet väl min ungdomstid, och minst jag stred för Sveriges helga lagar.

5, O flicka kär min stund blott i din famn, är allt hvad jag af lifvet vill begära. Ju går jag bort i hjertat bär ditt namn, och dig för kraven och för landets ära.

Grefve Sparre och Elevira Madigan. № 104.

1, Sorgeliga saker hände än i sina dar min vänan, sorgligast är och denna, om Elevira Madigan.

2, Wacker var hon som en engel, ögon blå och kind så röd, smärt om lifvet som en fågel, min hon fick en grymmen död.

3, När hon dansade på bina, lik en liten lärka glad, hördes hjertskrapen bina, ifrån fyllde hävkars rad.

4, Ju kom löjtnant grefve Sparre, ung och vacker utaf bord, ögat lyste hjertat dare, min hans kärlek den blef hård.

5, Grefve Sparre han var gifter, barn och maka hade han, men från dessa nu han rymde, med Elevira Madigan.

6, Han till Danmark flyndes fälten, men den tog en sorgligt slut, för uti den vida verlden. Tänkte de att slå sig ut.

7, Det tog slut med deras pengar, ingenting att lefva af, för att undgå ödets stänglar, sökte de sin ro i graf.

8, Grefven tog pistol i handen, fattar mod och sikte tog, skottet träffa Elevires hjerta, skrapat hon andas från hon dog.

9, Hän i alla ungdoms glada, vi hon aldrig lever för, att vi ej i blod så bada, vän en gång vi skolen dö.

Fattbäng. № 105.

1, Den ed jag bunit Gamen är hög och allvarsam, Ty är fall är barnen där hon har vandrat fram, hon har vid Ludvigslöga hon har vid Fredrikshall, följt hjertan till läger ännu i dessa fall.

2, Jag vill och troget följa med dig i lust och nöd, och klyfva stridens bölja, till läger eller död, vi stormen vilda hopar, i stormen trängs kring dig, med gnäll och blott du ropar, till ett förgät ej mig.

Fosterlandssäng. № 106.

1, Du gamla du fritiska du fjellhöga nord, du lyste du glädjeriika skiva, jag helsar dig vänaste land uppå jord, din sol din himmel dina ängar gröna.

2, Du trovar på minnen från forntiden dar, då ärade till namn flög öfver jorden,

Jag vet att du är och du blifver hvad du var, och jag vill lefva jag vill dö i verden.

Till Sverige. № 107.

1, Wi önska din lycka ujuto du goda Sverland, och dina barn uvlåta med fridens lifvande band, du ej till sällstand hinner med kort med kpåt och gräl, på dygdens väg du finner, det ofördrutna väl.

2, Rättfärdighet förblifve i din regeringshäll, och hvardräkt folket lifve, så blifver bindan lätt, du följer denna lära och tryggad vilet vär, sjelfständighet och ära på denna grund består.

Fosterlandssång. № 108.

1, Wuxen rekt ur bland vina fjällar dufvans blommor hvitta bröt och di, himlen ler i österns ljusa kvällar, solen kysser dig i skog och sjö, hvart är hvarven här i purpurväg guldbelagda ozun skiftande, liggo ängarne i doftande läger, och i lunden dunka källarne.

2, Jag jag kunnen hälsen glada vinder, ut till lunden ut till fågelsång, att jag älskar den till björk och linden, sjö och berg jag vill den älska, se den än hvar i min barndomsstunden, följa backens dans till skarvad sjö, trakten sång i furuskogens lunden, att vi fogelns lek kring fjäll och ö.

Skånska soldatens sång. № 109.

1, Fäderneland vi ofta sjöo, i krigets allvarliga lek, vårt mod och gråt till en början vi prisjöo, vid skrigens fredliga ek, hur vänligt berolen på krigarne veder, och skuggan omfamnar de sjungande leder, de sjungande leder.

2, Så ryckte vi hurtigt bort fram och tillbaka, med begeret hoppi hvart fjät, och tänkte med fröjd på en blomstrande vaka, så skön med en gång i kvät, den ej har en vaka han har väl en tårna, hon längtar till brudskol så innerligt gunna, så innerligt gunna.

3, Så flygo de glänsande dar i vårt löger, ty krigarens kall är ej svårt, det skänkte land-skapen hon. Skandinen äger, det hårliga skäne är vårt, det viljom vi vårda och pröja i fridn, det viljom vi modigt försvara i striden, försvara i striden.

4, Nu tänder på fädernas grönskande blåtter, det blodiga krigets en brand, fram kuler och kanon och fram bajonetter, det gäller att fredo vårt land, och hurtigt mot fienden hären vi ombo, kamrater vi segra och dö med hvarandra, och dö med hvarandra.

5, När dödens klunga din glaf öfver fältet, hon uppå mot himlen och skyn, minn stumbrek den gamla stridliga hjältar, ej vinkar vid himmelens tryn, blott en vi hvarsten i hjärtat de bära, kamrater vi de min dock segra med ära, min segra med ära.

Hvem är din vän. № 110.

1, Hvem är din vän? Du tror vänner finner, så länge du på lyckans höjder står. Nu hvar och en af dessa hvart försvinner, så hvart din lycka bort tillbaka går.

2, Hvem är din vän? Kanhända lekkamrater, i från din barndoms lyckligare dar. Nej

hon har fått en högre platts i staden, hon winner kwappnat. Hvem hon fordom var.

3, Hvem är din vän? Kanhända du hon glatt, dig skaffade uti ett munter lag. Nej du är fel det var blott vid kalatt, han var din vän och hon en ende dag.

4, Hvem är din vän? När lycken bort gått ned, och bleko widen för din hoddo blir. Hvem höker upp dig det är ditt bekymmer, hvar är den vän hon var din vän i går.

5, Jag är en vän! Fly till din wederkjärlo, fast ofta glömd hon kämmer dig igen. Om din stund hon fidde dig med twästa, hon är och blir din ende tamme vän.

Vikiad af Jeppe Jeppesson. Nr 111.

1, Ett vara kär det är en himlo plägo, det har jag ung fått af erfarenhet, För jag har tänt i min wängen lägo, jo som har blossat värre än en raket. Men Lottas hjerta låga, en gång vi gick och språko, vi språkade om kärlek hopp och tro, och hon wint arm om Lottas lif jag slog.

2, Vi gick till dans uer hos Per Olo i hagen, vi valsade af gammal lust och glöjt. En tid jag såg en blick jag blef belagen, en man en kyss var lågans högsta höjd. Men Lotta ville hämnas, hon skrek de skulle skämmas. Den kyss de gaf tillbako de kan go, min lägo slocknar ännu ett lo tro.

3, Ett vara kär det är en djäfla plägo, det känner vi ung likabra som jag. För lungt det känn ung wängen gång i hägo, men tröstigt vär man glickans hjerta tar, För jag båda ville hafva, och följa dem till grafva, Mitt hjerta sprack, jag gaf dem hälsen var, men nu jag tjänar det lilla jag har kvar.

4, Nu är jag gifter med min lilla Charlotta, jag har en ko och så en liten gris. En glyta hon fick en liten stund i förkott, jag tyckte sjelf hon likvade mig pretis. Men nu så djäklar i den lägan, hon mig nu så skall plägo. Nu hjunger jag vid vagga hvarje dag, du hällskap jär kanske en vacker dag.

Kärlekssiko. Nr 112.

1, Den förkjusva inttar ingen vin, i den lyta wäta wisvatten. Men hon sopar kom och kom tillbaka, jag blir din bud, jag blir din hulda maka.

2, Den förkjusva ingo tårar har, di har sumnat i en bäck di kler. Men go bleko kinden täpver spåren, af den brinnande förnumo tåren.

3, Ack du tänker unterwärda Gud, hur har glömt din vän din trogna bud. Om hon har jär makt med människor hämn, trogna löften stanna ej därinne.

4) Men kanhända så en vägro är, du till den lyckliga stillo graven går. Lever du i okänd orten, när dina slägtet hvilar under jorden.
5) Den jordiska hvilar där så tyst, hemmet unga hjerta har jordlivet skaf, ren dina vägen för mig säga, skänkte ens et hjertat fast det dröjde.

Kärlekssviko. № 113.

1) Jag gick mig ut spatsera en ocker sommarkväll, för att söka mig en vän, Men när som jag spatserat en fjerdedelsmil, men var skulle jag finna den Då kom en gamla gingande som uti bättekläder var, med en så ocker flicka och jag blef ganska glad.
2) Godafton min flicka jag sporde henne till, har du haft vägt väja i kväll. Nej mig så väntligt svarade ack ja min bästa vän, skall vi gunga ett stycke igen. Och jag med flickan gungade, och broderen hem ner gick, och tänken en gränner så mången kyss jag fick.
3) Men när som vi spatserat en fjärdedelsmil, kom vi fram till en trä liger bel. Men där var ingå stäktinger som hörde mig till, och jag hörde af alla et tal. Ja hnas var det för en gamla som kom med flickan bit, kan han så ho den ären att komma på vänt.
4) Och jag blef lätt heter jag ville gerna gå, men min flicka hon följde med mig. Så gungade vi ensligt till hemmet fastergen där var ingen som kunde se mig. Men vi ströd mig till rum där hvilo skulle jag, och jag blef her den flickan till det blef fjerde dag.
5) Min fästmö heter Elin och Borgström heter jag, och jag är ju en kom pet gesell. Jag murare är till yrket den jag var fem år, och jag är ju en krigaretsu. Min farbarkrowmarkläder i Helsinis är, nu fäkter jag för flickan så gott som jag förmår.
6) Nu har jag sjungit vitan nu är jag så vägt, finn här vägen i min proposition. Som ingå verktyg hafver som han kan murare med, för han bela min murarebrev. För nu så har jag penningar och det i överflöd, nu lefver jag med flickan så vägder till jag dör.

Jouar Trofet. № 114.

1) Jouar så hette en Herrans profet, han bodde i Ninivi stad som vid. Han gömde ju bud Herre lagar och bud, och gaf sig i gunst mot Herran sin Gud. Som dudelan dudelan dudelandej — — — —
2) Men stunden han blef af Herran hell tvärt, i hamnen han vändade hamn sin stjert. Han stog så i öfverbättjärnvo på, och gick med så stranden och kristlade så. — — — —

3, Där stod nu en gång en begravet, och Jona sig köpte en gårdacks-
biljett. Han steg så ombord med sitt packa och packt, han satte sig
hos skepparn och sprejade kvack.
4, Och när som de kommo en stycke på land, då blef det en väder
som hände ibland, Kapteinen förgrymmas skyllde Jona för det, som
låg i spegatten gaf ifver och grät.
5, Så togo de sjöman profetens person, och drog honom i hafvet för-
utan pardon. Där låg nu en hvalfisk som hungrs och svalt, han
slukade Jona med stöflar och allt.
6, Där satt nu nu Jona i hvalfiskens buk, han bikta sig sjelfsvo
och kände sig sjuk. Han satt på en repen och blickade stum,
på allt vad som hände i det ödliga rum.
7, Så gingo en dag och så gingo två, och Jona han satt på sitt rep-
ben ändå. Men han hade svårt med sin lott blifvet van, om
det ej från gapet nu droget som gan.
8, Men det var just därför som Jona blef rädd, i synnerhet som han
var sommarsvart klädd. Han vände sig därför åter en gång,
Till Herran med följande heliga sång.
9, Och Herran blef vänd i en saberligt time, han gaf så hvalfisken
en kräkpulfver in. Så Jona blef utspytt med hickelig fart, som
det står i bibeln så tydligt och klart.
10, Och så gick den Gudman till Ninivi stad, och log sig en fyllo
och gjorde sig glad. Och sedan predikade Jona skemmi, som
de Ninivister allt sköt ut.

En vitsa

1, Det var en gång en man som gått i timmo, att gå på sitt en vacker
aftontund. Men hans kone var det en vimmme, då log han väg-
gen om Charlottenlund, bravo bravo bravo lund, bättre i Char-
lottenlund, bravo bravo bravo lund, i Charlottenlund.
2, Hvad han sag det kan vi väl begripa, hvad han tänkte kan
vi väl förstå. Uti en svår där buskarne stå Tita, där lag
hans kone och drog med en student. — — — —
3, Studenten tänkte att han var i knipa, då so hans kone i tum-
mo ögonblick. Kära man du kan ju väl begripa, att vittu-
dero bara botanik, bravo bravo bravo lund, bättre i Charlotten-
lund, bravo bravo bravo lund, i Charlottenlund.

1, En hänv
kan gå.
band och
2, I Yugg
Men hälsa
pig.
3, Si wann
med sin
no hust
4, Och vad
hjelpter
väl att
5, Och den
no uppå
hemmo
6, Det sku
ligt slag
väg fra
7, De hade
stå. De
i kärn
8, Han h
ingen b
dåjo b
9, Jag tro
ning b
hustru
10, Se här
vänkta
lämnkt
11, Si wi
hand.
kuit
12, Wäst
verlom

Hustrumordet i Yttergårdsö — № 116.

1) En hösttorsdag på en gång vill berättas, om huru det wore äktenskapet kan gå. Olycklig den som sådan på jordriket, han är i wärkets band och böjer gå.

2) I Yttergårdsö ängar och i Åhus socken, två wakar gifta blott en liten tid. Men hade de wore kärlekspilsen tagit, och det blef slut med äktenskapets pris.

3) I wanwett woro denne hans hustru, betraktar hon medbestämning med sin man. De bägge bikt på plaren framgång funno, att nyckorna hustrun lifvet från.

4) Och nattetid det dådet blef förövadt, då wor och hon med wordet hjelpter åt. Med kol och slag de hemmet nöt bedöfvade, de tänkte väl att Gud det icke såg.

5) Och den de hemmo ned i källaren släpa, just klädde de dock kläder na uppå. Den gå han sjelf vid eftermiddagstiden, och letar efter hemmo i var rå.

6) Det skulle betar att han sjelf nedfallit, i källaren och fått en dödligt slag. Han stängde dörren stugan eller stallet, då han på väg från hemmet sig begaf.

7) De hade wod att elds och att städs, att ingen skulle något mer förstå. De hade wod att hustrunn lik päckläts, och släpa hemmo ned i källarrån.

8) Han hade wod gå bort och dricka kaffe, men smakade för öfrigt ingen bit. Jag tror wog att hans samset hemmo plägat, just han att dölja brottet gjort sin flit.

9) Jag tror ej att han gick där från med nöje, den de förövat denna gemenn brott. En förning det var hon wordet nöjd, den hittades i hustrunn hufvudhår.

10) Så här hur sådant lätt den kan förföra, där han i hjertat blott en wärktlas på. Han leder wemkan just att illa göra, och den med lömskhet tyste med sitt bort.

11) Så wiste hustrun blir ett blodigt offer, och det just för sin egen wekes hand. Hur svårt på sådant sätt att wakar blifva, där kärleken ej kunt förenningsband.

12) Wärt var på detta ställe vog en kärlek, men den var blott till denna verldens gods. Och när ej det kunde vog erhålles, förbytes denna kärlek till hata.

13, Och hustrun som var vämodsamma dåtter, hon hade icke mog ikom
med sig dit. Men girighet kom till att mot änden, den drifvar ef-
ter mer och mer med flit.
14, Den lilla korta tid de kommande efter, midt hustrun dock att gämma
förskjuten bli. Hon hade ingen glädjedag i lifvet, den var för-
bytt i verkligt elände.
15, Wisst var de hemmet svårmor från den flytten, men gjorde
ej mycket till besök. Det sägs hon ville huset själf betjäna,
och herrska öfver stugo, stall och kök.
16, Och hmen var af hemmo inspirerad, de hade dolda samtal natt
och dag. Blott den som något sådant själf har prövat, förstår
att det för hustrun var ett slag.
17, Och hustrun hade länge tyckt sig ana, att något mot i deras
uppsåt var. Men såvet kunde hon dock ej utspana, dock åter-
nade hon än i hemmet kvar.
18, Nog kunde hon själ förenas af flytta, Tillbaka till det gam-
la kära hem. Men gifve Gud att hemmet själ får flytta, från
jordens strider till ett bättre hem.
19, Wad hemmo förestod hon förskräcka, då hon ett blodigt offer
måste bli. Jag tycker att var mänska skulle fara, för sådant
äktenskap att komma i.
20, Han relat lika själf för hela brottet, och därför fräckt hon
dolde med sin mor, Dock af bekännelsen nu kommigt blifvet
att de tillsammans gjort båd hon och mord.
21, Till döden dömda hon och moder blifvet, de skulle delat ett
och samma slut. Men Konungen åt Sveen nåd hon gifvet, så
har det sista utslag fallet ut.
22, Dock måste mordem lekvit vista lifvet, det blef för hemmo
mog ett svårt beslut. Så går det när man sig den onde gifvet,
och hon får drifva hela verket ut.
Warningsord till allmänheten i anledning af hustru-
mordet. N. 117.

---

1) O mänska slå sig för att brist och bäfva, du som en hustrumor-
det lära får. Du kan det inte vittet icke gäfva, det följer dig i
spåren var du går.

2) Ack gugling du som denna häng får höra, och minner dig i äktenskap

lego. Låt denne verkeligen göra dig ej förfärad, och bringa dig i dan=
vetskrud och so.

8) Se till att hjertlig kärlek bevarad kunder, emellan dig och den du
innan To. Att du ej blifver till trohetslöse bryter, som de får
svara för på domens dag.

9) Tro ej att prest till äktenskapen kan skifta, om det ej förut är skif=
tet i din själ. Ty gemla ormen kan det så förgifta, att du din ar=
me hustru slår ihjäl.

10) War ej förtrogen att hustrunes fel att tåla, du bör med stora kär=
lek hå förstag. Låt ingen här i världen dig förråda, att åt din
make gifva hugg och slag.

11) De har väl ännå lärt hur det står skrifvet, att du bör öfvergifva
far och mor. Och hålla dig till den du hjertat gifvet, så länge
i får lefva på vår jord.

12) O kvinna jag dig äfven vill uppmana, var ej förtrogen att tro
på kärlekstal. Ty kanske du beredar dig ett band, som slu=
ter med elände nöd och kval.

13) Hur lätt det går för kvinnan att förledas, men ung i års
dagar skada får. Men ack hur svårt om hemme skall beredas
ett sådant slut som det här ofvanstår.

14) Ty jag därför detta till en varning skrifvet, åt unglingar och
jungfrur en hvarann. Se till att innerlig kärlek blifvit,
en verklig grund för äktenskapets band.

15) Och skulle någon träffa någon mer, som har ett barn som
dig en vän utvall. Jag äfven du en varning dig till gods, och
det Guds ögon skada ofverall.

16) Lik icke att den kärlekens utslägte, som uppstånd är emellan
vän och vän. Blif icke du en af de mörker gräcke, som finnas
uti hjertan hän.

17) Du skall för dina barn ju en gång svara, om du i ungdomen förleds
dem. Det tager ej att då dig falski förklara, ty Gud är rättvis
Tänk därpå min vän.

18) Så Herren Gud ske alle väl bevare, att ej den mer att förledas må.
Wäl äfter den till evig att förvara, men hemmet på bredet följer ej gå.

En blick på prästlistan.

1) I Örkeviks socken det var en prest, för hela församlingen blef han

han en pekt, till hvem man hade sin lit och sin tro. Till det man var färdig att fly från sitt bo.

2, I sparbanken hade han penningar in, och prästen betrodde en kassa och skrin. Han lockade alla bå stora och små, att insätta pengar i banken också.

3, Men trodde att socknen var lycklig och rik, svart gamt att den ena den andre en lik. Ty svart var man färdig go upp till ceriom, det fick man för det man till prästen hade tron.

4, Han var ju en herde för själarna blott, han skulle ej om hur med kroppen det gått. Men vog kunde han till sin kropp så sig bra, så länge han pengar i banken fick ta.

5, Han var ju en herde vog visste väl om, när tiden var inne att klippa sin får. Han klippte dem voga och ullen han tog, men det hvem själf uti fängelse drog.

6, När jagden från Ourby till Ekenes kom, då började prästen att tänka sig om. Skall banken nu gravskar hur skall det då gå, för mig och min hustru och barnen de två.

7, Ja nu är det bäst att till flykten jag tar, att ingen må veta var han jag befar. Han packar ihop och begifver sig af, och det gick så fort som det kunde i traf.

8, Men redan den blef ju dock icke så lång, svart hoppet förbytter i lessnad och tång. Ty bort öfver hafvet kring flig telegram, var prästen än finner så vog skall han fram.

9, Af prästen för häradet hemstader han, som spåning man hvem i Dannemark fann. Han forslader hem och till Ourby det bar, och sedan som fange till staden han far.

10, Nu sitter han fängslad inom lås och bom, uti Kristianstad der fick han sin dom. Hvem kunde väl tro att det så skulle gå, för den som vill hetas Gud ord att förstå.

11, Nu kan han ha tid att betänka sig där, hur illa han gjort emot menniskor här. Han tärat mång hjertan och bragt uti vrå, ja kanske i brist på sitt daglige bröd.

12, Fast vårdanstalten till Hungerhem stått, ej kunde upptäfvas den som han var fått. Med alla de pengar i banken han fått, kan han ej förvinna sitt verliga brott.

13, Så blef hans bedräglige hjerta upptäckt, lånt innan hans penningbegär blifvet stäckt. Från predikostolen förkunnades att, han var från sitt prestoembete afsatt.

14, O menniskor tänken till Herren er lit, tren icke på prästen med allsar och flit. Ty han är ombytbare han tänken vi, fast kanske man tror han är rättsligen fri.

1. Att vi tid fingick mellan hans hemkomst från Dannemark och färden till Ourby, i det ifrågavarande ärendet vå här till läsarens vetskap anmärker.

2. Då vi erinner att han blifvet förd till Malmö Cellfängelse för att där undergå det honom ådömda straffet.

Rekrytvisa — № 119.

1) Jag reste från min hem, med glöd och lustigt sinne, af löftets fagra tal och socktets dunkla minne. En man mig varning gaf jag skulle bli hurar, att tjena kung och land samt hjälpa en och var.

2) Derom ej frågan var då jag skall underskrifva, på detta papper satt min framtid skall förblifva. En fånge jag nu blef i ser år längan tid, det var en olycksdag en vexling i min lif.

3) Jag sitter i en bur mer passande åt djuren, på golfvet är min bädd, mitt sällskap det är muren. Han delar och min borg det hjälp uppå hans vägt, ty svårklädd är han genom och sorgset är hans sätt.

4) Här får man in sin mat lik fågeln i buren, och äta får man den liksom de arme djuren. Då golfvet i en grå där får man slå sig ner, så brukas i arrest det är en krigsmanér.

5) Här finns uppå min cell ett fönster som ett öga, där solen strålar in ifrån sin himmel höga. Där strålen brytes sig på mängo tusen sätt, ty galler är där för som spindelväf så lätt.

6) I denna bittra sorg jag mina händer vrider, mitt bröst det höfver sig mitt arme hjerta svider. Skall detta ej to slut olycklig är jag då, för tiden är så lång, som årets dagar gå.

7) Ack hade jag fått vett i mina ungdoms dagar, då hade jag ej behöft att lyda krigsmans lagar. Då hade jag ej behöft att lyda domen dregn, det hvarje mensko flyr, som sjelf det har försökt.

8) Ar detta Sveas land är detta krigsmanslagar, de behandla folk som djur handtera dem som slafvar. Som uti hednaland där mörknet råder än, så hvilar hatet än bland sina lärde män.

9) Nu slutar jag min sång på minnestafla skrifven, det jag författat har mentiden har förlitet. I denna bittra sorg där glädjen aldrig bor, där ängslans sorg och kost, gör lessamheten stor.

Fältsång. — № 120.

1) Bort plog och spade ur min hand, kom svärd och bajonett. Jag går ett slätt för kung och land, och skaffa frid och rätt.

2) Jag köper ej en annars blod, mitt eget säger jag. Ar jag för ung har jag ej mod, försök om jag är svag.

3) Dansk eller Franzk hvad heter han, som ej vill Sverige väl. Han skall på kämna hvad han kan som ej är fodt till träl.

4) Farväl min far vältrigna mig med ett par Herrans ord. Och den förgät ej det är krig, blott skot i lugn er jord.

5, Gråt ej min mor var nöjd vi har en stridsman å ett land. Det är på Herrans väg jag går och under Herrans hand.
6, Ej utan Gud en sparv förgås om jag minns skriften rätt. Vill Gud så rubbas ej ett hår fast kulor hviva tätt.
7, Vill Gud så ser jag er ännu och blir er åldens tröst. Och kör min plog så flink som nu med äran på mitt bröst.
8, Å väggen hänger mitt gevär med mången blodig fläck. Der ser min brud som himmärd är hur jag har varet käck.
9, Så fort går mången vinterkväll då jag berätta kan. Hur Sveriges här stod som ett fjäll då prinsen fördes ann.
10, Men skulle jag vid fredens bud då alla komma hem. Och gå med er att tacka Gud ej synas ibland dem.
11, Hur sätt att då för land och kung vid ärans segerrop. Hur skönt att saknas ren som ung bland Sveriges kämpahop.
12, Min flicka som till kyrkan går och ser den raska trupp. Men ser ej mig skall med en tår å himlen sucka upp.
13, Å hoppas hon i evig fröjd hos Gud å räka mig. Och sjunger med hans vägar nöjd o Gud vi lofva dig.
14, Farväl så tröng blir hyddan här och hjertat sväller upp. I fäll i fäll så fri är vår så rask både själ och kropp.
15, Dit vill jag öfver haf och land där man i elden går. Där vill jag stå med svärd i hand och döden se helt vär.

En ung och vacker Militärvisa. N:o 121.

1, Då jag i vaggan låg och var så liten som så, vid militärmusik mitt hjerta slog tik tik. Och när som jag blef stor samt kom från far och mor, jag till en löjtnant drog mitt hjerta gaf. Å han var löjtnant vid Husarerna han förde strax mig ek för-us. Till Westäck till en villa i galopp, en månes efter de vi opp är du nå gå den.
2, Nu en garvist jag fick med hälning och med skrick. I dans var han så käck han hans ställigt skägg. Men blef å kro-norna och till manöverna han drog. jag gaf å trum till en dragon. Å han var löjtnant vid dragonerna en fröjd för alla kvinnpersonerna. I Skodsborg i en sommarpaviljong där läste jag hans hjertas tröng.
3, Men snart log min dragon en dag min permission och redo bort min väg men jag förjta ej. I en artillerist kom i min väg till sist.

vi for med fartyget till Köpenhamn. Jag log åt gossen och trogovera men han mig munter till kamrarna, artilleristen var en glad gosse med mod och sant uppå en gång.

4) I Köpenhamn jag snart kom riktigt på gå fort, artilleristen gick men jag då genast fick en följeslagare till kär, fastän jag tröttad är av hus hemarbete i en tid. Jo Westbäck Skraderg är förbarande, men Köpenhamn dock bäst förädlande. Där har jag fått mig en ny bekant, en jernvägskonstant.

En Kärlekspoira. № 122.

1) Där stod en flicka vi en hage till hemme som där en ung gjömen. Sög hanjär där ut så här allena, gif mig det hjerta som jag begär.

2) Så er begären kan jag knappast tala, förty jag är af för unga tåm. Et tjenestemen kan jag vara, men alla kärlekar kan jag ej bli.

3) Jag har en vän jo om han lever, som för tjo är han drog bort från mig. Jo lever han så har han mitt hjerta, och är han döder så har han hennes själ.

4) Jag är den vännen som för tjo är den, som för tjo är den drog bort från mig. Som stöna ungfrio i min armar, jag är den vännen jo sitteklig.

5) Ar detta hemming att hvad du säger, så vis mig ringen som du fick af mig. Jo här är handen och här är fingret och här är ringen som jag fick af dig.

6) Och flickan skärs hon skedat ringen, till dess hon blekvade och för tillgrus. Så log han hemme i sins armar och kyste hemme så innerligt.

7) Jo här i flicker och flicker alla, lägg hemme vitan uppå ett sinn. Och varen tröstna mot edra gatter, som hemme flicken var mot gatten min.

Den lustige Koppardslagaren. № 123.

1) Om jag inser min stöd för så och ut tigt hemmagå, och nät till en kneber ej fattar fyrkel bwå. Så er jag nöjder med min dag då under fill min blöt, så tjunger jag till hammarslag med glad och tjuflig röst. Tra lilo lolo.

2) Och tillet hjertemgen min igenom fönstret in, så blir jag i blinken så nyfiken i min sinn. Jo hemmer blick som röben varm, takt i min hjerta gå, och fäller fast i armen så en den bättre blåt. Tra lalilo.

3) Om torgen min för nätt gå han tläggan bucka fat, jo bucker min flicka och tar på land ut åt. Så koppardslagar gör min tjäl det ej den minsta nöd, ty han bekymren blåt inga

En ny och vacker sjömansvisa om en brigg som gick förlorad i Nordsjön. N:o 124.

1) Kom alla mina bröder i min hafven ett fiskt ord, så ta vi oss en bryta på lilla Brigen Pet. Kapitenen het Rawlins han var från Göteborgs Stad. en hera till Amerika Filadelfia det var.

2) Sen gingo vi tillsammans på brigen 11 man. och gjorde brigen färdig så fort vi vunnen kunn. Vår lost vi nu in=tlufvade och brigen liggo till, den gingo vi från hamnen att under en god vind.

3) Men Augen och Fargen som vi passera nå, fåtten den brun=ska loten han skall ifrån oss gå. Sen tusto vi vårt ankar och passo så vårt lot, vi stygo hätta korn och den är sitt till not.

4) Men ingen kan väl tänka så lestant som det var, att skiljas från sin flicka den man så älskat har. Men brigen gjorde 10 till 11 knuts fart, så tänkte vi att hinna Amerika med fart.

5) Den 18 Oktober jag ej förglömma kan, om kvällen klocken 8 så vattnet steg upprang. Gick ifrån vårt fockmast gick ej på samma gång, gick ifrån vårt stormast men den fall upprätt.

6) Vår lida vårt matter var gången ifrån bord, gick ock så vårt stymman så nät på samma gång. Men hemm gick vi belgomed lifvet upp igen, med plågat gick han lefva till morgonen kl. 5.

7) Kaptenen var gossar hvad skall vi göra nu, skall vi beskomer lotta och hätta båtar ut. En vet di ville gifvat en vet di vartte mej, för ut att gå i båtar o mej det gör vi ej.

8) Kaptenen var tillbaka vi ej i båtar gå, för skall vi lida faran vi bli på vattet kvar. Ty vagen är fälliden och mattan stunder till, och stormen och vädret som hit ju haver vilt.

9) Kaptenen var gossar i min hafven ett fiskt ord, lät vi ej ver=det fallo fartan det lyner vårt. Kom kapa från oss liggen så att vi klar kan gå. Han hugger hål i brigen och så gå vi ikoj.

10) Men äntligt gick vi ligte på en Hamburgs paket, som mellan Filadelfia och Liverpol den gick. Vår han oss gick i ligte han kommer till oss så, vi hittade ligeder om hjälp vi kunna få.

11) Den Hamburgska paketen han oss mottager väl, Han fick sina be=

gel det bä
vi så fran

1) Wid lägo
kommo ler
ket tungt
2) Men fö
min Pla
jag hört
3) Vårt är
glädje m
dig för m
4) Ett sitto
slag. Jag
är den gl
5) Dock ha
skulle f
gen van
6) Men f
hemlefve
outträgl
7) Så kvad
fäst m
dig hera
8) Godafto
ifrån B
i lägen
9) Och Elin
kommo
förnäm
10) Jag fo
hette ja
sitta mä
11) Hafsta
kriget m
hastigt m

get åt bättre fria väck. Och ivärtigt längt omvägen så kunno vi så fram till staden Filadelfia och där gick vi i land.

En Militärsiko. № 125.

1) Wis lägo lägerstället vis höga Hummeberg, det var en ensam kvinna likt hvem vet hemmet fäg. Och tårar fill på linnet på hvitket längt hon spann, när längtan uti spjälen den lös ofen blom.

2) Men fältskärkvinnen stärig hon ewt öget tog, det är väl tis åt den min Ola från mig drog. Uti den Faders fejden och ej en ens ord jag hört af honom heden han ligger vitt i jord.

3) Wänt är han från mig tagen med kulor wer jäln, och bättre är min glädje min stolthet och min värn. Hvar natt i mina drömmar han bleg för mig stod. men den så dog den lille så bort mig allt min mod.

4) En sitta öfvergifven är ut och är in, det är en längtans öde af ödets hårda slag. Jag heden är begränsen och sjunken är min kraft. och liten är den glädje som jag i lifvet haft.

5) Dock höll mig modet uppe i flera vintrar än, jag tänkte att jag skulle få återse min vän. Det tider en begrat hon ung bonnen gen vann, skall aldrig fred komma så tänkte jag i blant.

6) Men fred kom dock aldrig af hetsning eller bud, kanhända att han lefver och har mig glömt o Gud. Den tanken var mig bitter och outsägelig, om begen ville hata och falla öfver mig.

7) Så kvad den arme Elin en kulen höstdag, hon såg sig så förfärad uti sitt lugna läge. Hon hörde steg utanför hon knäppt sig hårt hem, fältskär i stugan stöder en ställig kiddekrum.

8) Godafton så han sade godafton och Gud fred, jag kommer ifrån kriget och från det hälsoled. Och trötnad är min gång gata i lånet mig väl hus, och låter mig få hvila hos er till dagningen.

9) Och Elin hörde vänligt den gamma herren ord, jag är en ensam kvinna och ensam på vår jord. Det ingenting att bjuda en så förnämt gäst, behöfver inte hellsa blott fodet är min häst.

10) Jag fodet har tillräckligt den vargen lef min ko, en bådan stälig hette jag ej om ont kan tro. Jag säger också bjuda ett nåd av vitt vet, men jag gät ut en vändning och efter hästen det.

11) Haftack du goda kvinna det har jag det vänt gått, jag utan lof en krigsman tar för sig på vår ort. Vi kommer så från kriget blåt Elin hastigt ut, det gör jag hela vägen nu det ändligt slut.

12, Om mycket lät det tala jag är på kriget mäll, här är så mäll och
kefligt och allt på bästa sätt. Och sjelf i ungo åren det synes
att ni är, hur kommer det att ensam i så vill sitta här.
13, Det är vår Herrer vilja hemslag och icke min, jag hörat jag blif-
vet skjuten och sytten är min kinn. Men man gått uti kriget
och fäkten är han död, jag ber ej hälsa af honom det minsta i min nöd.
14, Han skall ej tro det värsta av kistekvinnen barn, för har han
öpen fallet så finns det männen kost. En kommo hem en krigsman
börjaga sig för en, för det förstagifta sig och göra fler barnen.
15, Ack käre min hedre ek tala inte så, min Ola vill jag tryg
igenom lifvet gå. Men om min egen tryhet mot eder Ola blöt,
så vill jag av o hedre och kistan Elin röt.
16, Grät ej bat kistekvinnen med en fjäfärad tro, han tjenstenhar
fördätat vid Liljehögt skratten. Som tyske benämner och
kallade hans Lod, den mannen vill jag minnas det av en man
med mod.
17, På min kno jag beder vältigast ett nåd, det ni om honom
mera ej tro en tappert råd. Som uti Sverige höjer kanhän-
ra för ett tum, han tjänade sin konung i käppningen vid Lund.
18, Ack vetta ej jag vad jag vet att det är så, en bleck syntdärid
lyta i Elins ögon så. Ja har han tjänat konungen så höjes
mig ej gråt, han har mig ravet tryg min Ola så fälat.
19, Det gör han av att hjerta bat kistekvinnen blod, och röt
den arma kvinnan inte sitt röst av stål. Du är en ädlig
kvinna åt mig är att förgod, fast av din Ola blifvet tyg-
märtar tillsvedod.

Om Kriget i Skåne. N:o 126.

1, Uti Augusti Månad så arden lyder så, att Karlsborgs bataljonen
till Skåne skulle gå. Uppå en fältmanöver som konungen
bjudet har, vi packade vår kental och så var saken klar.
2, Vi hade uppå tåget från fästningen Karlsborg, men
det var gantska trångt där var för mycket folk. Be-
tåker kärrorna så noga o äcuppå, att manskapet
uti vagnarne var hemma skellistå.
3, Vi hade till Svedala det lag tå mil från land, vid kom vi
ut om kvällen och där var mörkt och skumt. Men det

blef lyckter Tanke så där blef gjort som det, vi hälsade två flickor vi träffade på vägen så glad.

4) Och redan stog vi läger det var uppå en höjd, där lade vi oss att sofva och därmed var vi nöjd. Men morgonrodnan upphäfver snart öfver oss till tåken, och då var vi ej vana att komma upp igen.

5) Om morgonen klockan tre då blåser hertigt Hopp, vi ställer upp i leder marcherar bran opp till Pråkebergs slätten för att slå läger där, och gåra oss i ordning till nästa dagt bestå.

6) På Pråkebergs slätten där var kanaljet nog, så där var Albuitter med skörtet fullt af mod. Och Svålander grundade det var en bataljon Jönköpings regemente där öfver läger slog.

7) Dessutom fann Husarer och artilleri, de voro lika gossar och unga liksom vi. Vi hälsade dem alle och lopade hurra, och alle dessa skuppar tillhöra kåren A.

8) Dessutom fann Jägare och det var kåren B, Jön Stor och Södra Skåne och Kronobergare. Och Skånska dragonkåren och Wenäs artilleri, de voro lika gossar och unga liksom vi.

9) Dessutom fann Husarer och det var Jön Karlsberg, de voro lika gossar till skupp och sjal och mäg. Och jägare enas gasse en kungligt utvalt folk, vår hälsade i Nässjö och talade med oss.

10) Strax söder om Svedala fienden stötte på, han ifrigt oss bestjutar vi gjorde öfverå. Vi kunde fort fanvet fienden vika fick, tillbaka fick ny förstärkning då vi tillbaka gick.

11) Men i den vackra skiten vår Konung vi fick se, han på sin häst nu ridet vid sidan strax bredvid. Han blickade på leden som framför honom stod, och vi jublade alle att vara hurtigt mod.

12) När anfallet det var slutadt Kung Oskar till oss kom, han strax höll hästen inne han tog sig vänligt om. Han var så nogsamm=ma hur vi i striden gå, om vi kan vara värdig att följa fanan blå.

13. Och seven fattigick striden i fyra timmar lång, vi skjöt och
ifren segrade som ofta är i fall. Så Hackaberga backade
vårt slaget stod, i striden hade vi tappat men mista ej
vårt mod.
14. Och synt det var fördjärligt att strida uppå det, den dagen
kan nog komma att Svenige kon bli blekt. Då kon det fös=
tat kriigsmän som mod i bröstet hade, bergens edra
kriigsmän till dess blir dystert det.
15. Om någon lust att veta hvem vinan vikt det hade, så hafver
det en gosse som uppå wanöset var. Som tillhör bårdsjö=
ven som uppå Radaberg var, ja han det vikt det vinan
en vacker kvinst det var.

En vacker visa. Nr 127.

1. Ja jungfrun satt i kammaren och stickade på marskin.
Och fram kom det en båtsman den ber hon stiga in Skala.
2. Hör du min lille båtsman hvad jag vill säga dig. Hade du
ej lust att spela guldtäningen med mig.
3. Visst har jag lust att spela guldtäningen med dig. Men
jag har ej det röden guld att sätta emot dig.
4. Ja sätter du din kappa också den gamle hatt. Så sätter
jag min mödom den tar du aldrig fatt.
5. Den första guldtäningen på spelebordet kom. Den
sköna jungfrun tappade men lille båtsman vann.
6. Den andra gång guldtäningen på spelebordet kom. Den
sköna jungfrun tappade men lille båtsman vann.
7. Den tredje gång guldtäningen på spelebordet kom. Den
sköna jungfrun tappade men lille båtsman vann.
8. Den silfverstickade skjorten den vill jag gifva dig. Om
du den aldrig mera vill tänka uppå mig.
9. Den silfverstickade skjorten den tar jag när jag kan.
Men jag vill ha den jungfrun som jag med täning vann.
10. Ja hästen med guldsadeln den vill jag gifva dig. Om du
den aldrig mera vill tänka uppå mig.
11. Ja hästen med guldsadeln den tar jag när jag kan. Men
jag vill ha den jungfrun som jag med täning vann.
12. Då tio skepp i floden den vill jag gifva dig. Om du den

dig mera till tänka uppå mig.

13) De äro skepp i floden som det går när jag kan. Men jag vill ha den jungfrun som jag mest tänking om.

14) Men jag vet hälsa lika det vill jag gifva dig. Om du den aldrig mera vill tänka uppå mig.

15) Din fader hälsa lika det det går när jag kan. Men jag vill ha den jungfrun som jag mest tänking om.

16) Jag jungfrun gick i kammaren hon kammade upp sitt hår. Gud nåd mig aldrig jungfru sånt giftermål jag får.

17) Men bättman gick på gatan hon klingade med sitt svärd. Jo du får bättre giftermål än du är värdin värd.

18) Jag är ställ ingen bättman fader du säger så. Jag är den bäste Kungason som i från England går.

19) Om du den bäste Kungason som i från England går. Så skall du få min mödern och min jag hade två.

En lekstuvisa

Nr. 128.

1) En vita vill jag sjunga och sången lyder så. den handlar om de gossar som i Rattskärna gå. Allt om en kommendering som vi hade haft i år, och den det glada lifvet som vi tillbringa får.

2) Från blåsingar och vämet av ömt farväl vi tog, och kastade i från Skåne allt upp till högan nord. Det var det bästa det möter som vår tillvaro var, och vi den alla kände så noga en och var.

3) Det första vi fick höra så var det gå på vakt, och höra uppå gatorna marcheras uti takt. Till Kungliga flottans högvakt och ovrets klang gå akt. Vi alla fick marcheras allt med en lätket takt.

4) Det första vi fick höra i denna garnison, att hälsa plikt och skärpning är kniktarts instruktion. Det hedrar svenska kronan så mycket som vår lär, att bäkna skriva läro och med allt annat det.

5) Så vill ett någon nämna om det bästa vi har, i synnerhet kaptenen som är en duglig kar. Och jom löjtnanter finner på kommenderingen, och alla äro glada för vårt trefliga besäl.

6) Den visen skall vi sjunga när tågen med att gå, och vi till Skåne
kommo där vi hade rätt fått. Där en får tillfälle make en om
sin käre vän, de stå med öppna armar och tillfälle att igen.
7) Om någon lust att veta huru vitan dikten har, så hafver det
en gamle som ifrån Skåne var. Uppå Tordsäbed det hade hon
aflagt sin dyra ed, att Lowiska fanen följa hvarthän den vistas väg.

En ny vita om Hagström N:o 129.

1) En vita jag ämnar berätta, som är till hjertat bit gå. Så
i vår församling det mordet begått, hvars like man knappast
har sport.
2) Men Hagström han går och funderar, hur han nu skall tage
sig fram. Han vill till Amerika fara, men penningar har han
ju ej.
3) Och tanken han genast att hämnas, att mörda och stjäla är bäst.
Och därför så går han och mördar, det folk som han hatar det.
4) Nu sitter han inom dess murar, och är ej mer som fågelen glad.
Han tänker den tiden förrinner, snart blifver jag åter väl fri.
5) Fångvaktaren sade till honom, i morgon skall du komma ut. Men
svarar ni får mig tillbaka, får mörda och stjäla skall jag.
6) Nu är de hafva förfluttit, sen Hagström sin stöld hade begått. Så
brottet han ständigt det tänker, han trodde att det skall gå bra.
7) Det var ju på eftermiddagen, den 12 januari kl: var 2. Sen Hag-
ström anlände till stugan, der Pettersson med hustrun han bor.
8) Och dottern hon var nu där hemma, med barnet det lilla hon har.
Hennes man hafva de burit hem till hemme, han är skurkad vid
jernvägens bar.
9) Då Hagström anlände till stugan, kände ingen den fame igen.
Men trodde han sade sig vara, en jernvägsarbetare där.
10) Hans begäran att få bo där i huset, han skulle nu arbeta på. Han
tillägnad blef hvad han hette, jo Pettersson är ju min namn.
11) Vid aftonmåltiden var äfven, Karolina närvarande där. Hon
känner nu Hagström ej mera, hon tänker ej heller något ont.
12) Sen bordet är blifvet afdukat, går enkan ju in i sitt rum. Men
dottern hon stannar därinne, och talar med grändingen där.
13) Och kvinnan den gamle hon sitter, och talar upprikt med hon. Kar-
lina hon säger så mycket, för hon hafver mistat sin man.

14) Och Hagström har frågat ne gunst, det finnes väl penninger kvar.
Jo hundrade kronor har hafvet, som hon skall förtröja sig på.
15) Ser går han till sängs för att sofva, men kunde det inte ändå. Ty
mordet han hafvet i tanker, ty mördar och hjälp han vill.
16) Nu stiger han upp ur sängen, och tager nu klädderna på. Han
söker nu efter de nycklar, som alltid han uppå sig bar.
17) Pulejen han tager på bordet, och slungade den med kraft. Igen
nan på gubben den gamle, som sjunker till golfvet med hast.
18) Med en hopp springer han öfver den gamle, som ligger och badar i blod.
Ser går han till sängen till den gamle, och krossade hufvudet strax.
19) Den blodiga gran han tager, och sätter i kistet i vrån. Ser går
han in till Karolina, hvem är det hon frågade strax.
20) Jag vill nu be er att få stanna, för de gamle nu slagit ner fall. Hon
genast går in till sin fader, men Hagström han mäter en hugg
21) Ser går han till sängen till barnet, det skriker hon inte så när. Han
talte i vänliga toner, och mäter med gran en hugg.
22) Han söker i hundrade kronor, men finner blott kronor ber. Från
lif hafver han nu afliftat, men ännu finns lifvet i er.
23) Han drog fram den skinn som stod der, och packade bakom på.
Ser går han till stallet tar hästen, och sedan så sätter han eld.
24) Han sätter sig upp i den skinn, och ilade fram öfver bron.
Han ser sig så åter tillbaka, det lägerna krypa sig fram.
25) Nu sitter den mördaren fängslad, för brottet som han hafver gjort.
Gud gifve han måste bekänna, det grävliga med han har gjort.
26) En ej jag nu åter vill säga, föräldrar och vänner och slägt. Samt
alla som vandra på jorden, ber Herran bevara er blott.

Fångens bön på mordet. № 130.

1) Till fängelset jag går nu så stillo, mina händer äro bundna med jern.
Och tårarna på kinderna tillo, snart sitter jag ensam förlät.
2) Ack ena bröd skall jag väl göra, vid sidan af mig går en vakt.
Som skall mig till fängelset föra, snart sitter jag ensam förlät.
3) Jag sitter nu inom dess murar, och är ej med som fågeln glad.
Jag får min mat ur andra, lik fågeln uti sin bur.
4) Min moder och fader det hemma, de sucka och gråta för mig. Och jag
synes jag hörde en stemma, att de vandra på vilfarten stig.
5) Det är lätt för en yngling att falla, för så har det i verlden gått mig. Men gifve
Gud att han ville mig tillåta [illegible]

6, Min moder hon gråter så svårt, för mig hon uppvänder sin bön. Hon har fått så många mängo tårar, som en moder kan fälla för en son.

En sjömansvisa. № 131.

1, Det var en ung sjöman från Dalarne han kom, han friade till en jungfru skön Sellin hette hon. Hennes tankar var fremodige hennes hjerta det var stolt, när hon sin ögon fästade uppå en ung sjöman.

2, Skön Sellin, skön Sellin, skön Sellin sade han, din unga falska hjerta har satt mitt lif i pant. Men om din falska hjerta en gång skall ära dig, så får du en gång svara för brott du har gjort mot mig.

3, Nej aldrig nej aldrig för dig ej för nån annan, ty jag har älskat dig längt mer än nånsin jag kan. Håll upp med vedervillelning håll upp med dess attak, tro aldrig att jag gifter mig med någon sjömansson.

4, När sju år var förgångna förgångna kunna omkring, då fallen lille Sellin i febelsjukdom in. Den sjukdomen var blandad med kärlek och stor sorg, han kom ihåg en kaska sjömen han en gång svarat nej.

5, En dragen han af fingret guldringen en tro. Tre, ty om du stolte sjömen till en minnesro. Jag får ej längre lefva jag får dig aldrig se, nu lägger jag i graven i graven blod för dig.

6, Adjö min hulda fader adjö min hulda mor, adjö min lille syster och min lille bror. Adjö till trogna sjömen som har en kärlek mot, som säga vill till unga lif på sjö och vattnets flod.

7, När alla är var gångna så Sellin döden var, stod alla kaska sjömän kring lille Sellins graf. Häftande brister Sellin som en gång varit min, nu brister han i graven i graven blod för mig.

En vacker Husarvisa № 132.

1, Husaren han kommer ifrån slagfältet hem, och hans kläder äro lifna itu. Det första som han frågade så frågade han så här, om hans flicka han lefver inu.

2, Ja han lefver och han står sig gentemot bra, ty i dag firar han sin bröllopsdag. Ja i kan väl tro att husaren han blir glad, och han leitar sina länder uti hvar.

3, Så springer han till stallet in, där han sadlade en gångare så god. En rider han väl fortare än himla fogelns flyg, för han ville vet brudparet se.

4, Si godafton min brud, si godafton min brud, si godafton min skönaste brudgom. Ja du skall få belöning för trogendaste gång, du har taget min flicka med våld.

5) Je inte skulle jag väl lidas för dig, du som är en så simpel hura. Ej sällan har du pennings men slotter i till sinn, packa dig uppå dörren med hast.

6) Je jag hafver tjenat min konung så god, att sedan jag var i min tjenstens år, Ock inte är jag rädder när som jag i striden går, hvarför skulle jag då lidas för dig.

7) Huraren han drager ut sin sabel så blank, hugger hufvudet af skä nade brudgum. Se här skall ni få se att huraren äger mod, när han ser sin käre sinne i sitt blod.

8) Ko vagn derefter så kommer där ett bref, att huraren han skull åter uti krig. Den refver han från slägtinger från vänner på sitt hem, men förglömmer dock aldrig sin vän.

En packet kämnarbiro

№ 133.

1) När man mycket kämin dricker, dunstarna i hufvudet sitter. När man uppå gatan går mången puffa då man får. för dicili dicili hoptante kämnin i sju do å ko.

2) Wäktarenar stora skrockar, piskade mig med sina stockar. Den så lade de mig ner i en liten kullebäl. — — — — —

3) Skogvaktaren den andra dagen fick polisen fatt om saken. fullehundkar du får gå lät mig se du passar på, att du aldrig mera skall komma på de drucknas fall. — — — — —

4) När som jag kom upp på trappan ropar mig den tjocka moffe Har du varit något fine, skall du in på nummer tre. — — —

5) När som jag kom in på hålet vällte de mig ner på golfvet. Sgnabroder är du här jag har äfven väntat här, jag har äfven stupat ner uti samma kullebäl. — — — —

6) När som jag kom hem till kona då fick flöjten en annan tone Kommer du hit du käre själ kom så dricka vi osten pål, jag har drömt om dig i natt all du i afverten satt. — —

7) När man har en sådan kona bra går det med fyglens tone, det med all skämt glant fürli hurra för vårt fyllen, kammerater på en gång det är äfven på min sång. — — —

Gömantviro

№ 134.

1) Det byggder ett skepp uti norden, Albertina det var ju hennes namn. Albertina lät så vara Albertina ingen fara Albertina det var ju hennes namn.

2) Den skjutan ligger färdig till att lastas hon skall lastas med kalor och med kut. Hon skall lastas lät så vara hon skall lastas ingen fara hon skall lastas med kalor och med kut

3) Ja den skuten ligger färdig till att segla, hon skall segla när vinden blåser god. hon skall segla lät så vara, hon skall segla ingen fara. hon skall segla när vinden blåser god.

4) Ja min graf den är redan grafvad, den är grafvad bland böljorna di blå. Den är grafvad lät så vara, den är grafvad ingen fara, den är grafvad bland böljorna di blå.

5) Ja min grafsten är redan restad, hon är restad bland klippor och bland skär. Hon är restad lät så vara, hon är restad ingen fara, hon är restad bland klippor och bland skär.

6) Ja min grafskrift är redan skrifven. den är skrifven på förgyllande Latin. Den är skrifven lät så vara, den är skrifven ingen fara. den är skrifven på förgyllande Latin.

7) Ja min flicka sitter hemma och gråter, hon gråter jag vet ju ej hvarför. Ja hon gråter lät så vara, ja hon gråter ingen fara. ja hon gråter jag vet ju ej hvarför.

En visa om Karlskrona. Nº 135.

1) Ahjo i Skåner ynglingar vi hade fyra år vårt hem. då buckade många flickor när kommer vi igen. Nu ligga det ser månader den tiden blir väl lång, den ene med den andre sig muntrar med en sång.

2) Ja klockans hufvatoner hvart hvart man hör som går, och alltid hörs man ropa på den som post skall stå. De mörka längo nätter som vi på post skall stå, vi blir slätt inte roligt men vi får gå inåt.

3) När vårt besätt sig ställer som vi vi läro skall, och vi den tiden läro som vi därpå har lärt. Vi lärt att rakta fänget vi lärt att stå på post, vi lärt att exercera och göra halt och front.

4) Ja mycket är att lära men mer att tänka på, de Skåner vackra flickor vi ej förglömma nå. Här finns väl åtven flickor uti Karlskrona stad, att göra sig bekanter med men det kan inte jag.

5) Jag såg en många kanoner uti Karlskrona stad, jag såg den stora fästningen som låg i vårt fistvar, jag såg hur skeppen byggdes invid Kungsvallen där, jag såg hur böljan fästa invid Stenbacken där.

6) Med två bokstäfver skrifna och penning är hans namn, ja han som diktat visen han ej den djungo kan. Kan hända någon läser det är ett dumt besvär, så lägger jag min penna hon böjer blifva svar.

Garnisonsliv

№ 136.

1) En vis vill jag sjunga och sången lyckås, om handlar om de gos-
ser som i Karlskrona gå. Det är en kommendering som vi hot haft
i åt, och den det glada lifvet som vi tillbringa få.

2) Från slägtingar och vänner ett ömt farväl vi tog, och sedan enlig
order till samlingsplatsen drog. Där vårt bejäl oss möter som oss
tillbelat var, och vi dem alle kände så nogo en och var.

3) Och sedan vi intogekte i denna garnison, ja utaf kommendören vi alle
togs emot. Och strax blef vi indelte i våra logement, och vårt be-
jäl blef delat, på vår pluton blef strätt.

4) Ett hvad jag er vill säga kamrater på en gång, så lät ej mod det
falla fast tiden den synes lång. Ty det skall vi ej göra vi skall bot
vaker bli, och stå som lejon fasta uti ett blodigt krig.

5) Nu få vi praktiseras i många handtering, med vakter och posta
det som vi få öfver in. Så mycket få vi lära som ganska nyttig
är, och vårt bejäl de hafva fått oss ett stort besvär.

6) Bejälet få vi äta på denna långa tis, för det di vill oss lära etis
och gymnastik. Och åfven göra vakter och så uppå lektion,
därför är vi kommenderade till denna garnison.

7) Och sedan genom posta så mycket lära får, att vakta mot fien-
den om han skulle tränga på. Det ganska lätt kan synas om
han vill lägga ann, i synnerhet på posten som postar på Rungsbu

8) De största längo nätter som vi hå posta får, det är Karlskrona han-
nar som vi bevaka få. Och öfvermodet fienden han skulle tränga
på, att vi må honom hindra och den tillbakaslå.

9) Det mesta som vi lära i denna garnison, att hålla pliktens och stäk-
ning är kniktlats instruktion. Det hedrar svenska kronan så
mycket som oss lär, att kunna skifva läkna och mycket mer så där.

10) Nu vill jag litet nämna om det bejäl vi har, en nyss underviskning
vi fått gu en och var. Hur kunna vi dem hedra när vi afskedet få
det enda som kan blifva är tonna hurrarop.

11) En spis och sluten vidning ett vi lära få, att vi som tappra krigare
vårt land försvara må. Och så väl svenska fanan vi trogen följa må,
och såsom tappra krigare i slagfältet måste stå.

12) Hurra för konung Oskar hurra för vårt bejäl, hurra för tappra krigare jag
önskar et må väl. Vi nu utbildning hafva och lärdom hafva fått, vi kan
vårt vapen bruka med glädje och med stål.

lo när vinden
en fara. hon skeu
en blåser god.
s bland höjder
rafvas ingen
a di blå.
ter bland klipp=
hon är lättes
bland skär.
skeppen på för=
är skeppen
Latin.
ätet jag ock gu
ter ingen fara,

№ 135.

sueckade mån=
månader den
muntra med
en sång.
som går, och
mycka länge
te koligt men

vi den sedan
at vi lätt att
och gjort.
Skänes vacka
flicket uti
kon inte jag.
s, jag säg den
hut skeppen
en fläste

m, ja hen som
säger det är ett
tråt.

13) Den tid vi här skall vara den synes oss så lång, den är ju snart till ändo som vi önskat mången gång. Ju snart vi vändo åter hem till vårt käre hem, och kämmer hjertat klappar uti vår hulda barm.

14) Nu slutar jag min visa nu ändrar jag min sång, nu vill jag afskeda tago af denna garnison. Och äfven de kamrater som kommo efter oss, jag önskar dem den glädje som det har vall med oss.

15) Wisan har jag diktat för vämet som jag haft, till minne af de tider då vi tillsammans satt. Adjö i kammerater och så Karlskrona stad, nu reser jag till Skåne så nöjder och så glad.

En Militärvisa. № 137.

---

1) Sveriges militärer och krigarregestalt, vara hjertan de klappar och blo det är så varmt. Ja vi skall följas åt i det främmande land, vi skall segra eller då med hvarann.

2) Tänk på den dyra eden vi alla aflagt har, men tänk alding på de fahrna som wäler en och hvar. Ty vi har sverit Jarlen med svpen i vår hand, vi skall tiida för vårt fäderneland.

3) Sablarne de blänka under himmelen den blå, och gevärsbajonetterna di lindra äfvenså, ja hurra för de gossarne som i Karlskrona gå, exercisen vi snart lära få.

4) Ja se på Karl den tolfte som wolderns hjelte var, när han hörde de Danske kulorna så sade han så här, ja det skall hädanefter bli vår dagliga mark, vi skall tiida tiller fienden ängsliga sig.

5) Han var ju inte mer än på sitt 18 år, då han utkommenderade soldaterna till Bender där han låg. Och 8000 Svenskar slog 80000 man, det var hyske kejsar Peter till stor skam.

6) Och var Gustaf Adolf som för sin äro stod, och den gralmen 378 som han hjelp har gjort, förfäderna ej i Svenskar fart fienden att stå; vi skall tiida för lag och religion.

7) Detta båda kungarna vi nu omtalat har, di har varit tappre krigare men nu di slutat har. Men nu så har det swet upp ett ljus uti nord, som kan skaka en kejsare så god.

Ungkarlsvisa. № 138

---

1) När jag en waka går, då vill jag blott försöka att hemmet glädje åtnjuta så godt som jag förmår, jag tragen vara vill i alla lifvets öden, i det som i döden, blott höra hemme till, en waka är, hvad namn det det har, han skall då vara det jag är, och om det är i waklen jag han i rotet klär.

2) Det för
tropad
gan på in
ungo hop
vat gäng
3) Om han
det kan
jag flög
båda sum
lidsföda
4) Men om
gen för
te skall
bland det
det kunn
5) Hur sk
många
idé, det
välsigen
en klar,

1) Jag är
hem jag
2) Den för
tyckte är
3) Den und
jag dig
4) Ack om
jag talo
5) Jag nu
har haft
6) Adjö me
till sist

1) Men jag
att vill

2) Det förstå han ock skinkle, den skall ock glädje gifva, och hemmets trogna blifva. Så har jag alltid tänkt, och ingen barngeklädd, i stugan får inträda, och se den lilla sprida, hans bröst på min bädd, och unga hopp, hans växer opp, hans blomstrar opp med lidens hopp, och gång jag fyller i en stort glädjen högt i hopp.

3) Om hända skulle då, det gifvet mig en dotter, o hvilka fröjdetårar det kan ni ej förstå, om herren ville då den glädjen till mig bringa, jag flög på glädjevingar, att hvarm tacka på, att hafva trå, de båda två, man vårde då den passa på, det blir en dyrbart lidsfördrif, det kan ni väl förstå.

4) Men om det då blir fler, hvad har jag då att göra, då får jag trup pen föra, och bäfvar blir jag ej, de fyra kunna då, den gen te skall dig lära, den tjälle fick hon bära, och en i vaggan låg, bland trädant lag för hvarje dag blir lunggo dag förräkhar jag det kunde jag ej tala därtill är jag förtrog.

5) Hur skönt det är minsann, jag kan det ej förtälla, hur mångo mångo mentio tårar, dig trädant ömska kan, det hafven skön idé, det kan mig ej hända, det vårde mig ej hända, till min välsignelse, nej ensam var, i alla år, om då en gång jag tar en kilar, så har jag då den trösten, att jag vakant over sprat.

Tråkeriviso

№ 139.

1) Jag är en gallig ung tjänare, som pröjer böjans blå broly. Min hem jag har uppå böjan blå, där så mången tjänare lida får.

2) Den första gång då jag såg dig, då tårder alt som var i mig. Jag tyckte att du skönast var, utan alla dem jag skådat har.

3) Den andra gång då jag såg dig, då bad jag dig att älska mig. Då bad jag dig blifva huld och tro, och ingen annan tänka på.

4) Ack om jag talat om för dig, i ensamhet i gröna lund. Då skulle jag talat om för dig, att du aldrig mer skulle glömma mig.

5) Jag nu på hafvet farande, det är min lust det hör mig till. Ej du har haft en annan kär, och det för jag förskylten är.

6) Adjö min far adjö min mor, adjö min syster och min bror. Adjö till sist du älskade vän, vi träffas aldrig mer igen.

En viso

№ 140.

1) Men jag är en tenligen stor i water water water, och därtill jag tälle att min hopp att min hopp, och till hvart val jag tänker alla fader

98

13, Jalen Jalen, och det synes Jättelen på min Kropp. Bygg sieken en Kropp.

2, Fruktkötwälet smakat bäst emedan medan medan, det lär bollnen uti

14, magen gå magen gå, och den lat jag bums på kappet sedan sedan se-

dan, i det jag åter så en gödkalfslåt, bygg sådant en låt.

3, Men innan middag gå jag så dålig tålig tålig, att jag måmer

15, uppå allo sis allo sis, när som jag gått och blipoet så ihälig hä-

lig hälig, svänger jag i kappet uet en gång, bygg sådant en sång.

4, Men det är väl inte att förglömmo glömmo glömmo, stora fat med

bränevin och öl så med öl, och man kan väl kvappatt dåsom dömma

dömmo dömmo, och så blir man väl en smula kvöt, bygg sådan en kvöt.

5, Mins roekat juste blipoa tånga tånga tånga, sis hvart mål jag väl-

ter tum för tum tum för tum, mina bgeor är båd sis och båd långa

långa långa, och det är med vår jag kan få tum, bygg sådant en tum.

6, Och lär kvällen åter jag så grundligt grundligt grundligt, för att

jag skall blipoa likligt mäll likligt mäll, men det är väl inte

hellere underligt underligt underligt, när som jag svart sagt

svartt hela dan, bygg sådan en dag.

Mitilåtsis. № 141.

1, Wist är jag gammal ostrow och skröpelig och grå, men inte ej-

ter håten ni honom döma må. För han är en gammal man, som

har stridet för vårt land. Tralalala.

2, Jag var väl på min tredlande när jag en krigsman blev, och

uti krovans kläder så gladeligt jag dreg. Ja med mod uti min

barm och med skytten på min axel Tralalala.

3, Jag var väl på min adtlande jag en krigsman jag, och att

med Sveriges kronprins till Tyskland skulle dis, Ah gran-

coset pickte på i fåu topp och lät lå Tralalala.

4, Men kejsaren af Tyskland för det var Sveriges vän, men den-

na bonapatten för det var fienden. Men vi tvoldo honom

opp i fåu sjät och lät kropp Tralalala.

5, Men konung Gustaf Adolf han lider fram till oss, och bå-

da hanar ögon di lyste såsom blåss. Och han talade så hät

gossar det ni bränvin hät. Tralalala.

6, Och Stins han är gammal min 80 åtigo må, det gamla kräket

trodde att jag skulle bort och dö. Men den gången gick det ej, nej

min sjät gick det ej Tralalala.

7, Och kulorna di hoppa som äldre nåt man det, och vängen satte gugling blef lagd uppå det. Men af dem som äro kvar öfver lappade di vat Skalalala.

8, Och nu åt sitan hjungen och nu åt sitan all, om vägon som det gugling sill höra hatkent skall, så tag glaset uti hand och så hjung för fotlestand Skalalala.

Pauden och Bälgaken

Nº 142.

1, Jo jan så dumt det åt ändå, att ej ett öre hat på fickan, och hjöpnat uti en vängt som stå, och endast lomma glat på fickan. Jag tiset hälle än en tutk, min bana hedan skulas ammo, men kommet hät en bondetutk, så skulle jag vätjan med det ammo.

2, Och hela jorden svänget kring, som vingat uppå vädetkrakno, men skunt i det gät vät ingenting, det åt litet mogom kvat barno. Så minns den jag säkert stät, och stadig åt min lepuastbano. och lat jag mig en liten lät, så åt det litet mog som kvat barna.

3, Hvad helet du min gotte sag, jo Ola just om han vill vetat, säg skall du vätjung lo med mej, mej jag skall moss hem till Sketo. För hon åt min lilla fästemö, och mum den hat han som ett kustin, en kuekt på flickt hat ej mod, Ty han kan så om han vill ha ett dutin.

4, Nej jag hat hört di gelägat så, skrapentet prygel och med meto. O du åt dum du ej fästlät, du hat ej sådant att kiskets. Nat morgon kl 5 fät du, en Ulderalla uppå sängen. i skäpet bän mustplatkan stät, det lest jag dugo skall åt stängen.

5, En kack du fät så fin och gramm, och ofta talo den med kungen, blott att du åt en kkvant man, och altig vänten åt du tungen. Du gät och kommet nät du vill, och klippet öfver tungt arbeto, fät ata fläsk men altig till, det lest jag dugo skall hav veto.

6, En glät du fät för hvarje dag, på det gattenkök tin att bäro. blott att du åt en kkvant man, den du fät fanan trohet svärto. Till middag fät du mattet god, blit löjtnant om du dugo tin det. blott att du hat i kkstet mod, jag vet det tiktigt om du vill det.

7, Fundera ej säg bara nu, tin kvall du gjungkät fät dumkwakat, och skjuta ofta den med kkut, och fäkta ut ej tusan hako, Nog kan jag fäkta det kan han tio, och slass med tutken om det gäller, för blit jag arg då åt jag inte go, det dräjet inte längt fästan det twäller.

8, Jo se jag blit kkigtman det åt bestämt, för Kungl. Maj:t och kkrono.

---

kev en kkopp.
i tin bollnen uti
i hedan hedan se=
i lät.
en jag vänner
vet så ihälig kå=
i ett sätt.
stäto fät med
i det sätten kkunna
ej sådan en kvät.
att med jag sät=
io och det länga
dant ett kum.
endligt, för att
det åt vät inte
jag kvatt sagt

Nº 141.

kå, men inte ej=
med man, som

man tleg, och
d med uti min

jag, och att
e kko, att fjan=
lo.

sätt, men den=
med so kanan

tin och, och bö=
Talade så hät

mula kkäket
iek det ej, nej

100.

och bonom get jag på båten genast, och prisad vare mig för Tonn. Kom med min gosse till Kapten, han skall dig läro skrecka, ja ni ska tro jag är inte klen, warscheko sygna kuttiesko.

Eu Bisa

Nº 143.

1) Ja hör du Kuwo Stiwa Sketo Lisa, vill det koo et att höra en liten sira, då skall ni vara likligt lykt och stillo, och ej förkynnillo uppriktigheet. Talar. Så skall ni få höra underbara ting, som skall höra edra hjärtan.

2) För jag var blott en pratfret liten, när jag har flickan fiekt den först uppriten, och jag tykte att det var så roligt, och så förtroligt att kyssa den. Talar. Men ni kan ju sjelf tänka et, jag som knappast var en meter lång, kunde inte hafva några vidare framgångar i min kuttiser.

3) Men så kom det ändligen till ändo, här kom flickor ifrån alla länder, och detta var Kuwo Stiwa Sketo Lisa, Charlotta Lilla och min Blakie, Talar. De flöge omkring mig alla, och ville gifva mig en sjuttisju graders varm kyss.

4) Men si Sketo hon var vackrast hon af alla, hon kunde hoppa sjunga dansa Thalla, vacker var hon och jag blef betagen, och så bedragen ja gantska fort. Talar. För en tjenstflat vän i sällskap med Sketo, på tre kvart, begick jag en sjudjäfla dumhet, som jag bedan kom att ångra och fälla många tusen tårar för.

5) För när fyrtio veckor var förgängna, började hon att tycka hon var wånga, och ett bref med hast till mig anlände, du har nu tonne pillar bwå, Talar. Ej ej tänkte jag det det skulle jag inte hafva gjort, för så god var Sketo var så djäfla det hon nu, fick sjung hon och Thalla, nu svärjer hon och sprallar, som den värste hästade attilleriet.

6) Så att hästet hever sig på ändo, och jag ej hvet hvart jag mig skall vända, därför är det min stora nöd och min förfärar, och min begärar är vår den. Talar. Nu jag mätte komma och tagg Sketo ifrån mig, eller mig ifrån Sketo, för nu är det omöjligt att lefva tillsammans med Sketo längre.

7) Men emo ack hvad skall jag göra, jag tör ej längre stuta till mitt öra, för hvad hjelper det mot det Sketo, när jag med Sketa fiekt gifta mig.

Marsch. № 144.

Ja klämmen nog du får, om du i Stockholm går, att du på åt prohet som går för hvarje dag, och så jag säga vill att går dig alltig till, ty det så lätt kan du se, det jag sladdigt i och tramps hvarje takt, och du skall se till slut att du det klämmig ut, och alla gjort akt uppå din takt. Men se på Kalle där nu är han kär, med fjällan vid sin sida tra-ket Kalle sägen hela, och med samma klämm en djäkla klämm, gif akt på den och lär dig den att gå med samma klämm. O hvad stilig den promenad, vaktpatalen går för hvarje dag, musikanterna nu de blåser, ja nu de blåser på lovera, och så löjtnant tippar i säg, med två nätta fruntimmerstyg, och med blicken riktad mot taken, där går kaptenen med samma klämm.

Internationalen № 145.

1) Upp, trälar, ni alla stater, som hungern hjärt lagt uppå, det dåvar ni hällens kratter, svart skall utbrottets timma slå. Slöjan skall det gamla svart i grunet, slag stig upp för att slå dig fri, från mörkret stige vi mot ljuset, från inlet allt vi vilja bli, Upp till kamp mot kvalen, sista striden det är, ty internationalen, är alla lycka bär.

2) I höjden hädan vi ej hälso, ej gudar, furstar slå ocksi, ej tjelpa vilja vi oss fälso, om samfälo skall vår hädning bli, för att kräfva ut det stulna brödet, och för att stilla andens hand, vi smida medan järnet glödet, med tvingar och kraftig hand, Upp till kamp mot kvalen, sista striden det är, ty internationalen, är alla lycka bär.

3) I sin förgudning av skvälda, vänn gutbets hunger nämn hafi, ett ennat vår av att bli vänta, ej proletärens arbetskraft, hvad han skapat under nöd och tvång, vilag hjärnan hänat ej, när folket krävar det tillbaka, sin egen hälsa det blott begär. Upp till kamp mot kvalen, sista striden det är, ty internationalen, är alla lycka bär.

Hagströms vise № 146.

1) En vise vill jag sjunga allt med ett gladligt mod, den handlar om en flicka som bor på denna gård, som hat mitt hjärta fängslat med,

13, 2 sorget och med kval, jag önskar att jag orsa i himlens fröjdesal.
2, Den flicken var som stufvan när han till mogned går, han är ifrån
mig gången det var förlidet år, jag går nu ovandsamt som fogelen
14, uppå kvist, lik turtur dufvan klagar, när hon sin make mist.
2, 3, Så går jag nu helt simpelt ej oftast af en man, förlåt mig min
vänner jag går så godt jag kan, min sorg är ej mitt beteg, jag
15, lefver glad än då, jag är en fattig gosse blöt än och fugo är.
2, 4, Nog klämt det ungo hjertan i Karlsborgs skumma svalg, det hän-
skat ständig sin, min den Sommarsko barn, Vi önska allesammans
den dalen ons hät, den 21 Oktober den dagen han är hät.
1, 5, Jag vill mig länka ensam, så länge jag här går, i denna ensa
verlden och ingen flicka får, Hemt menniskorna tala det tar jag
inte vid, för jag får vandra ensam tillrees jag lägg i graf.
2, 6, I hulda vänners sköte jag hvilat mången gång, och så i kärlekens
gran slumt upp mången lifvad sång, Den liden hat man fått som
vindens fritsko gång, då vårlavinden blåser öfver bäda hof och land.
3, 7, Nu vistas jag i Karlsborg uten vinsta sorg, men hät skall ej
för evigt bli min fasta borg, Svart kommer vog den dagen med
hullaloo och sång, då vi upplösta blifvet och tiget sätts i gång.
4, 8, Ja då kamrater alla jag afsked af er tar, jag reser nu till vår-
ner också till min och far, Jag önskar nu att få se min svalla
vän, med hjelpa klara blicken och tigeka hennes hand.
9, Om vi också vill vela hvem vi äro dikter hat, det var en lifvad
gosse, som ägnar nu med er det. Hemt namn är 6 S. Hagström,
på 4 kompani, som kämper sig så trungen och aldrig vänsin fri.

Sång N:o 147

1, Glad som fogelen på sin gren i lunden, är jag nu af ingo sorger bun-
den, Petrus är min vän så andra säger, sudsvad jag äger alla det.
2, Han har fått min själ ur olycksvallen, gjort vänsta som den bästa
skallen, Jag är bara i himlafadershuset, det vädjutet lyser klart.
3, Därför vill jag nu lofsjungo Herren, min sorg hvad han burit gjer-
ran, Aldrig aldrig vet de kommo åter, fastän det lider så i bland.
4, Om än dyälla vola Corlskymma solen, ögon är ej lung till vädrlden,
Låt som timmar så alltid förkommer, och hjertat finner fridigen.
5, Nöjd som barnet uti moderskammen, tryggt som seglar i den lugna hamn,
Så med Jesu kärlekskamma hjerta, fram ostrumvärts hvilat jag.

6) Jesus är mig alle dagar nära, mig och mina bördar vill han bära. O det är så godt att allt på Honom, bäre vår och ego af hans hand.

7) Honom vill jag älska som min Gud, han skall ho min hjerta han allena, Jesu bud de äro mig så käre, hans ok att bära lätt och lätt.

8) Min min fader bord i ägskomlingen, o hur väl jag var det gatter ingen. Fäderneset hjeps vilda tumult, med stor förfarenhet älskar jag.

9) Min go är min lott på denna jorden, här jag är en gäst och pilgrim ovanden, Himmelsk hat en hem på himlastranden, det fadershanden leder mig.

10) Snart är prisgodtiden min förliden, Jesus kommer snart och slutar striden. Följ han ej på jorden och min like, så skall du ej vänta jag.

Sång Nr 148.

I de gamla fjällskogar, Högt i nordens kämpars land, Lejon ännu bo och vimmen, Sända i sin stora dagar, Skaldebragdens berätt, Och med sången tungefäll vanner, Ej de hjeltar som beborde, Hos nerkjölda Sälhird.

Fågelsången Nr 149.

1) Undan vikt tvärtan, Ej i bävens ljud, Mätar skilda hjeltar Ju hos samma Gud.

2) Ut en trädtig sig bugget, Hörd af ingen där. Fågelns dufva flyger, upp till Gud med den.

3) Kommer sedan åter, med sin glada ljud, Lunguat den som gräter, helsar i sin Gud.

4) Hälsar på de tälle, och på jordens grus, Det på lifvets källe, vänne eld och ljus.

5) Aldrig tröttar sången, aldrig tröttar tonen, Gud han glömmer ingen, fast han ofta glömmer.

6) Så min hjerta glömmer, evigt Herrans lag, Så min själ ej glömmer, fadrens outtröttlig.

7) Skaft mig fadren gjort, i hvar pröfningstund, Själen evigt blifvet, fast i Guds förbund.

8) Store tidens tvälle, ej min barnomsklid, Så ej glädjen hälle, i min hjertas bo.

9) Säkert han mig lätt, finns hvad jag glad, Sänder dufvan åter, med olivblad.

Blinka blinka stjerna Nr 150.

1) Blinka blinka stjerna där, hur jag undrar hvar du är, Ljusen loe=

Det du min syn. lik en diamant i skyn. Pliuko lillo skjemo dä
Hut jag undiat vat du ät.
2) Nä du skjömo det gätt ner, Star du kommer fram och ler, bö-
jar glatt din stillo gång, glimmat glimmat vatten lång.
Pliuko lillo skjemo dä hut jag undiat hvat du ät.
3) Wandraren gå vattlig stig, för dit hjer han ätofat dig, han
ej hade det att gå, om du icke glimmat så. Pliuko lillo
skjemo dä, hut jag undiat hvat du ät.
4) Opå du med blick så liv, lillat gemom min gatdiv, sluter
ögat ej förrän, solen visat sig igen.

Uldömda Sighkoänglat

N:o 151.

Kronofogden och Ville Hettestad församling i Skåne.

1) Församlingen egno ät himler sin dykkar, Men englarne
matta ej länge för sighkan. De allt inte stämmo med stilen
däri. Nej hät måste finnas i att harmoni.
2) Det åldiga templet man mytt restaurerat. Men och detta
englat man fått fabriksetat. Att de legat ej sig ät bant
absolut, fo gamla som galen de nu hjemat ut.
3) O himmel vid fogdat och läntmän och bengla, Nugi-
per så fogdo hett lätt våto englat, Förgylda med kinubbi-
ga armar och ber, De lyste så hätligt i vättolent skjer.
4) De lyste som like four Petitout Lats Clo, Den lindaste
nojken i Hettestad skolo, De logo så ljusligt som lisa
vägog prost, Att belando lamm och ät sjunundig ost.
5) Men fogden ej aktat de heligo tinger, Han hugger kro-
tatemo genast i vingen, Fast si protesterto så godt si förmå.
Den gjymme tattaren dem taglet ändå.
6) Fo jag lyder ordet min pligt ät jag tvogen, Men vicke
till englat fjut än uti skogen, Man fan wodellato ej jum
ett prat, Som passa för sighkan i mutido dat.
7) Förresten så måste det vittade gamla, Hut länge det diöjer
som gästgåder tamla, Fo det ät ju gjort och gät som det
böt, Och ej detta bilder en brato man göt.

Gamla Snot.

N:o 152.

1) Ett handtverkslag en aftom satt, och smultado i länga banot, Poland
prat man fick på fräger fatt, hvem gäkke hat di längste anot.

2, Höglitlig uppstod skördare Döf, och sad. Vi skördare äro alltt, Preciset? Jaho! Ty Adam gjorde skott af löf, till klädes uti paradiset.

3, Nöj skördare sitt still och diekt, mitt gake hat dock ano gleto, Sad Kinkowakaren mäster Filiek, Ty Adam jomad klef af leta.

4, Ljusstöparen Taly log en psis Lonas, Och sad: Mitt gake äras borde, Ty Herren hopte hoarde ljus! Och ljus var det som Jolst hen gjorde.

Ungdomsmarsch. N: 153.

1, Fram i arbetets hit, och fram i ungdomen led, under röda standar, om ditt hjärta det är med. Vill du känna dig ung, och vill du kämpa dig fri, so hät är fiskelens skara, och de unga äro vi.

Det i sång vi gå fram, och det vi storma fram i strid, för den äldriga id, skall gry en ljusare tid, vi gå fram som en vår, då alla bejor bästa lott, vi ha sol, vi ha sång, vi hat tegetto med oss.

2, Vi gå fram fram i kamp för allt friset och rätt, och hvad tungt är för en blir för mänger skulla lätt, ty stå ställens berg än som en berg på sin grund, vi fälla höftlängen ner och bäjla ned den i jätbund. Den skall ned ned i gruvor och djupa fogdeborgar gå, skola plogarne gå och skola stugorna stå. Den skall ned ned i kamp och nät vi hedriga strid. då är fiskelen vår då är Sveavälde fritt.

3, Vi gå fram för vårt folk, och för vårt fädernesland, till att lösa dess gäln, och fäldigeskeln lunga band, till att ländra dess ljus, att det det sanningen skal, och till att vädna den liv mot hade fogde och barbar. Denna jord den är oss, det andra bredd sig förnöjt, denna jord som vi höjt, och som vi byggt som vi plöjt. Fram till strid för vår rätt, för band vi kallas Svenske män, ha de köpat vårt land, vi köpa det igen.

En Visa N: 154.

1, Om Kalle Pettersson, jag sjunga vill en gång. Och jag vill sjunga en om en som hette Lina. Skalilallela.

2, Och Kalle han var född, nästans i världens ände, Men Lina hon var född i galeligt elände. —

3, Och Kalles pappa var både krokig gul och liten. Men Linas

o sjöwo det.
n och det. bö=
ttes läng.
du är.
lokat dig, hav
linko lilla
arbiv. sluter
N: 151.
ng i Skåne.
ben englarne
o med stiten
r och detta
sig är band
glas, Rugi=
ned knubbi=
nö skor.
en lindaste
ägt som tiste
undig ost.
hugger kro=
d i jönuä.
Hen vilke
rellets af juku
ge det diejer
r gät dem det
N: 152.
band, Poland
ygäte anor.

mamma var då alldeles utdöden.
4) Och Kalle pappa gick och liggde mycket i pungen.
Men Lisas pappa kunde icke det mot och unger.
5) Och Kalle gick i skolan blev lugnad vid pulpeten.
Men Lisa hon blev lugnad mitt uti planeten.
6) Och Kalle var så dum så med gick inte i ser.
Men Lisa kunde ändå inte tala bli her.
7) Nu Kalle var 20 år, etcheeta hans berätting
Men Lisa hon gick plats som köksa hos en käring.
8) Och Kalle Tellskaid han log sin general i skäger.
Men Lisa slackaren blev åter kospital bedäger.
9) I aftonen Kalle kom ner de var med de samma.
Men Lisa hon blev skital och redan blev hon amma.
10) Och gossar ordnad bäst för edra generaler.
Och flickor aktar er för alla kospitaler.
11) Och gossar aktar er lag lärdom, af väl vita.
Och ej fly ifrån som Kalle och som Lisa.

Fröken Agnes Kärlekssånger № 155.

1) Fröken Agnes uti dystra klimmer gå, Uti nattens tystnes ingen ej hon får, Fastän kummer sind och hon är sidenklädd, Hennes kinn den flyt uppå spetsprydd bädd.
2) Uti noble kretsar uppå bal och jäst. Slackaren Agnes merle vara med som gäst. Hon spelar, dansar, jaktar ingen ser. Nu hjertat lider nät som mannen ber.
3) Hon suckar ömt, en tär på kinder ren. Hvarför blev jag icke Julius född som han. Nu vara glad och Julius hvilken hälig lov. Hat en rik och fridlös bo på gyllene slott.
4) O! gymnos öde hvarför blev jag född. I kvalfull längtan blev min lid förlödd. O, hvarför blev jag till detta vilat född. Som endast vilans om flärd och löd.
5) Tvistarnas Julius jag ej glömma kan. Ser är hat flyktat redan han jätvann. Ej en ord till afsked, ej enendo vad. Kanske en han hvilar i den kalla graf.
6) Eller hat han stupat i en strid så hat. Emot nöd och armod o hem vet, hem vet. Eller hat han glömt den lilla flickan som Till hemligt möte med honom ofta kom.

7) Så han
jadet
glad.
8) Gregor
om den
föräm
9) Han
ni för
gifta
10) Protest
andra
Det slut
11) Gregor
säger
Och kom
12) Det är
jag han
För den
13) Så sä
han en
gonstjer
14) Han
kan mu
Förlät,
15) Jag ha
nog om
tankand
16) Fakiral
det gom
jag hälsa
17) Fröken
Julius
till himla

7) Så hon satt i kvällens tysta afstånd. Det var hennes fadder som på hennes barn. Ack käre Agnes nu din fader glad. Om ögon vecket dig i brudslöjet klädd.

8) Gregor Reinhold var här er dig på stund. Han anhöll å min väna hand. Han är rik och mäktig, bildad och skönare. Och han blifvet dig en värdig vän.

9) Han skänkt pärlt, men jag var den mot. Förnöjes är vi för mig en fader god. Men jälät att jag mig nu ej gifta vill. Och alltid höns Gregor Reinhold till.

10) Prästkändes barn, ut ifrån fadren sted. Skall du ej hon andra göra lidant sed. Det är ej för vanligt din fränkenlis Tar slut. Och är det din pligt att lyda föräldrar ytt.

11) Gregor Reinhold ej mitt hjärta äma kan. För penningar säljer ej jag min hand. Ty genom guldet ej lycka vinn. Och smärtan gömmes under pärl och glans.

12) Det är min plikt att lyda fränden lätt. En annan än jag har uti min bröst. Rejäll mig gerna jag i döden gå. För den jag älskat den min trändomvål.

13) Så satt hon uti kvällens enamhet. Den stiftade hon ensam det ord. Men inner fogen tårar motgonstund. Hon klädd och färdig stod i fadrens hem.

14) Hon stammade, min fader, ack fälät. Att jag ej binda kan min själ fälät. Fälät den dag som jag nu vällade. Fälät, fälät, vi skall ej tiffer mer.

15) Jag reser längt bort till fjärran land. Det är en vänligt öde nog om mig det hand. Jag reser nu dit varmer det fölt. Tankende det min fränkenlis Tar slut.

16) Farväl min kära stolta borg. Hvarmuren vacka gömma kval och sorg. Farväl i dalar och de gamla lind. Jag hälsning sänder i med himlens vind.

17) Fäster Agnes kastat sig i vallens fäst och sund. Upp ej Gustav lärkt hon i sitta stund. Hennes själ hat flyktat till himlen upp. Och vallens diger hennes döda skoppa.

108

En Visa № 156

1) Aldrig under jag glömmer det hafvo ögonblicket, när min Gud
på en bal min Kristin jag skådade först. Ja det var uti
Gjet i Hellestad by, när min glädjen och tvivlen
stod i högan stig.

2) Jag var uppvaxt i fram, hvita handskar hållar, hvita bröst
manschetter, axlettar och skjort. Ja jag var en gentleman
en man ut af tvang, skulle tro att jag var en fin
fine man.

3) I en stein på en bank satt Kristin Ekedoed big
mot, klädd i hårdrejeig klädning och brida bärantskor.
O så tildrikon hon var lillan hugger i sten.
Ock hon skulle vi det vårdano gatskligo ber.

4) Men då kommer det en bandbetjent taki i ryggen hon er
mat, tog man be om en galopp af Gerter i stora fram.
Nej jag tackar min hette hon svarade hon, inte dansa
med mej, de vo fan tänkte hon.

5) Men då kommer det en utspekter hon lärpade så kärt.
Tog man be om en quillsett eller något achidett.
Nej jag tackar min hette hon svarade den,
jag har ej hunnet hvila mig tillräckligt än.

6) Men då kikte jag på min älskligaste min
jag gick fram och frågo om jag fick dansa med Kristin
Ja jag tackar min hette hon svarade på stund.
och så var det af uti förtjänade lund.

En Kärlekt Visa № 157

1) Det var en gång som hette Peter. Han var by bruten Gottgård den hette. Han var opp
gifvet att må ni tro. Till stolzabriken uti Wänneno.

2) En lördag gick jag i skymningen. och promenerade i gröna lunden. Han gick
ner till min bägi till to. i Appletalen i Wänneno.

3) Det var mörkt hon var en vackert flicka, som kärlekshjärtat uppå hennom flickan. Ja log
på hetten det var ni tro. hon gick hem i Wänneno.

4) Nej uti Wäby det var jag hemma. min far är borta min mamm är hemma. En liten
tid jag blef hos, skall bli, och lös hjuti Wänneno.

5) Och hjös jag hemma så vänligt ekmen, och det var kärlek i ungdomsbarmen. Det byggde
i den ny gård snart till to. i Appletalen i Wänneno.

6) Och Peter hade och Emma lifvo. skall vi ej tillsammans med to stillo. Ja gröna kullen
det uppe gro. i Appletalen i Wänneno.

7) De stillo ämne i nejlo timmen. på lifvets vinger ej Peter svingen. Hon var så glad hon var
inte lyc. i Appletalen i Wänneno.

8) Och Emma hade och Peter kära. vill du nu uppå min fråga svara. Vill du nu bröta min evig
tro. i Appletalen i Wänneno.

9) Och Peter hade Emma kära. vill jag uppå din fråga svara. Till hösten skola vi tillsammans
bygga hem uti Wänneno.